

AKTA FOWL

TAJNÉ

Eoin Colfer

AKTA FOWL

Nepřehledněte!

Ve Fowl Manor byly v sejfu
známého přemohitele národa
skřítku nalezeny tajné dokumenty,
mj. kódovaný úryvek z Knihy,
Gnómská abeceda, klíč k určování
skřítku, skřítkovský test,
exkluzivní rozhovory...
a také se víc dozvíte o Myrte
Krátké a Slámoví Hrabošovi!

Přeložila Veronika Volhejnová

Finnovi, Artemisovu nejlepšímu příteli

Text copyright © Eoin Colfer, 2004
Illustrations © Tony Fleetwood, 2004
Translation © Veronika Volhejnová, 2007
www.albatros.cz
ISBN 978-80-00-01971-0

Eoin COLFER

se narodil a vyrostl ve Wexfordu, pobřežním městečku na jiho-východě Irska. Už v mladém věku začal psát hry a nutil své nešťastné spolužáky, aby se převlékali za Vikingy, když oni by byli raději venku plenili trochu víc doopravdy.

Zastrašen neutuchající podporou své rodiny pokračoval ve psaní i jako dospělý. Jeho první román, *Benny a Omar*, se v Irsku ihned stal bestsellerem, a *Artemis Fowl*, jeho první kniha, v níž vystupuje tento geniální mladý antihrdina, se zakrátko stal bestsellerem mezinárodním. Byla nominována na Whitbreadovu cenu za nejlepší dětskou knihu roku a vyhrála jak cenu WHSmith People's Choice, tak Britskou knižní cenu za dětskou knihu roku. Následující *Artemis Fowl: Operace Arktida* se okamžitě vyhoupla na první místo žebříčku nejprodávanějších knih.

Kapitánku Myrtu Krátkou zná každý pod světem jako klíčovou členku jednotky LEPreko. Ale odvážná mladá elfka nevykonávala vždycky tak vzrušující práci. Jako všichni důstojníci LEPreko začínala u dopravní policie.

Toto je příběh o tom, jak se stala kapitánkou LEPreko a první ženou, která kdy sloužila pod velitelem Juliem Břízným.

LEPReko

Kapitola I:

Pavoučí síť

Přístav v Sydney, Austrálie

„Víte, majore Vždyzelene, co je nejhorší na bolesti?“ zeptal se starý elf a položil na stůl malou dřevěnou krabičku. „Že bolí.“

Vždyzelen byl ještě moc omámený na vtipy. Netušil sice, co ten cizí člověk do své šipky dal, ale ať to bylo co chtělo, nějak mu to ne a ne odejít z těla. „Co to... Proč jsem...?“ Celé věty se mu nedařily. Ze svého otupělého mozku nevydoloval ani jednu.

„Tiše, majore,“ radil jeho únosce. „Nevzdorujte tomu séru. Bude vám špatně.“

„Séru?“ vyrazil ze sebe major.

„Takový můj osobní koktejl. Protože už nemám kouzlo, musím spoléhat na dary přírody. Tohle konkrétní sérum je namíchané z jednoho dílu drčeného květu Ping Ping a z jednoho dílu kobřího jedu. V malých dávkách to není smrtelné, ale celkem účinné sedativum to je.“

Důstojník LEPreko se trochu probral z otupělosti, protože jí pronikl strach jako horký pohrabáč sněhem. „Kdo jste?“

Po starcově obličejí přeběhl dětsky zamračený úšklebek.

„Můžete mě oslovovat kapitáne. Vy mě neznáte, majore? Z dřívějšíka? Vzpomeňte si v duchu na svoje první léta u Řeko. Já vím, že je to už několik století, ale zkuste to. Skřítkové si často myslí, že na mě můžou docela zapomenout. Ale já nejsem nikdy daleko, rozhodně ne dost.“

Major chtěl říct Ano, znám vás, jenže něco mu napovědělo, že lhát by bylo ještě nebezpečnější než říct pravdu. A pravda byla taková, že si nevzpomínal, že by tohohle starého elfa už někdy v životě viděl. Přinejmenším dodneška, kdy ho stařec napadl v přístavu. Vždyzelen sledoval signál uprchlého gnóma až do tohohle přístřešku, a než se vzpamatoval, starý elf ho střílil injekční pistolí a chtěl po

něm, aby ho oslovoval kapitáne. A Vždyzelen byl teď přivázaný k židli a dostával přednášku o bolesti.

Starý elf s nábožnou úctou otevřel dvě kovové západky na své krabici a zvedl víko. Major Vždyzelen zahlédl sametové vyložení. Rudé jako krev.

„Tak k věci, chlapče. Potřebuju informaci. Informaci, kterou může znát jedině major LEPreko.“ Kapitán vytáhl z krabičky kožený váček. V tom byla zřejmě nějaká další krabíčka a její okraje se rýsovaly na kůži.

„Nic vám neřeknu,“ lapal po dechu Vždyzelen.

Starý elf jednou rukou rozvázal koženou tkanici váčku. Krabíčka ve váčku zazářila a osvětlila bledou tvář starého elfa přízračným světlem. Vrásky kolem jeho očí se ocitly v hlubokém stínu. A samy ty oči byly horečnaté.

„Tak tedy, majore, přišla hodina pravdy. Otázky a odpovědi.“

„Ve vašem vlastním zájmu vám radím, abyste ten pytlík zavřel, kapitáne,“ odsekl major Vždyzelen nebojácněji, než jak se cítil. Jsem z LEPreko, a jestli mi něco uděláte, neutečete.“

Kapitán povzdechl. „Ten sáček zavřít nemůžu. To, co je uvnitř, touží dostat se ven, osvobodit se a vykonat svoje dílo. A nemyslete si, že vás někdo přijde zachránit. Naboural jsem se vám do přilby a vyslal jsem poruchový signál. Na ústředí se domnívají, že vám nefunguje komunikace. Ještě celé hodiny si nezačnou dělat starosti.“

Starý elf vytáhl z koženého sáčku kovový předmět. Byla to drátěná klíčka a v ní malý stříbrný pavouk s kusadly tak ostrými, že jejich špičky jako by mizely. Přidržel klíčku Vždyzelenovi před nosem. Vyhladovělý pavouk uvnitř sekal divoce kusadly jen pár centimetrů od majorova nosu.

Jsou tak ostré, že proříznou i vzduch,“ prohlásil kapitán. A skutečně, čelisti jako by na zlomek vteřiny zanechávaly ve vzduchu trhliny.

Jakmile starý elf odhalil pavouka, jako by se celý změnil. Měl teď moc a vypadal vyšší. V očích mu svítily dvě rudé tečky, i když v přístřešku nebyl žádný zdroj světla. Zpod kabátu mu vykukovaly volány staromódní slavnostní uniformy LEPreko.

„Tak tedy, milý mladý elfe, položím tu otázku jen jednou. Odpovězte okamžitě, nebo pocítíte můj hněv.“

Major Vždyzelen se chvěl strachem a zimou, ale ústa nechal pevně zavřená.

Kapitán pohladil klíčkou majorovu bradu. „Tak, tady je ta otázka. Kde přesně bude velitel Břízný příště provádět přijímací zkoušku do LEPreko?“

Major zamrkal, protože mu do očí stékal pot. „Přijímací zkoušku? To já vážně nevím, kapitáne. Nejsem u jednotky dlouho.“

Kapitán přidržel klíčku ještě těsněji před Vždyzelenovým obličejem. Stříbrný pavouk se vrhl vpřed a sekl kusadlem po majorově tváři.

„Kde bude Julius zkoušet!“ zařval kapitán. „Ven s tím!“

„Ne,“ procedil major skrz zaťaté zuby. „Nezломíte mě.“

Kapitánův hlas teď byl ostřejší, zněl jako hlas šílence. „Vidíte, jak žiju? V lidském světě stárnu.“

Chudák major Vždyzelen se chystal na smrt. Celý tenhle úkol byla past.

Julius mě oloupil o Jistotu,“ vztekal se kapitán dál. „Vyhnal mě jako obyčejného zrádce. Vypověděl mě do té páchnoucí stoky lidského světa. Až přivede k přijímacím zkouškám dalšího desátníka, budu na něj čekat — ještě s pár přáteli. Když nemůžeme mít Jistotu, užijeme si aspoň pomstu.“

Kapitán se odmlčel. Řekl už toho příliš mnoho a čas byl proti němu. Tohle musí dokončit.

„Přišel jste hledat uprchlého gnóma, jenže tady žádný gnóm nebyl. Zmanipulovali jsme obrázky ze satelitů a nastražili past na důstojníka LEPreko. Čekal jsem dva roky, než Julius poslal majora.“

To dávalo smysl. Jen major mohl vědět, kde se přijímací zkouška odehraje.

Starý elf přidržel majoru Vždyzelenovi nos, až byl policista nucen nadechnout se ústy. V okamžiku kapitán vrazil Vždyzelenovi klíčku mezi zuby a otevřel dvířka. Stříbrný pavouk zmizel v jícnu mladé—ho elfa jako zářící šmouha.

Kapitán odhodil klíčku stranou. „A teď jste mrtvý, majore.“

Vždyzelen se zkroutil v křeči, protože kusadla malého pavouka se dala do práce na výstelce jeho žaludku.

„Ošklivé, co? Vnitřní zranění vždycky bolí nejvíc,“ podotkl starý elf. „Ale vaše kouzlo vás bude

ještě chvilku hojit. Ovšem za pár minut vám dojde šťáva, a pak si můj malý mazlíček proseká cestu ven.“

Vždyzelen věděl, že je to pravda. Ten pavouk byl modrý tunelář a používal svoje kusadla jako zuby: rozdrtil jimi maso a pak vzniklou kaši nasával. Oblíbenou metodou těchto tvorů bylo zabíjení zevnitř. Hnízdo takových malých potvor dokáže zlikvidovat trolla — a jeden bohatě stačí zabít elfa.

„Můžu vám pomoci,“ nabízel se kapitán. „Když vy pomůžete mně.“

Vždyzelen se zajíkal bolestí. Kdykoli ho pavouk sekl, kouzlo ránu zahojilo, ale už teď se hojení zpomalovalo.

„Ne. Nic ze mě nedostanete.“

„No dobře. Vy umřete a já se zeptám dalšího důstojníka, kterého pošlou. Samozřejmě že je možné, že taky odmítne spolupracovat. Jenže, víte, já mám spoustu pavouků.“

Vždyzelen se pokoušel přemýšlet. Musí se z toho dostat živý a varovat velitele. A to se dá provést jen jedním způsobem.

„Tak jo. Zabijte toho pavouka.“

Kapitán popadl Vždyzelena za bradu. „Nejdřív odpověď. Kde je příští zkouška? A nelžete, poznám to.“

„Ostrovy Tern,“ zasténal major.

Tvář starého elfa zazářila pomatenou radostí. „Ty znám. Kdy?“

Vždyzelen zahanbeně zamumlal: „Za týden.“

Kapitán poplálal svého zajatce po rameni. „Výborně. Rozhodl jste se moudře. Nepochybně v naději, že to přežijete a budete mého bratra varovat.“

Vždyzelena to polekalo tak, že to na okamžik přehlušilo i bolest. Bratra? Tohle je bratr velitele Břízného? Ten příběh slyšel; znal ho každý.

Kapitán se usmál. „Teď znáte moje tajemství. Já jsem ten degradovaný kapitán Turnbull Břízný. Julius dostal vlastního bratra. A teď dostanu já jeho.“

Vždyzelen se bolestně svíjel, protože v žaludku se mu otevíraly desítky malých ranek. „Zabte to,“ prosil.

Turnball Břízný vytáhl z kapsy lahvičku. „No dobře. Ale myslím, že varovat nikoho nebudete. V té injekci, co jste dostal, byla taky látka způsobující výpadek paměti. Za pět minut bude celá tahle příhoda jenom sen, na který si nemůžete vzpomenout.“

Kapitán Břízný otevřel láhev a Vždyzelenovi se ulevilo, protože ucítil vůni silné kávy. Modrý tunelář byl hyperaktivní tvoreček s citlivým organismem a se srdcem, které pracovalo na doraz. Jak do jeho oběhu pronikne káva, mělo by to způsobit smrtelný infarkt.

Turnball Břízný nalil horkou tekutinu Vždyzelenovi do krku. Major se dávil, ale nakonec ji spolkl. Po pár vteřinách sebou začal pavouk v jeho žaludku házet a pak ta příšerná aktivita ustala.

Vždyzelen si oddechl úlevou a pak zavřel oči a soustředoval se na to, co se právě stalo.

„Výborně,“ chechtal se kapitán Břízný. „Snažíte se posílit vzpomínky, aby je z vás mohli dostat v hypnóze. Ale já bych se s tím neobtěžoval. To, co jsem vám dal, nebylo zrovna podle předpisu. Budete rád, když si vzpomenete, jakou barvu má nebe.“

Vždyzelen svěsil hlavu. Zradil svého velitele, a zbytečně. Za týden Julius Břízný napochoduje do pasti na ostrovech Tern. Na místě, které on prozradil.

Turnball si zapnul kabát a schoval tak uniformu pod ním. „Sbohem, majore. A děkuju za pomoc. Teď se vám možná bude chvíli špatně soustředovat, ale než se zase vzpamatujete, měly by se ty provazy rozpadnout.“

Kapitán Břízný otevřel dveře přístřešku a vyšel do noci. Vždyzelen se za ním díval, ale o pár vteřin později by už nebyl mohl od-
přísáhnout, že tam kapitán vůbec kdy byl.

Kapitola II

Rybičky, rybičky, rybáři jedou

Bulvár Králů. Město Jistota,

Podzemí. O týden později ...

Desátnice Myrta Krátká z dopravní policie měla službu na bulváru Králů. Policisté měli sice správně chodit ve dvojicích, jenže dnes se za řekou hrál ligový zápas v drtibalů, a tak její partner hlídkoval na postranních čarách Západního stadionu.

Myrta procházela bulvárem. Ve své digitalizované uniformě vypadala impozantně. Ta uniforma byla v podstatě chodící dopravní značení, na prsou měla obrazovku, kam mohla Myrta promítat všechny běžné příkazy a navíc až osm řádek textu. Uniforma byla taky kódovaná na její hlas, a když Myrta přikázala nějakému řidiči, aby zastavil, příkaz se žlutým písmem objevil i na jejích prsou.

Být chodící dopravní značka nebylo přesně to pravé, co si Myrta představovala, když se hlásila na Policejní akademii. Jenže každý desátník si musel odsloužit nějaký čas u dopraváků, než dostal šanci se specializovat. Myrta už hlídkovala na ulicích přes šest měsíců a občas měla pocit, že šanci v rekognoskačním nikdy nedostane. Kdyby jí velitelé dali příležitost a ona uspěla, stala by se první ženou, která se kdy do LEPRko dostala. Ale to Myrtu Krátkou nijak neodrazovalo, naopak to její tvrdohlavé povaze vyhovovalo. Nejenže hodlala zkouškou projít, ale navíc překonat zatím nejlepší skóre, které měl kapitán Risk Chaluha.

Bulvár byl to odpoledne klidný. Kdekdo se na Západním stadionu cpal smaženou zeleninou a houbovými burgery. Kdekdo kromě ní, pár desítek veřejných zaměstnanců a majitele přívěsu, který nelegálně parkoval před zásobovacím vjezdem do restaurace.

Myrta přešla rukou v rukavici přes značku a načetla tak čárový kód auta. O pár vteřin později jí centrální policejní server poslal do

přilby informace o vozidle. Patřil jistému panu E. Phyberovi, viloví, který už za sebou pár dopravních přestupků měl.

Myrta rozepnula suchý zip, který chránil počítač na jejím zápěstí. Otevřela si trestní program a poslala panu Phyberovi na účet pokutu. Fakt, že dát někomu pokutu jí dělá dobře, jí naznačil, že je nejvyšší čas se od dopraváků dostat pryč.

Něco se v karavanu pohnulo. Něco velkého. Celé auto se na osách zakolébalo.

Myrta zabouchala na zakrytá okna. „Vystupte z vozu, pane Phybere.“

Z karavanu nepřišla odpověď, ale kolébání bylo zřetelnější. Uvnitř něco bylo. Něco mnohem většího než vil.

„Pane Phybere. Otevřete, nebo provedu prohlídku.“

Myrta se pokoušela nahlédnout dovnitř zakrytými okny, ale měla smůlu; její přilba v sobě neměla takové filtry, aby pronikly dovnitř. Vypadalo to, že uvnitř je nějaké zvíře. To byl ovšem vážný zločin. Dopravovat zvířata v soukromém vozidle bylo přísně zakázáno. A navíc to bylo kruté. Skřítkové sice některá zvířata jedli, ale rozhodně si je nedrželi jako domácí mazlíčky. Jestli tady někdo pašuje nějaká zvířata, je dost možné, že je kupuje přímo z povrchu.

Myrta se oběma rukama opřela o stěnu auta a vši silou do ní vrazila. Dodávka se okamžitě začala třást a nadskakovat, div nespadla na bok.

Myrta odstoupila. Tohle bude muset nahlásit.

„Ehm... děje se něco?“

Vedle ní se vznášel vil. Vilové se obvykle vznášejí, když jsou nervózní.

Je tohle vaše auto, pane?“

Vilová křídla se zatřepetala ještě rychleji. A zvedla ho skoro patnáct centimetrů nad chodník.

„Ano, je. Eloë Phyber. Jsem registrovaný majitel.“

Myrta zvedla hledí. „Přistaňte, prosím, pane. Na bulváru je létání omezeno. Jsou tu značky.“

Phyber zlehka dosedl. „Samozřejmě. Omlouvám se.“

Myrta si ho prohlížela, jestli uvidí náznak špatného svědomí. Vilová světle zelená plet' se leskla potem.

„Znepokojuje vás něco, pane Phybere?“

Phyber se vodnatě usmál. „Ne. Znepokojuje? Ne. Mám trochu zpoždění, to je všechno. Znáte to, moderní život, pořád podle hodinek.“

Dodávka se zakolébala

„Co tam máte?“ zeptala se Myrta.

Phyberovi ztuhl úsměv. „To nic není. Vezu jenom nějaké police. Nejspíš některá spadla.“

Lhal, Myrta si tím byla jistá. „Skutečně? To těch polic musíte mít ale hodně, protože to už je asi pátá, co spadla. Otevřete, prosím.“

Vil zase začal mávat křídly. „Myslím, že vás nemusím poslechnout. Nepotřebujete příkaz k prohlídce?“

„Ne, potřebuju důvodné podezření. A to mám. Domnívám se totiž, že ilegálně přepravujete zvířata.“

„Zvířata? Nesmysl. A stejně tu dodávku nemůžu otevřít. Jak to vypadá, ztratil jsem čip.“

Myrta vytáhla omniklíč, který měla za pasem, a přiložila senzor k zadním dveřím dodávky. „No, jak chcete. Upozorňuji vás, že otevírám vozidlo za účelem kontroly případné přítomnosti zvířat.“

„Nepočkáme na právníka?“

„Ne. To by ta zvířata uhynula stářím.“

Phyber o metr couvl. Já bych to radši nedělal.“

„To vám věřím, že byste to radši nedělal.“

Omniklíč zapípal a zadní dveře se rozlétly. Myrta uviděla obrovskou roztřesenou kostku oranžového hydrogelu, v jakém se bezpečně přepravovala poraněná mořská zvířata. Tvorové v něm mohli dýchat, ale při přepravě to s nimi tak neházelo. V izolovaném prostoru dodávky se pokoušelo plavat hejno makrel. Nepochybně byly určené pro nelegální rybí restauraci.

Gel by možná udržel tvar, nebýt toho, že se ryby náhle rozhodly plout za světlem. Společným úsilím vyhodily kostku gelu ven z dodávky. Tam se jí zmocnila gravitace a sliz postříkal Myrtu od hlavy k patě. Byla okamžitě zalitá přílivovou vlnou gelu páchnoucího rybinou, i samotných ryb. Gel našel v její uniformě díry, o kterých ani netušila, že tam jsou.

„D'Arvit!“ ulevila si Myrta, když padala na záda. Bohužel právě v téhle chvíli jí zkratoval oblek a zároveň přišla zpráva z ústředí, že velitel Julius Břízný ji chce okamžitě vidět.

POLICEJNÍ ÚSTŘEDÍ

Myrta předala Phybera na služebně a pak se hnala přímo přes nádvoří ke kanceláři Julia Břízného. Jestli ji chce velitel LEPReko vidět, neměla v úmyslu nechat ho čekat. Možná že tohle je přijímací zkouška. Konečně.

V kanceláři už bylo několik lidí. Myrta přes mléčné sklo viděla pokyvující hlavy. „Desátnice Krátká k veliteli Bříznému,“ ohlásila se zadýchaně sekretářce.

Sekretářka, šotka středního věku s příšernou růžovou trvalou, krátce vzhlédla, pak ale pustila z ruky všechno, co držela, a vykulila na Myrtu oči. „Vy chcete k veliteli jít takhle?“

Myrta si oklepala z uniformy pár chuchvalců hydrogelu. „Ano. Je to jenom gel. Zasahovala jsem. Velitel to pochopí.“

Jste si tím jistá?“

„Bezpečně. Nemůžu promeškat tu schůzku.“

Sekretářka se usmála trochu zlomyslně. „No, tak dobře. Jděte dál.“

Kdykoli jindy by Myrta pochopila, že něco není v pořádku, ale toho dne jí to uniklo. A tak tedy na—pochodovala přímo do kanceláře Julia Břízného.

V kanceláři bylo několik lidí. Julius Břízný sám, širokoplecí elf s ježkem na hlavě a s houbovým doutníkem vraženým do koutku úst. Myrta také poznala jednu z nejzářivějších hvězd LEPReko, kapitána Riska Chaluhu. Byla to živá legenda — čtrnáct úspěšných rekognoskačních operací za necelý rok.

Břízný ztuhl a vytréštil na Myrtu oči. „Ano? Děje se něco? Problémy s kanalizací?“

„N-ne,“ zakoktala se Myrta. „Desátnice Myrta Krátká, na váš rozkaz, pane.“

Břízný vstal a na tvářích měl rudé skvrny. Nadšený tedy nebyl ani přibližně.

„Krátká? Vy jste žena?“

„Ano, pane. Vinna v plném rozsahu.“

Břízný neměl náladu na humor. „Nejsme na rande, Krátká. Nechtě si ty vtipy pro sebe.“

„Rozkaz, pane. Žádné vtipy.“

„Dobře. Domníval jsem se, že to Á na konci je překlep, kvůli těm výsledkům z pilotních testů. Takhle vysoké skóre ještě nikdy žádná žena neměla.“

„Myslím, že ne, pane.“

Velitel přisedl na svůj stůl. Jste osmdesátá žena, která se dostala až k přijímací zkoušce. Ještě žádná zatím neprošla. Kancelář pro rovné příležitosti má plnou pusu řečí o sexismu, takže vaši přijímací zkoušku povedu osobně.“

Myrta polkla. „Osobně?“

Břízný se usmál. „Přesně tak, desátnice. Jen vy a já na malém dobrodružství. Co vy na to?“

„Skvěle, pane. Bude mi ctí.“

„Výborně. Tak se mi líbíte.“ Břízný začenichal: „Co to tady smrdí?“

„Byla jsem na dopravní hlídce, pane. Měla jsem konflikt s pašerákem ryb.“

Břízný znova začichal. Já jsem si myslel, že v tom byly ryby. Máte nějakou oranžovou uniformu.“

Myrta sebrala z rukávu chuchvalec gelu. „Hydrogel, pane. Ten pašerák v něm přepravoval ryby.“

Břízný se zvedl ze stolu. „Víte vy, co vlastně dělají příslušníci LEPreko, Krátká?“

„Ano, pane. Příslušník rekognoskačního vyhledává uprchlé skřítky na povrchu, pane.“

„Na povrchu, Krátká. Kde žijí lidé. Musíme být nenápadní, ztratit se. Myslíte, že to dokážete?“

„Ano, veliteli. Myslím, že ano.“

Břízný vyplivl svůj doutník do recyklátoru. „Přál bych si, abych tomu mohl věřit. A možná bych i uvěřil, nebýt tohohle.“ Julius ukázal Myrtě na prsa.

Myrta se tam podívala. Přece velitel nebude dělat takové scény kvůli pár chuchvalcům hydrogelu a rybímu pachu.

Taky nedělal.

Textové pole na její hrudi zobrazovalo velkými písmeny jedno slovo. Bylo to slovo, které vykřikla právě ve chvíli, kdy hydrogel displej znehybnil. „D‘Arvit,“ sykla pro sebe Myrta. Shodou okolností to bylo stejné slovo, které měla napsané na hrudi.

E1

Všichni tři zamířili rovnou k E1, tlakovému skluzu, který končil v Irsku, na Tara. Desátníci nedostávali čas na přípravu, protože kdyby se jim povedlo kvalifikovat se do Řeko, neměli by ho také. Prchající skřítkové nemizeli na povrch v časech předem dohodnutých s policií. Pouštěli se do toho, kdykoli se jim to hodilo, a důstojník Řeko musel být připravený je následovat.

Nasedli do policejního letounu a vyrazili skluzem k povrchu. Myrta nedostala žádné zbraně a přilbu jí zabavili. Byla také zbavena kouzla tak, že jí zabodli špendlík do palce. Nechali ho tam tak dlouho, až na hojení padla i poslední kapka magie.

Když pak kapitán Risk Chaluha vlastním kouzlem malou ranku uzavíral, vysvětloval přitom desátníci logiku toho kroku. „Občas uvíznete na povrchu a nemáte nic: žádné zbraně, žádnou možnost komunikace, žádné kouzlo. A přesto musíte vystopovat uprchlíka, který se velmi pravděpodobně snaží zase vystopovat vás. Když tohle nedokážete, nemáte v Řeko co dělat.“

Myrta něco takového čekala. Všichni slyšeli historky o přijímacích zkouškách od jiných veteránů. Uvažovala o tom, v jaké díře je vyloží a co budou muset najít.

Okénky letounu se dívala, jak kolem ubíhají stěny skluzu. Skluzy byly veliké podzemní magmatické šachty, které vedly od zemského jádra k povrchu. Národ skřítků odkryl několik takových po celém světě a vybudoval na obou koncích přístavy. Jak se lidská technologie stále vylepšovala, mnoho těch stanic bylo třeba zničit nebo opustit. Kdyby Blátiví někdy objevili skřítkovský přístav, měli by otevřenou přímou cestu do Jistoty.

V naléhavých případech cestovali důstojníci Řeko na proudech magmatu, které tyto tunely spalovaly, v titanových modulech. To byl nejrychlejší způsob, jak překonat těch pět tisíc mil k povrchu. Dnes

ale jako skupina cestovali policejním letounem relativně nízkou rychlostí dvanáct set kilometrů za hodinu. Břízný nastavil autopilota a přišel sdělit Myrtě podrobnosti jejího úkolu.

„Míříme na souostroví Tern,“ začal velitel a zapnul holografickou mapu nad konferenčním stolem. Je to taková hrstka ostrůvků u východního pobřeží Irska. Přesněji řečeno, míříme na ostrov Tern Mór, na hlavní ostrov. Má jen jediného obyvatele — Kierana Rosse, ekologa. Ross jednou za měsíc cestuje do Dublinu podat zprávu ministerstvu životního prostředí. Obvykle přespí v hotelu Morrison a večer jde do divadla Abbey. Naši technici potvrdili, že má v hotelu rezervaci, takže máme šestatřicet hodin času.“

Myrta kývla. To poslední, co mohli potřebovat, bylo, aby se jim do jejich zkoušky pletli lidé. Realistická cvičení byla hezká věc, ale nesmělo to být na úkor celého Národa.

Břízný vstoupil do hologramu a ukázal na jeden bod na mapě. „Přistaneme tady, v Tulení zátoce. Letoun vyloží vás a kapitána Chaluhu na pláži. Já vystoupím někde jinde. Dál je to jednoduché: Vy hledáte mě, já hledám vás. Kapitán Chaluha váš postup zaznamená kvůli hodnocení. Až cvičení skončí, zhodnotím váš disk a uvidím, jestli máte potřebné předpoklady pro službu v Řeko. Zkoušení obvykle během cvičení dostanou pět šest zásahů, s tím si hlavu nelamte. Důležité je to, jak mi to dokážete ztížit.“

Břízný sundal ze zdi paintballovou pistoli a hodil ji Myrtě. „Samozřejmě existuje i jeden způsob, jak tohle hodnocení obejít a dostat se k jednotce přímo. Když vy dostanete mě dřív, než já dostanu vás, jste bez dalších dotazů přijata. Ale nedělejte si naděje. Mám za sebou stovky let nadzemních zkušeností, magii mám naplno a k dispozici letoun plný zbraní.“

Myrta byla docela ráda, že sedí. Strávila stovky hodin na simulátorech, ale doopravdy nad zemí byla jen dvakrát. Jednou na školním výletě v jihoamerickém deštném pralese a jednou na rodinné dovolené ve Stonehenge. Její třetí návštěva bude trochu dramatičtější.

Kapitola III:

Ostrov ztracených snů

Tern Mór

Slunce vypálilo ranní mlhu a Tern Mór se postupně objevil kus od irského pobřeží jako přízrak. V jednu chvíli tam nebylo nic než mraky, a vzápětí mlhu prořízly útesy Tern Mór.

Myrta si ho prohlédla okénkem. „Veselé místo,“ podotkla.

Břízný žvýkal doutník. „Omlouvám se, desátnice. Pořád uprchlíky žádáme, aby se schovávali na nějakých teplejších místech, ale ať se propadnu, jestli oni si nedělají, co jim se chce.“

Velitel se vrátil do kokpitu; přistávat se muselo manuálně.

Ostrov vypadal jako z hororu. Z oceánu se vzpínaly temné útesy, na které od hladiny stříkaly gejzíry pěny. Ta trocha zeleně, která se zoufale držela horního kraje, visela dolů jako rozcuchaná ofina.

Tady se nesemele nic dobrého, pomyslela si Myrta.

Risk Chaluha ji plácl po rameni a vytrhl ji ze zachmuření. „Hlavu vzhůru, Krátká. Přinejmenším jste to dotáhla až sem. Pár dnů nad zemí stojí za jakoukoliv cenu. A tady na ostrově je takový vzduch, že byste nevěřila. Úplně nebesky sladký.“

Myrta se pokusila usmát, ale byla příliš nervózní. „To velitel vždycky provádí přijímací zkoušky sám?“

„Pokaždé. Ale tohle je poprvé, co je to jeden na jednoho. Nebo vlastně na jednu, a to je ten důvod. Obvykle honí pět šest kandidátů najednou, aby se nenudil. Vy ho ale budete mít úplně pro sebe. Až neuspějete, Julius nestojí o žádné stížnosti od Úřadu pro rovné příležitosti.“

Myrta se naježila: Jíž neuspěju?“

Risk na ni mrknul. Já jsem řekl až? Chtěl jsem říct když. Samozřejmě, když.“

Myrta cítila, jak se jí chvějí špičky uší. Je celý tenhle výlet jenom zástěrka? Má velitel její hodnocení napsané dopředu?

Dosedli v Tulení zátoce, na které bylo pozoruhodné především to, že tam nejen nebyl jediný tuleň, ale ani stopa písku. Letoun měl kolem sebe jako druhou slupku plazmové obrazovky, které promítaly obraz okolí na plášť letounu. Kdyby někdo viděl, jak Risk Chaluha otevřel vstupní dveře, připadalo by mu, že se otevřelo nebe.

Myrta a Risk vyskočili na oblázky a spěchali pryč, aby je příboj docela nezmačel.

Břízný otevřel okénko. „Máte dvacet minut na to, abyste brečela nebo se modlila nebo co vy ženské tak děláte. Pak si pro vás přijdu.“

Myrta ho probodla pohledem. „Rozkaz, pane. Začnu okamžitě brečet, jen budete za obzorem.“

Břízný se napůl usmál a napůl zamračil. „Doufám, že vaše schopnosti dokážou zaplatit ten šek, co píše vaše pusa.“

Myrta neměla tušení, co je to šek, ale usoudila, že tohle není vhodná chvíle to říct.

Břízný šlápl na plyn a nízkým obloukem se přehoupl přes kopec. Z letounu bylo vidět jen lehké průsvitné chvění.

Myrta zjistila, že je jí najednou zima. V Jistotě byla všude klimatizace a její dopravní uniforma neměla vyhřívání. Všimla si, že kapitán Chaluha si na počítači nastavuje termostat.

„No co, nemusíme se tu klepat dva, ne? Já už mám přijímačku za sebou.“

„Kolikrát vás zasáhli?“ zeptala se Myrta.

Risk se kajícně zašklebil. „Osmkrát. A to jsem byl ve skupině nejlepších. Velitel Břízný je na svůj věk dost rychlý a navíc má k dispozici techniku za pěkných pár milionů ingotů.“

Myrta si zvedla límec, aby se chránila před studeným atlantickým větrem. „Máte nějaký tip?“

Je mi líto, nemám. A jak se jednou rozběhne tahle kamera, nemůžu už s vámi ani mluvit.“ Kapitán Chaluha stiskl tlačítko na své přilbě a na Myrtu bliklo červené světýlko. Jediné, co vám můžu říct, je, že být vámi, hodím sebou. Julius nebude ztrácet čas a vy byste neměla taky.“

Myrta se rozhlédla kolem. *Využijte prostředí*, radily příručky. *Využijte toho, co vám nabízí příroda*. Ale tahle poučka jí tu nebyla moc platná. Oblázková pláž měla ze dvou stran hladkou skálu a na

třetí prudký blátivý sráz. Byla to jediná cesta ven a ona by po ní měla zmizet dřív, než se velitel stačí usadit tam nahoře. Otočila se a hnala se ke svahu, odhodlaná dostat se z téhle zkoušky přinejmenším s nedotčenou sebeúctou.

Koutkem oka zahlédla, jak se něco zatřpytilo. Okamžitě se zarážila.

„Tak tohle není fér,“ ukázala na to.

Risk se na ni podíval přes pláž. „Co není fér?“ zeptal se, ačkoli vlastně správně neměl mluvit.

„Koukejte. Kamfólie, někdo se na té pláži schovává. Máte taky zálohu pro ten případ, že by byla desátnice na veterány trochu moc rychlá?“

Risk si okamžitě uvědomil vážnost situace. „D'Arvit!“ zavrčel a zároveň sáhl po zbrani.

Kapitán Chaluha uměl tasit rychle. Povedlo se mu dokonce vytáhnout pistoli z pouzdra, než zpod fólie vystřelila ostřelovačská puška, zasáhla ho do ramene a odhodila na vlhké kameny.

Myrta se vrhla doprava a kličkovala mezi skalami. Když se nezastaví, ostřelovač na ni možná nedokáže zamířit. Prsty už zaryla do hlíny ve svahu, když se najednou před ní vztyčil druhý ostřelovač a shodil z ramen kamfólii.

Ten druhý, podsaditý permoník, držel v ruce největší pušku, jakou kdy Myrta viděla. „Překvápko,“ vycenil křivé, zažloutlé zuby.

Vystřelil a laserový paprsek zasáhl Myrtu do břicha jako buchar. To je na neutrinových zbraních nejhorší: nezabijí, ale bolí jako tisíc čertů.

Myrta se probrala a okamžitě si začala přát být ještě v bezvědomí. Naklonila se dopředu v přerostlém křesle, ke kterému byla přivázaná, a pozvracela si boty. Vedle ní Risk Chaluha dělal totéž. Co to má znamenat? Laserové zbraně přece nemají mít vedlejší účinky, leda je někdo na ně alergický, a to ona nebyla.

Myrta se rozhlédla a zajíkla se. Byli v malé místnosti s hrubou omítkou, které vévodil veliký stůl. Veliký stůl — nebo stůl lidské velikosti? Oni jsou v lidském obydlí? To by vysvětlovalo tu nevolnost.

Vstoupit do lidského obydlí bez pozvání je výslovně zakázáno. Cenou za nerespektování tohoto výnosu byla ztráta kouzla a nevolnost.

Myrtě se postupně vybavovalo, jak se do téhle situace dostali. Začínala právě přijímací zkoušku, když je na pláži ze zálohy přepadla dvojice skřítků. Je snad tohle nějaký typ obzvlášť náročného testu? Podívala se na svěšenou hlavu kapitána Chaluhy. No, na test to vypadalo dost realisticky.

Veliké dveře se skřípavě otevřely a v nich se objevil usmívající se elf. „Není vám dobře? Čarodějná nevolnost, nebo taky Barákovy blití tomu tuším říkají mladší skřítkci. Ale nebojte, to za chvíli přejde.“

Elf vypadal starší než jakýkoli jiný skřítek, kterého Myrta znala, a na sobě měl žlutnoucí slavnostní uniformu LEPreko. Vypadal jako z dobového filmu.

Elf zachytil Myrtin pohled. „No ano,“ pokýval a načechrál si volánky. „Moje paráda trochu upadá. To je prokletí života bez kouzla. Všechno upadá, nejen šaty. Asi byste neuhodla, že jsem jen o sto let starší než můj bratr, co?“

Myrta se mu podívala do očí. „Bratr?“

Risk vedle ní se pohnul, odplivl si a zvedl hlavu. Myrta slyšela syknutí. „Bohové! Turnball Břízný.“

Myrtě se z toho zatočila hlava. Břízný? Bratr. Tohle byl velitelův bratr.

Turnballa to potěšilo. „Konečně si někdo vzpomíná. Už jsem si začínal myslet, že na mě všichni zapomněli.“

„Studoval jsem Starší historii,“ vysvětloval Risk. „Máte vlastní kapitolu v části o šílených zločincích.“

Turnball se snažil tvářit lhostejně, ale zřejmě ho to zaujalo. „A co se v té kapitole píše?“

„Že jste byl kapitán, ale taky zrádce, a že jste se pokusil zaplavit celou jednu část Jistoty jenom proto, abyste se zbavil konkurenta, který se vám pletl do vašich ilegálních důlních podniků. Že kdyby vás váš bratr nechytil doslova s prstem na tlačítku, byla by půlka města ztracená.“

„Ale to je směšné,“ zamlaskal pohoršené Turnbull. „Nechal jsem si svoje plány prověřit od inženýrů. Žádná řetězová reakce by nenastala. Bylo by to odneslo pár stovek skřítků, víc ne.“

Jak jste utekl z vězení?“ ptala se Myrta.

Turnball se nafoukl. Já jsem ve vězení nikdy nestrávil ani den. Já nejsem žádný obyčejný zločinec. Julius naštěstí neměl dost kuráže na to, aby mě zabil, takže se mi povedlo utéct. Od té doby mě nepřestal pronásledovat. Ale to dneska skončí.“

„O co vám vlastně jde? O pomstu?“

„Částečně,“ připustil Turnbull. „Ale taky o klid. Julius je jako pes, když popadne kost. Nepustí a nepustí. Chci mít možnost dopít si v klidu martini a neohlížet se přitom pořád přes rameno. Za posledních pět století jsem bydlel na devadesáti šesti místech. V osmnáctém století jsem žil v nádherné vile poblíž Nice.“ Starému elfovi se zamžily oči. „Tam jsem byl hrozně šťastný. Ještě pořád cítím oceán. A ten dům jsem musel kvůli Juliovi vypálit do základů.“

Myrta pomalu otáčela zápěstím a pokoušela se uvolnit uzly. Turnbull si toho všiml.

„Nenamáhejte se, miláčku. Já už svazuju pěkných pár set let. To je jedna z prvních věcí, které se naučíte jako uprchlík. A mimochodem, gratuluju. Žena v přijímací zkoušce. Vsadím se, že se to bratříčkovi nelíbí. On byl vždycky trochu sexista.“

„Hm,“ ušklíbla se Myrta. „Kdežto vy jste skřítek kavalír.“

„*Touché*,“ odpověděl Turnbull. Jak jsem říkával ve Francii.“

Riskova tvář už nebyla nazelenalá. Já sice nevím, jaký máte plán, ale ode mě v žádnou pomoc nedoufejte.“

Turnball se zastavil před Myrtou a zahnutým nehem jí zvedl bradu. „Od vás já žádnou pomoc nečekám, kapitáne. Pomůže mi tady ta hezká dívenka. Od vás čekám jenom to, že budete před smrtí trochu ječet.“

Turnball měl dva komplice: uraženého permoníka a víla, který nemohl létat. Bratr velitele Břízného je přivolal do místnosti, aby je představil.

Permoník se jmenoval Bobb a na hlavě měl široké sombrero, které chránilo jeho jemnou permonickou pleť před sluncem.

„Bobb je nejlepší lupič v branži hned po Slámovi Hrabošovi,“ vysvětloval Turnbull a objal nevysokého trpaslíka kolem mohutných ramen. „Ale na rozdíl od mazaného Hraboše neumí tak dobře plánovat. Bobb udělal velkou chybu, když se pro—tuneloval do společenského domu zrovna během policejního plesu. Od té doby se schovává na povrchu. Jsme dobrý tým: já plánuji, on krade.“ Otočil se k vílovi a obrátil ho zády k zajatcům. Tam, kde měl vil správně mít křídla, byly jen dva zajizvené výběžky.

„Tady Unix se dostal do rvačky s trollem a prohrál. Když jsem ho našel, byl v klinické smrti. Dal jsem mu poslední kapku kouzla, co mi zbyla, a dostal jsem ho z toho. Dodneška nevím, jestli mě za to miluje, nebo nenávidí. Ale je loajální. Tenhle skřítek by pro mě šel třeba do zemského jádra.“

Vil se tvářil lhostejně a oči měl prázdné jako dva vymazané disky. Tohle byli ti dva skřítcí, co přepadli Myrtu a Riska na pláži.

Turnball strhnul Myrtě z hrudi jmenovku. „Takže plán vypadá takhle. Tady desátnice Krátká sem přiláká Julia. Jestli se pokusíte ho varovat, umře tadyhle váš kapitán v strašných mukách. Mám u sebe takového pěkného pavoučka, modrého tuneláře, a ten mu rozerve vnitřnosti za pár vteřin. A protože kapitán vstoupil do lidského obydlí, nebude mít ani kapku kouzla, která by tu bolest zmírnila. Pokud jde o vás, musíte udělat jediné —sedět pěkně na pasece a počkat, až si vás Julius najde. A až to udělá, tak si my najdeme jeho. Docela jednoduché, ne? Unix a Bobb vás doprovodí. A já si tady počkám na ten skvělý okamžik, kdy mi Julia přitáhnou těmihle dveřmi dovnitř.“

Unix přeřezal některé provazy a zvedl Myrtu z křesla. Postrčil ji obřími dveřmi ven, do ranního slunce. Myrta se zhluboka nadechla. Vzduch tu byl opravdu čistý a svěží, ale ona neměla čas se tím pokochat.

„Proč neutečeš, desátnice?“ ptal se Unix a hlas mu přeskakoval, jako by mutoval. Jen uteč, uvidíš, co se stane.“

Jo,“ popichoval Bobb, „uvidíš, co se stane.“

Myrta si dokázala představit, co by se stalo. Dostala by další zásah laserem, tentokrát do zad. Ne, nebude utíkat. Ještě ne. Zatím bude přemýšlet a plánovat.

Táhli a postrkovali Myrtu přes dvě pole, svažující se na jih k útesům. Tráva byla řídká a hrubá, jako chumáčky vousů na špatně oholené bradě. Hejna racků, terejů a kormoránů se vznášela nad hranu útesu jako stíhačky stoupající do letové hladiny. Prošli kolem křoví hemžícího se místní zvířenou a Bobb se zastavil u nízké skalky trčící ze země. Právě tak velké, aby se za ní jeden skřítek mohl krýt před útokem od východu.

„Tak dolů,“ zavrčel a srazil Myrtu na kolena.

Jak dopadla na zem, Unix jí na jednu nohu za—cvakl okov a druhý konec řetězu přitloukl kolíkem k zemi.

„Takhle si to jen tak nesundáš,“ vysvětloval se zlomyslným úšklebkem. „A když uvidíme, že si s tím řetězem hraješ, tak tě na chvilku uspínáme.“ Poklepal na pažbu pušky, kterou měl pověšenou přes hrudník. „Budeme tě sledovat.“

Oba skřítkové zločinci se vrátili stejnou cestou přes pole a uvelebili se ve dvou prohlubních. Vytáhli z batohů kamfólie a přehodili je přes sebe. Během pár vteřin bylo vidět jen dvě černé oči hlavní vykukujících zpod fólie.

Plán to byl jednoduchý, ale úžasně chytrý. Kdyby velitel Myrtu našel, vypadalo by to, že tam číhá v záloze. A že si k tomu nevybrala nejlepší úkryt. A jen se velitel ukáže, dostanou ho Unix a Bobb svými puškami.

Musí přece existovat způsob, jak velitele varovat, a přitom neohrozit Riska. Myrta o tom uvažovala. *Použij to, co nabízí příroda.* Příroda toho nabízela spoustu, jenže ona na to bohužel nedosáhla. Kdyby to třeba jen zkusila, Bobb nebo Unix by ji drobným výbojem poslali do bezvědomí a nemuseli by kvůli tomu svůj plán ani měnit. A u sebe toho tak moc neměla. Unix ji prohlídal od hlavy k patě, zabavil jí dokonce i digipero, které měla v kapse, aby ho náhodou nepoužila jako zbraň. Jediné, co jim uniklo, byl tenoučký počítač na jejím zápěstí, ale ten byl stejně zkratovaný.

Myrta spustila paži za skalku a odtrhla suchý zip, který chránil její počítač před živly. Otočila přístrojek. Vypadalo to, že přes těsnění pronikl dovnitř hydrogel a zkratoval elektřinu. Otevřela víčko nad baterií a zkontrolovala obvody. Na desce seděla přes několik přepínačů drobná kapička hydrogelu a vytvářela propojení tam, kde žádné

být nemělo. Myrta utrhla stéblo hrubé trávy a kapičku nabrala. Zbylý film gelu se ani ne za minutu vypařil a maličký počítač naskočil. Myrta rychle vypnula světelný panel na své hrudi pro případ, že by si Bobb nebo Unix všimli blikajícího kurzoru.

Ted' měla počítač. Kdyby měla svou přilbu, mohla by poslat veliteli e—mail. Takhle nemohla dělat nic než napsat si na hrud pár slov.

Kapitola IV:

Bratři ve zbrani

Severní poloostrov

Julia Břízného překvapilo zjištění, že se zadýchal. Bývaly doby, kdy by mohl běžet celý den a ani by se ne—zpotil, a teď mu srdce bušilo do žeber po nějakých třech kilometrech poklusu. Zaparkoval letoun na severní špičce ostrova, na vršku útesu zastřeném mlhou. Mlha byla samozřejmě umělá, vytvářel ji kompresor připnutý na výfuk letounu. Projekční štít letounu pořád fungoval, mlha byla jenom záloha.

Břízný běžel příkrčený, hodně hluboko ohnutý. Běh lovce. Při pohybu pociťoval primitivní radost, jakou dokáže přinést jen pobyt nad zemí. Všude dokola burácelo moře, všudypřítomný obr, připomínka toho, jak je Země mocná. Velitel Břízný nebyl nikdy šťastnější než na lovu nad zemí. V podstatě by tyhle přijímací zkoušky klidně mohl předat někomu jinému, ale nevzdá to dřív, než ho první nováček porazí. Ještě se to nestalo.

Přibližně o dvě hodiny později se Břízný zastavil a zhluboka si lokl z polní láhve. Lov by byl mnohem snazší s mechanickými křídly, jenže v rámci fair play nechal křídla viset na jejich místě v letounu. Nepřipustí, aby někdo mohl tvrdit, že ho velitel porazil jen proto, že měl lepší vybavení.

Břízný prohledal všechna místa, která se sama nabízela, ale desátinci ještě neobjevil. Myrta nebyla na pláži ani ve starém lomu. Nasedla ani v koruně některého stromu v lesíku. Možná byla chytřejší než průměrný kadet. No, bude to potřebovat. Aby žena přežila v Řeko, bude muset překonat hodně nedůvěry a předsudků. Ne že by byl v pokušení jí nějak nadržovat. Hodlal s ní zacházet se stejným strohým pohrdáním jako se všemi svými podřízenými. Dokud si nezaslouží něco lepšího.

Velitel hledal dál a všechny smysly měl nastražené na jakoukoli změnu ve svém okolí, která by mohla naznačovat, že je sám sledo-

ván. Dvě stě nebo kolik druhů ptáků, co hnízdlilo na útesech Tern Mór, bylo nezvykle aktivních. Shora na něj ječeli raci, vrány ho sledovaly na každém kroku a Julius si dokonce všiml i orla, který ho pozoroval z nebe. Ti všichni dohromady nadělali tolik rámusu, že se Juliovi špatně soustředovalo, ale desátníci Krátkou to muselo jistě rušit ještě víc.

Břízný vyběhl po nízkém svahu směrem k lidskému obydlí. Uvnitř desátnice být nemohla, ale mohla se za ním krýt. Držel se těsně vedle křoví a jeho zelená policejní kombinéza splývala s podrostem.

Julius zaslechl něco před sebou. Nepravidelné škrábání. Zvuk něčeho, co se tře o kámen. Ztuhl a pak se pomalu otočil přímo k živému plotu. Rozmrzelý králík vyskočil a zavrtal se hloub do křoví. Břízný ignoroval ostružiny, které ho chytaly za lokty, a pomalu se blížil ke zdroji toho zvuku. Možná to nic není, ale taky to možná je všechno.

Ukázalo se, že je to všechno. Ze svého úkrytu v křoví Břízný jasně viděl Myrtu přikrčenou za balvanem. Nebyla to zrovna chytrá skryš. Před přístupem z východu byla chráněná, ale ze všech ostatních stran ji bylo jasně vidět. Kapitán Chaluha v dohledu nebyl, nejspíš natáčel odněkud z kopce.

Břízný povzdechl. Překvapilo ho, když si uvědomil, že je zklamaný. Bylo by docela hezké mít v oddělení děvče. Měl by zase někoho nového, na koho by mohl hulákat.

Julius vytáhl paintballovou pistoli a prostrčil ji mezi větvemi vřesovce. Párkrát ji zasáhne, jen tak pro efekt. Krátká se bude muset vzpamatovat a snažit se trochu víc, jestli chce mít někdy na klopeč označení Řeko.

Břízný nemusel používat mířidla v přilbě. Byla to snadná rána, jen nějakých šest metrů. A i kdyby nebyla, Břízný by hledí tak jako tak vynechal. Krátká elektronické mířidlo neměla, takže on by je nepoužil také. Zase jedna věc, pro kterou ji bude moct seřvat, až ve zkoušce neuspěje.

Pak se Myrta obrátila směrem ke křoví. Ještě pořád ho neviděla, ale on viděl ji. Zato co bylo důležitější, viděl písmena, která jí běžela přes hrud'.

TURNBALL+2

Velitel Břízný zatáhl hlaveň zpátky do křoví a zmizel v černém podrostu.

Břízný se ze všech sil snažil ovládnout své pocity. Turnbull se vrátil. A byl tady. Jak je to možné? Všechny dávné pocity se rychle obnovily a usadily se veliteli v žaludku. Turnbull byl jeho bratr a v něm ještě zůstala jiskřička lásky. Hlavní, co cítil, byl ale smutek. Turnbull zradil Národ a byl ochoten nechat mnoho z nich zemřít pro svůj vlastní zisk. Už jednou nechal svého bratra uniknout, podruhé to nepřipustí.

Břízný se protáhl pozpátku křovím a pak aktivoval přilbu. Pokusil se navázat spojení s policejním ústředím, ale slyšel leda šum. Turnbull patrně spustil rušičku.

No dobře, Turnbull sice mohl ovládat přenos informací vzduchem, ale vzduch samotný těžko. A jakýkoli živý tvor vzduch zahřeje. Břízný spustil termální senzor na své přilbě a začal pomalu, systematicky propátrávat oblast za desátnicí Krátkou.

Hledání netrvalo dlouho. Dvě červené šmouhy zářily jako majáky mezi světle růžovým hmyzem a hlodavci, kteří se hemžili pod povrchem pole. Těmi dvěma štěrbinami nejspíš prosakovalo tělesné teplo zpod dvou kusů kamfólie. Ostřelovači. Čekají na něj v záloze. Ti skřítki nejsou profesionálové. Kdyby byli, nechali by hlavně zbraní pod fólií, dokud by je nepotřebovali použít, a tak by tomuhle úniku zabránili.

Břízný zastrčil paintballovou pistoli a vytáhl Neutrino 500. V bojových situacích obvykle používal trojhlavňovou zbraň chlazenou vodou, ale on boj neočekával. V duchu se proklíнал. Boj se žádnými plány neřídí.

Velitel obešel ostřelovače zezadu a pak to do nich dvakrát napálil zdálky. Možná to nebyl nejsportovnější postup, ale rozhodně nejprozíravější. Než ti dva zase přijdou k vědomí, budou spoutaní k sobě navzájem a zavření v policejním letounu. A kdyby nějakou shodou náhod trefil dva nevinné přihlížející, nebude mít zásah žádné dlouhodobé následky.

Velitel Břízný doběhl k prvnímu úkrytu a stáhl kamfólii. V prohlubni pod ní byl permoník. Ošklivý mrňavý zabiják. Břízný ho poznal, byl mezi hledanými osobami. Nepříjemný typ. Přesně takový tupý zločinec, jaké si Turnbull pro své akce s oblibou vybíral. Břízný přiklekl k permoníkovi, odzbrojil ho a kotníky a zápěstí mu spoutal plasty—pouty.

Pak přeběhl padesát metrů k úkrytu druhého ostřelovače. Další známý uprchlík: Unix B'Lob. Vil bez křídel. Už po desítky let je Turnballovou pravou rukou. Břízný se nervózně usmíval, když skřítko spoutával. I tihle dva by byli na jeden den slušný úlovek. Jenže den ještě neskončil.

Myrta se nenápadně snažila dostat ze země kolík, ke kterému byla připoutaná, když k ní Břízný dorazil.

„Můžu vám s tím pomoci?“ zeptal se Julius.

„K zemi, veliteli,“ sykla Myrta. „Míří na vás dvě pušky.“

Břízný poplácal zbraně, které měl přehozené přes rameno. „Myslíte tyhle? Přečetl jsem si vaši zprávu. Dobrá práce.“

Omotal si řetěz kolem prstů a vytrhl ho ze země. „Parametry vašeho úkolu se poněkud změnily.“

Ale nepovídej, pomyslela si Myrta.

Břízný pomocí omniklíče odemkl pouto. „Tohle už není cvičení. Nacházíme se v bojové situaci, s nepřátelským a pravděpodobně ozbrojeným protivníkem.“

Myrta si zamnula kotník, kde ji pouto odřelo. „Váš bratr Turnbull má kapitána Chaluhu v lidském obydlí. Vyhrožoval, že mu dá spolknout modrého tuneláře, myslím toho pavouka, když se plán nějak zhatí.“

Břízný si povzdechl a opřel se o balvan. „Dovnitř do domu nemůžeme. Když to uděláme, nejen že budeme dezorientovaní, ale ani zatčení nebude legální. Turnbull je chytrý. Jeho zabijáky jsme sice převezli, ale lidské obydlí přepadnout nemůžeme.“

„Můžeme pomocí laserového mířidla vyřadit terč z boje,“ navrhla Myrta. „Pak může kapitán Chaluha vyjít ven sám.“

Kdyby terčem byl kdokoli jiný než jeho vlastní bratr, byl by se Břízný usmál. „Ano, desátnice. To můžeme.“

Břízný a Myrta se vrátili k hřebenu, odkud bylo vidět lidské obydlí. Chalupa stála v údolí, obklopená stříbřitými břízami.

Velitel se podrbal na bradě. „Musíme blíž. Potřebuju jednu čistou ránu některým oknem. Víc příležitostí než jednu možná mít nebudeme.“

„Mám si vzít jednu pušku, pane?“ zeptala se Myrta.

„Ne. Nemáte licenci na střelné zbraně. V sázce je život kapitána Chaluchy, takže potřebuju jistou ruku na spoušti. A i kdybyste Turnballa nakrásně dostala, zpochybní to celý náš případ.“

„Tak co můžu udělat?“

Břízný zkontroloval, zda jsou obě zbraně nabitě. „Zůstaňte tady. Jestli mě Turnball dostane, vraťte se ke člunu a aktivujte tísňový signál. Když pomoc nepřijde a vy uvidíte, že se blíží Turnball, spust'te samodestrukci.“

„Ale já s tím umím létat,“ namítla Myrta. „Mám stovky hodin na simulátorech.“

„A nemáte pilotní licenci,“ dodal Břízný. Jestli se s tou věcí odlepíte od země, můžete se s kariérou rozloučit. Spust'te samodestrukci a počkejte na zásahovku.“ Podal Myrtě startovací čip, který byl zároveň lokátorem. „Tohle je výslovný rozkaz, Krátká, tak si nechte ten drzý výraz, znervózňuje mě to. A když jsem nervózní, tak mám chuť někoho vyhodit. Je to jasné?“

„Ano, pane. Naprosto.“

„To je dobře.“

Myrta se přikrčila za vrcholem hřebene a její velitel se zatím proplétal mezi stromy dolů k domu. V polovině kopce aktivoval štít, čímž se stal pouhým okem prakticky neviditelný. Když se skřítek kryje štítem, vibruje tak rychle, že oči jeho obraz nedokážou zachytit. Samozřejmě, že Břízný bude muset štít zrušit, až bude na bratra střílet, ale to počká až do posledního okamžiku.

Břízný cítil ve vzduchu příchut' kovu — nepochybně pozůstatky toho rušivého výbuchu, kterým Turnball zlikvidoval komunikační kanály. Našlapoval v nerovném terénu opatrně až do chvíle, kdy jasně viděl na přední okna domu. Záclony byly roztažené, ale ani Turnballa, ani kapitána Chaluhu nikde neviděl. Takže dozadu.

Velitel se kradl těsně při zdi po popraskané dlážděné cestičce za domek. Po obou stranách úzké neudržované zahrady rostly stromy. A tam, v dlážděném patiu, seděl na stoličce jeho bratr, tvář zvednutou k rannímu slunci, jako by na světě neměl jedinou starost.

Břízný se zajíkl a zaváhal. Jeho jediný bratr. Jeho krev. Na krátký okamžik si velitel představil, jaké by to bylo bratra obejmout a zapomenout na minulost, ale to ho rychle přešlo. Na usmíření bylo příliš pozdě. Spousta skřítků málem umřela, a ještě by umřít mohla.

Břízný zvedl zbraň a zamířil na svého bratra. Byla to směšně snadná rána dokonce i pro průměrného střelce. Nemohl věřit, že byl jeho bratr tak hloupý, aby ze sebe takhle udělal snadný cíl. Julius se kradl blíž a rozesmutnilo ho, jak Turnball vypadá starý. Mezi nimi dvěma byl rozdíl necelého sta let, ale přitom jeho starší bratr vypadal, jako by měl sotva dost energie udržet se na nohou. Dlouhověčnost souvisela se skřítkovskou magií, a bez magie si věk na Turnballovi předčasně vybral svou daň.

„Ahoj, Julie, já tě slyším,“ řekl Turnball, aniž otevřel oči. „To slunce je úžasné, co? Jak bez něj dokážeš žít? Co kdybys zrušil štít? Strašně dávno jsem neviděl tvůj obličej.“

Břízný zrušil štít a vši mocí se snažil, aby se mu ruka se zbraní nechvěla. „Sklapni, Turnballe. Vůbec na mě nemluv. Jsi jenom budoucí zatčený, nic víc.“

Turnball otevřel oči. „No ne, bratříčku. Nevypadáš nejlíp. Vysoký tlak, co? Nepochybně sis ho způsobil tím věčným honem na mě.“

Julius se neubránil — nechal se do rozhovoru zatáhnout. „Ale od tebe to tedy sedí. Vypadáš jako zbytečně moc naklepaný koberec. A koukám, že pořád nosíš starou policejní uniformu. Jenže my límce s volánky už nemáme, Turnballe. Kdybys byl ještě kapitán, věděl bys to.“

Turnball si načechrál límec. „Po takové době, a ty si se mnou povídáš o uniformách, Julie?“

„Na povídání budeme mít dost času, až tě budu navštěvovat ve vězení.“

Turnball k němu dramaticky natáhl zápěstí. „No tak dobře, veliteli. Odved'te mě.“

Julius na něj podezřívavě pohlédl. Jen tak z ničeho nic? Co to na mě šiješ?“

Jsem unavený,“ vzdychl jeho bratr. Jsem unavený ze života mezi Blátivými. Jsou to hrozní barbaři. Chci domů, i když to bude do cely. Moje pomocníky jsi zřejmě zneškodnil, tak jakou mám šanci?“

Břízný byl zkušený voják a jeho intuice teď přímo bubnovala na poplach. Spustil termální filtr na hledí a viděl, že v domě je jen jeden další skřítek, zjevně přivázaný k židli. To musí být kapitán Chaluha.

„A kde je ta půvabná desátnice Krátká?“ zeptal se Turnbull jakoby nic.

Břízný se rozhodl nechat si eso v rukávu pro případ, že by ho potřeboval. „Mrtvá,“ vyštěkl. „Ten tvůj permoník ji zastřelil, když se mě pokusila varovat. To je další zločin, ze kterého se budeš zodpovídat.“

„Co na tom? Ve vězení můžu strávit jen jeden život. Tak si pospěš a zatkní mě, Julie. Protože když to neuděláš, tak se můžu vrátit dovnitř do domu.“

Julius musel rychle uvažovat. Bylo mu jasné, že Turnbull něco peče. A nejspíš na něho zaútočí, až mu bude zamykat pouta. Ale těžko se na něco zmůže, když bude v bezvědomí.

A tak bez jediného slova varování zasáhl svého bratra výbojem nízké úrovně. Turnbull se svezl dopředu s překvapeným výrazem na tváři.

Břízný zastrčil neutrino do pouzdra a rozběhl se k němu. Chtěl, aby byl Turnbull svázaný jako krocan o slunovratu, až se probere. Po třech krocích se mu však udělalo zle. Bodavá bolest hlavy na něj náhle padla z výše jako závaží. Po celém těle mu vyrazil pot a dutiny měl okamžitě ucpané. Co se to děje? Julius padl na kolena, pak na všechny čtyři. Měl pocit, že se musí nejdřív vyzvracet a pak osm hodin spát. Místo kostí měl rosol a jeho hlava vážila tunu. Každé své nadechnutí slyšel zesíleně jako z dálky.

Velitel zůstal v té pozici víc než minutu a byl naprosto bezmocný. Kotě by ho přepralo a ukradlo mu peněženku. Mohl se jen dívat, jak se Turnbull probral, zatřásl hlavou, aby se vzpamatoval, a pak se pomalu začal usmívat.

Turnball se zvedl a postavil se nad svého bezmocného bratra. „Tys myslel, jaký jsi chytrý, co?“ rozkřikl se na šokovaného Julia. „Ale chytřejší jsem byl odjakživa já!“

Břízný nebyl s to odpovědět. Mohl se snažit jen si dát dohromady myšlenky. Pokud šlo o tělo, na to už bylo pozdě; to ho zradilo.

„Žárlivost,“ rozhodil Turnball rukama. „Vždycky v tom byla žárlivost. Jsem ve všem lepší než ty, a ty to nedokážeš unést.“ Oči měl teď šílené a poprskal si bradu i tváře.

Břízný ze sebe vypravil dvě slova: Jsi — blázen.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Turnball. „Ale už toho mám dost. Mám dost utíkání před vlastním bratrem. Celá ta věc je zbytečné divadlo. Takže i když to dělám nerad, trochu ti znepříjemním život. Seberu ti kouzlo. Pak budeš jako já. Už jsem začal, chceš vědět jak?“

Turnball vytáhl z kapsy kabátu malé dálkové ovládání. Stiskl tlačítko a kolem obou bratrů se zhmotnily skleněné stěny. Břízný vstoupil otevřenými dvojitými dveřmi.

„To se přece nedělá, veliteli,“ zvedl Turnball karatelsky prst. „Vstoupil jste do lidského obydlí bez pozvání. To je proti zákonům naší víry. Udělejte to ještě párkrát, a přijdete o kouzlo definitivně.“

Břízný svěsil hlavu. Napochodoval Turnballovi do pasti jako nováček, co před dvěma dny vyšel z Akademie. Jeho bratr spíchnul pár kusů kamfólie a nějaký ten projektor a schoval tak skleník, a on mu na to skočil. Jeho jediná naděje byla teď Myrta Krátká. A jestli Turnball převezl kapitána Chaluhu i jeho samotného, jakou šanci má ta holka?

Turnball popadl Břízného za zátylek a postrčil ho k domu. „Vypadáš špatně,“ prohlásil s neupřímnou obavou. „Pojď radši pěkně dovnitř.“

Kapitola V:

Rozkaz, nebo svědomí?

Myrta sledovala velitelovo zjetí z hřebene kopce. Když Břízný padl, vyskočila a hnala se ze svahu dolů, připravená neuposlechnout rozkazu a veliteli pomoci. Pak se vzduch zachvěl, objevily se stěny skleníku a Myrta se zprudka zastavila. Uvnitř domu by mu nebyla k ničemu dobrá, ledaže by ho dokázala nějak zachránit zvracením. Musí se najít jiný způsob.

Krátká se obrátila a po všech čtyřech lezla zpátky do kopce, zarývala prsty do země, plazila se směrem k lesu. Jakmile byla krytá, aktivovala lokátor ve startovacím čipu letounu. Měla rozkaz vrátit se k němu a vyslat tísňový signál. Ten časem pronikne i rušičkou. Jenže do té doby bude nejspíš pozdě.

Utíkala přes zarostlé pláne a ostrá tráva ji chytala za nohy. Nad hlavou jí kroužili ptáci a jejich zoufalé skřehotání vyjadřovalo dost přesně i její náladu. Vítr se jí opíral do tváře a brzdil ji. Dokonce i příroda jako by dnes byla proti LEPreko.

Pípání lokátoru vedlo kapitánku přes potok, který jí sahal do půli stehén. Ledová voda pronikla otvory v její uniformě a zalila jí nohy. Ignorovala vodu i pstruha dlouhého jako její předloktí, který se velice zajímal o materiál jejího obleku. Plahočila se dál. Po schůdkách přes živý plot — stavěných samozřejmě pro lidi — a po strmém svahu vzhůru. Na vrcholku kopce se válela mlha jako šlehačka na kusu dortu.

Myrta tu mlhu cítila dřív, než se k ní dostala. Byla chemická. Uměle vyrobená. Letoun byl zjevně v tom mraku.

S posledními zbytky síly Myrta rozehnala cáry lepkavé falešné mlhy a dálkově otevřela dveře letounu. Padla dovnitř a pár okamžiků jen ležela natažená na podlaze hned za dveřmi a lapala po dechu. Pak se vyškrábala na nohy a zaplácla nouzové tlačítko na přístrojové desce, čímž spustila tísňový signál.

Na obrazovce naskočila ikonka paprsku a s ní se dostavil i strašný pocit bezmoci. Myrta nemohla dělat nic než sedět a dívat se, jak na monitoru naskakuje jedno chybové hlášení za druhým. Seděla tu na technice za miliony ingotů a měla rozkaz nedělat nic.

Kapitán Chaluha a velitel Břízný jsou ve smrtelném nebezpečí, a ona má rozkaz točit si tady palci. Kdyby s letounem odstartovala, znamenalo by to přímé porušení rozkazu, a její kariéra v Řeko by skončila dřív, než začala. Jenže jestli neodstartuje, jsou její spolubojovníci mrtví. Co je důležitější? Rozkaz, nebo svědomí?

Myrta vrazila startovací čip do zapalování a zapnula si pásy.

Turnball Břízný se skvěle bavil. Konečně přišla chvíle, o které po desítky let snil. Měl mladšího bratra ve své moci.

„Říkal jsem si, že tě tady nechám takových čtyřadvacet hodin, než přijdeš úplně o všechno kouzlo. Pak z nás dvou zase budou opravdu bratři. Třeba se ke mně přidáš, ne? A jestli ne, tak rozhodně nebudeš řídit hon na mě. LEPReko nezaměstnává osoby bez kouzla.“

Břízný se choulil v klubku na podlaze a tvář měl zelenější než vil zadek. „Nedělej si iluze,“ zavrčel. „Ty nejsi můj bratr.“

Turnball ho štípl do tváře. „Však ty mi přijdeš na chuť, bratříčku. Je to neuvěřitelné, na koho se skřítek obrátí, když je zoufalý. Věř mi, já to vím.“

„Ani omylem.“

Turnball si povzdechl. „Pořád stejně tvrdohlavý. Nejspíš si myslíš, že dokážeš utéct. Nebo třeba věříš, že nakonec svému bratříčkovi nedokážu ublížit? Je to tak? Věříš, že mám srdce? Možná taková malá ukázka...“

Turnball zvedl kapitánu Chaluhovi hlavu z hrudi. Risk byl skoro v bezvědomí. Byl už v domě příliš dlouho. Nikdy už nebude mít sto procentní magický potenciál, pokud nedostane infuzi od týmu čarodějů. A to hodně brzo.

Turnball přidržel Riskovi před tváří malou klíčku. Modrý tuneľ uvnitř drásal pletivo.

„Tyhle tvorečky mám rád,“ prohlásil Turnball tiše. „Projdou čímkoli, jen aby přežili. Jsou podobní jako já. Tady tenhle mrňousek udělá s naším kapitánem krátký proces.“

Břízný se pokusil zvednout ruku. „Turnballe, nedělej to.“

„Musím,“ odpověděl Turnball. Jako by to už bylo. Vůbec nic s tím nenaděláš.“

„Turnballe, to je vražda!“

„Vražda je slovo. Jenom slovo.“

Turnball Břízný začal pomalu vytahovat tenkou západku. Zbývaly ani ne dva milimetry a zámeček by se uvolnil, když střechu prorazila komunikační sonda a zabodla se do prken na podlaze. Z jejích zesilovačů zaburácel Myrtin hlas tak mohutně, až se celý dům otřásal.

„Turnballe Břízný,“ řekl hlas. „Propusťte zajatce a vzdejte se.“

Turnball zastrčil západku zpátky a strčil klíčku do kapsy. „Tak ta holka je mrtvá, co? Kdy mi už konečně přestaneš lhát, Julie?“

Julius byl tak slabý, že nedokázal odpovědět. Ze světa se stal zlý sen. Dýchal melasu.

Turnball se obrátil ke komunikační sondě. Věděl, že ten přístroj vyšle jeho slova nahoru do letounu.

„Naše hezká desátnice, živá a zdravá! No, to je jedno. Vy nemůžete dovnitř, a já nepůjdu ven. Jestli přece jenom vstoupíte, já odsud odejdu volný. A co víc, ještě získám letoun. Když se mě pokusíte zadržet, až se budu chystat odejít, bude moje zatčení ilegální a můj právník vás rozkrájí na kousky jako velrybu na lidské lodi.“

Já ten dům odstřelím na věky věků amen,“ varovala Myrta přes sondu.

Turnball rozhodil rukama. „Poslužte si. Jen tím ukončíte moje trápení. Ale až dopadne první laser, tak svým pavoučkem nakrmím velitele. Bratři Bříz—ní ten útok nepřezijí. Smiřte se s tím, desátnice. Dokud tenhle dům stojí, nemůžete vyhrát.“

Myrta si nahoře ve člunu uvědomila, že Turnball to má promyšlené ze všech stran. Znal manuál LEPreko lépe než ona. Myrta sice měla letoun, ale Turnball měl navrch. Když ona poruší pravidla, on odtamtud prostě odkráčí a odletí ve svém vlastním letounu, který má nepochybně zaparkovaný někde poblíž.

Dokud tenhle dům stojí, nemůžete vyhrát.

Měl pravdu. Nemohla vyhrát, dokud ostatní policisty obklopovalo lidské obydlí. Ale co kdyby tam žádné obydlí nebylo?

Myrta rychle prověřila vybavení letounu. Měl standardní přistávací čelisti na přídí i na zádi. Tyhle čelisti umožňovaly letounu zachytit se a přitáhnout k zemi, a tedy přistát i v nerovném terénu, ale s jejich pomocí se dala také tahat vozidla —nebo bylo možno je použít i pro jiné, méně konvenční operace.

Dokud tenhle dům stojí, nemůžete vyhrát.

Myrta cítila, jak jí na zátylku vyrazily kapičky potu. Zbláznila se? Může to, co si naplánovala, někdy obstát u soudu? Nakonec ale došla k názoru, že je to jedno. Tady šlo o životy.

Otevřela bezpečnostní kryty u přídových čelistí a naklonila letoun tak, že nosem mířil na rybářskou chatrč.

„Poslední varování, Turnballe,“ řekla Myrta do komunikační sondy. „Vyjdete ven, nebo ne?“

Ještě ne, miláčku,“ zněla rozpustilá odpověď. „Ale budete vítána, jestli chcete přijít vy sem, za námi.“

Myrta se další konverzací nezdržovala. Ťukla do spínače a uvolnila přídové čelisti. Na tomhle konkrétním modelu letounu fungovaly na protichůdná magnetická pole a na displeji se zobrazil lehký výkyv, když z trupu letounu vystřelily dva válce a prolétly střechou domku.

Myrta nastavila kabely na dvacet metrů, aby čelisti nedosáhly do výšky hlavy. Z čelistí se vysunuly svěráky a uchopily dřevěné stropní trámy, prkna a omítku. Myrta čelisti přitáhla a trosky odhodila. Většina střechy byla tatam a jižní zeď se nebezpečně chvěla. Myrta si zbytky rychle vyfotografovala a vložila obrázek do počítače k analýze.

„Počítači,“ řekla, „hlasový dotaz.“

„Pokračujte,“ řekl počítač hlasem Klusáka, technického kouzelníka LEPreko.

„Lokalizuj zátěžové body.“

„Lokalizuji.“

Během vteřin počítač proměnil fotografii na trojrozměrný drátěný model. Na kresbě zlehka pulzovaly čtyři červené tečky. Kdyby dokázala zasáhnout kteroukoli z nich, celý dům by se zhroutil. Myrta

se na to podívala podrobněji. Demolice patřila na Akademii vždycky k jejím oblíbeným předmětům, takže viděla, že když zasáhne příčný trám v prvním patře na tom konci u štítu, zbytek domu se sesype směrem ven.

Turnball hulákal do komunikační sondy. „Na co si to hrajete?“ řval. „To nemůžete. Je to proti regulím. Dokonce i když tu střechu strhnete, do domu vstoupit nesmíte.“

„Do jakého domu?“ optala se Myrta a odpálila třetí čelist.

Ta popadla trám a vyrvala ho ze zdiva. Dům zasténal jako smrtelně zraněný obr, pak se zachvěl a zhroutil. Stalo se to tak naráz, že to bylo až komické, a dovnitř nepadla skoro ani cihla. Turnball Břízný se neměl kam schovat.

Myrta zamířila na Turnballovu hrud laserem, takže se tam objevila červená tečka. „Udělejte jediný krok,“ varovala ho, „a odstřelím vás do oceánu.“

„Nemůžete mě zastřelit,“ odsekl Turnball. „Nemáte bojovou licenci.“

„Ona ne,“ ozval se hlas vedle něj, „ale já ji mám.“

Risk Chaluha byl na nohou a táhl za sebou obrovskou židli. Vrhł se na Turnballa Břízného a oba se svalili v jediném klubku nohou — dřevěných, i z masa a kostí.

Nahoře v letounu Myrta plácla do přístrojové desky. Byla na-prosto odhodlaná vyřadit Turnballa Břízného laserovým paprskem; teď bylo koneckonců už trochu pozdě starat se o předpisy. Přesunula letoun do bezpečné vzdálenosti a snesla se na přistání.

V troskách chatrče se veliteli Bříznému pomalu vracely síly. Teď, když bylo lidské obydlí zničeno, čarodějná nevolnost rychle ustupovala. Zakašlal, potřásl hlavou a zvedl se na kolena.

Risk se rval v troskách s Turnballem. Rval se a prohrával. Turnball byl sice starší, ale zato posedlý a navíc plně při smyslech. Na kapitánovu tvář dopadala rána za ranou.

Julius sebral z podlahy pušku. „Vzdej to, Turnballe, dělej,“ řekl unaveně. Je po všem.“

Turnball se nahrbil a pomalu se otočil. Julie, bratříčku. Tak už je to tu zas. Bratr proti bratrovi.“

„Přestaň tlachat, prosím. Lehni si na zem, ruce za hlavu. Však tu polohu znáš.“

Turnball si ale nelehl, pomalu vstal a pořád vedl medové řeči. „To ještě nemusí být konec. Prostě mě pusť. Nadosmrti zmizím z tvého života. Nikdy už o mně neuslyšíš, přísahám. Celá tahle akce byla chyba, teď už to vím. A lituju toho, vážně.“

Bříznému se vracela energie a s ní i rozhodnost. „Sklapni, Turnballe, nebo tě opravdu na místě od—střelím.“

Turnball se bezstarostně usmál. „Nemůžeš mě zabít; jsme jedna rodina.“

„Co bych tě zabíjel, jenom tě uspím. No, podívej se mi do očí a řekni, že to neudělám.“

Turnball bratra poslechl a pohlédl do očí pravdě. Já přece nemůžu do vězení, bratříčku. Já nejsem tuctový zločinec. A vězení by ze mě udělalo obyčejnou nulu!“

Poté bleskově sáhl do kapsy pro malou drátěnou klíčku, vytrhl západku a polkl pavouka. „Byl jeden starý muž, co spolkl pavouka,“ řekl a dodal: „Sbohem, bratříčku.“

Břízný třemi kroky přeběhl zničenou kuchyň. Prudce rozrazil dvířka spaldé kredence a začal prohledávat zásoby potravin. Popadl plechovku instantní kávy a odšrouboval víčko. Další dva kroky a už klečel vedle svého ležícího bratra a cpal mu do krku hrsti kávových granulí.

„Tak snadné to nebude, Turnballe. Ty jsi obyčejný zločinec a jako takový půjdeš sedět.“

Po chvílce se Turnball přestal svíjet. Pavouk byl mrtvý. Starý muž byl sice zraněný, ale žil. Břízný mu rychle nasadil pouta a pak spěchal k Riskovi.

Kapitán už seděl. „Bez urážky, veliteli, ale váš bratr má ránu asi jako šotek.“

Břízný se skoro usmál. „To máte kliku, kapitáne.“

Myrta přeběhla po zahradní cestičce, skrz zbytky obýváku a do kuchyně.

„Je všechno v pořádku?“

Břízný měl za sebou neobvykle stresující den, a Myrta to bohužel zčásti odnesla.

„Ne, Krátká, nic není v pořádku!“ vyštěkl na ni a oprašoval si výložky. „Cvičení mi zkazil známý zločinec, můj kapitán se nechal svázat jako sele na rožeň, a vy jste neuposlechla přímý rozkaz a pilotovala jste letoun. To znamená, že celý tenhle případ půjde do kyttek.“

Jenom tenhle,“ namítl Risk. „Pořád si má ještě odsedět několik doživotních trestů za minulé zločiny.“

„To není podstatné,“ odsekl neúprosně Břízný. „Nemůžu vám věřit, Krátká. Zachránila jste nás, to je pravda, ale v Řeko je důležité jednat tajně, a to vy nemáte v povaze. Možná vám to připadá nelogické po tom všem, co jste udělala, ale pro vás v mojí jednotce místo není, je mi líto.“

„Veliteli,“ protestoval Risk, „přece tu holku po tomhle tom nemůžete vyhodit. Nebýt jí, tak tady teď biodegraduju.“

„O tom nerozhodujete vy, kapitáne. A taky to není váš spor. V téhle jednotce si musíme věřit, a desátnice Krátká si moji důvěru nevysloužila.“

Risk byl bez sebe. „Promiňte, pane, ale vždyť vy jste jí vůbec nedal šanci!“

Břízný si změřil svého důstojníka. Risk byl jeden z jeho nejlepších skřítků, a teď tady dával za tu holku hlavu na špalek.

„No tak dobře, Krátká. Jestli můžete udělat něco, po čem bych změnil názor, teď máte tu možnost. Jedinou možnost. Tak co, můžete něco udělat?“

Myrta se podívala na Riska a byla by přísahala, že na ni mrknul. To jí dodalo odvalu udělat něco nemyslitelného, absurdně drzého a za daných okolností krajně neposlušného.

„Jen tohle, veliteli,“ řekla.

Myrta vytáhla paintballovou pistoli a střelila velitele Julia Břízného třikrát do prsou. Náraz ho odhodil o krok dozadu.

„Když vy dostanete mě dřív, než já dostanu vás, jste bez dalších dotazů přijata,“ zamumlala Myrta.

Risk se chechtal, dokud nezačal zvracet. Doslova. Z čarodějné nevolnosti se mu ještě zvedal žaludek. „Bohové!“ lapal po dechu. „Ta vás dostala, Julie. To jste vážně řekl, říkáte to už pár set let.“

Břízný si přejel rukou po zasychající barvě na hrudi.

Myrta se dívala do země, přesvědčená, že ji teď vyhodí od policie nadobro. Vlevo Turnball telefonoval svému právníkovi. Nad hlavami jim kroužila hejna chráněných ptáků a někde v polích se asi Bobb a Unix nestačili divit, co se jim to stalo.

Myrta se konečně odvážila zvednout oči. Velitelovy rysy byly zkřivené vzájemně se svářícími pocity. Byl tam hněv a taky nevíra. A možná, možná i náznak obdivu.

„Vy jste mě dostala,“ řekl konečně.

„No jo,“ souhlasil Risk, „dostala.“

„A já jsem řekl...“

„To jste tedy řekl.“

Břízný vyjel po Riskovi: „Co vy jste zač? Papoušek? Mohl byste sklaptopnout? Já se tady pokouším spolknout svou hrdost.“

Risk si zamkl ústa a imaginární klíč zahodil.

„Tohle bude stát naše oddělení majlant, Krátká. Tohle tady musíme znova postavit, nebo vytvořit lokální přílivovou vlnu, aby se škoda zamaskovala. To je celý můj šestiměsíční rozpočet!“

Já vím, pane,“ řekla Myrta pokorně. „Omlouvám se, pane.“

Břízný vytáhl peněženku a z jedné přihrádky vylovil sadu stříbrných žaludů. Hodil je Myrtě, která je ze samého překvapení málem nechtyla.

„Připněte si je. A vítejte v Řeko.“

„Děkuju, pane,“ odpověděla Myrta a připnula si odznak Řeko na klop. Žaludy zachytily vycházející slunce a zaleskly se jako satelit.

„První ženská v Řeko!“ zakvílel velitel.

Myrta sklonila tvář, aby nebylo vidět, že se musí smát.

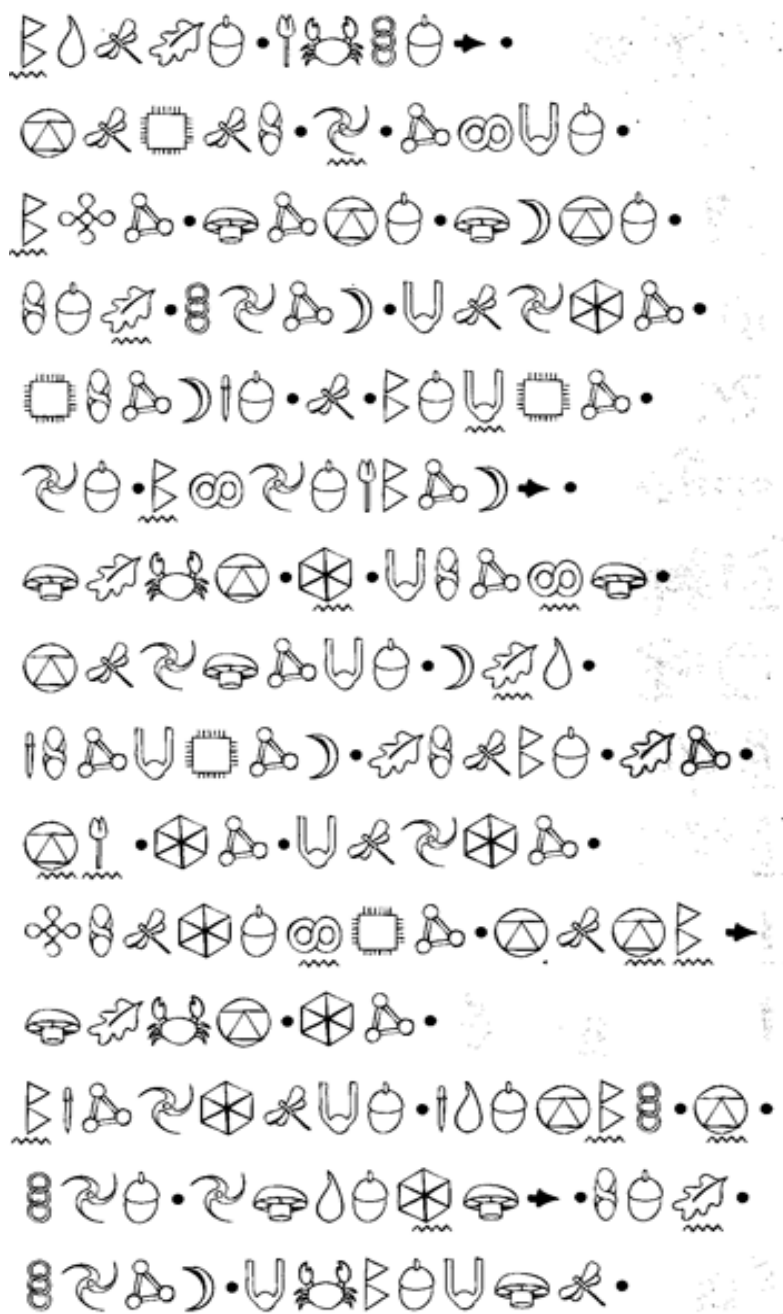
„Stejně to nevydržíte víc než šest měsíců,“ pokračoval Břízný, „a nejspíš mě budete stát majlant.“

V tom prvním se mýlil, ale v tom druhém měl pravdu.

Kódovaná ZPRÁVA

Kniha skřítků, psaná v gnómštině, obsahuje historii a tajemství Národa. Až doposud byl Artemis Fowl jediný člověk, který byl schopen tento starý jazyk číst. Za pomoci tohoto klíče (s. 63) můžete teď i vy rozluštit tuto starou radu:

ΓΠÓΜSKÁ ABECEDA

a b c d e f g

h i j k l m n

o p q r s t u

v w x y z mezera

Luštil/a jsi správně? Hledej na www.albatros.cz

KLÍČ K URČOVÁNÍ PŘÍSLUŠNÍKŮ NÁRODA

ELFOVÉ

Typické rysy:

- ♦ asi metr vysokí
- ♦ špičaté uši
- ♦ snědá pleť
- ♦ rezavé vlasy

Charakter:

- ♦ inteligentní
- ♦ silně vyvinutý smysl pro spravedlnost
- ♦ velmi loajální
- ♦ sarkastický smysl pro humor, ačkoli ten může být typický jen pro jednu konkrétní příslušnici LEPReko

Mají rádi:

- ♦ létání, ať už v letounech, nebo s křídly

Čemu se vyhnout:

- ♦ nesnášejí, když je unesete a připravíte je o zlato

Existuje mnoho různých typů skřítků a u každého z nich je důležité vědět, s kým máte co do činění. Toto jsou jen některé informace shromážděné Artemisem Fowlem během jeho dobrodružství. Jsou důvěrné a nesmějí se dostat do nepravých rukou. Závisí na tom budoucnost Národa.

PERMONÍCI

Typické rysy:

- ♦ malí, kulatí a zarostlí
- ♦ veliké hranaté zuby, dokonale uzpůsobené k drcení — vlastně čehokoli
- ♦ čelist, kterou lze vyhákovat a která jim umožňuje hloubit tunely
- ♦ citlivé vousy
- ♦ kůže schopná fungovat jako přísavka, je-li dehydrovaná
- ♦ páchnou

Charakter:

- ♦ citliví
- ♦ inteligentní
- ♦ zločinecké sklony

Mají rádi:

- ♦ zlato a drahokamy
- ♦ tunelování
- ♦ tmu

Čemu se vyhnout:

- ♦ snažte se neocitnout se s nimi v uzavřeném prostoru poté, co tunelovali a mají v sobě zásobu vzduchu
- ♦ když sáhnou po poklopci na zadku svých kalhot, honem pryč...

TROLLOVÉ

Typické rysy:

- ♦ mohutní — velcí jako slon
- ♦ oči citlivé na světlo
- ♦ nesnášejí rámus
- ♦ chlupatí, spečené dredy
- ♦ zatažitelné drápy
- ♦ zuby! — spousty a spousty zubů
- ♦ tesáky jako divoký kanec (hodně divoký kanec)
- ♦ zelený jazyk
- ♦ výjimečně silní
- ♦ slabé místo na zátylku

Charakter:

- ♦ velice, velice hloupí — troll má malinkatý mozeček
- ♦ zlí a prchliví

Mají rádi:

- ♦ jídlo — jakékoli: dvě krávy jsou pro ně lehká svačinka

Čemu se vyhnout:

- ♦ to si snad děláte legraci — když máte jenom podezření, že by nablízku mohl být troll, prchejte jako vítr!

SKŘETI

Typické rysy:

- ♦ šupinatí
- ♦ oči bez víček — olizují si oční bulvy, aby jim nevyschly
- ♦ když záleží na rychlosti, pohybují se po čtyřech
- ♦ rozeklaný jazyk
- ♦ necelý metr vysocí
- ♦ slizká, ohnivzdorná kůže

Charakter:

- ♦ chytrí nejsou, ale vychytralí ano
- ♦ hádaví
- ♦ ctižádostiví
- ♦ mocichtiví

Mají rádi:

- ♦ oheň
- ♦ pořádnou hádku
- ♦ moc

Čemu se vyhnout:

- ♦ neplet' se jim do cesty, když vrhají ohnivé koule

KENTAURI

Typické rysy:

- ♦ napůl člověk, napůl poník
- ♦ srst — pochopitelně
- ♦ občas mu hodně nepříjemně vysychají kopyta

Charakter:

- ♦ vysoce inteligentní
- ♦ ješitní
- ♦ trpí stihomamem
- ♦ laskaví
- ♦ blázni do počítačů

Mají rádi:

- ♦ předvádět se
- ♦ vynalézat

Čemu se vyhnout:

- ♦ fyzicky nejsou příliš nebezpeční, ale urazí se, když budete kritizovat jejich nejnovější vynález, sáhnete jim na harddisk nebo si vypůjčíte jejich hydratační emulzi na kopyta

VÍLOVÉ

Typické rysy:

- ♦ přibližně metr vysocí
- ♦ špičaté uši
- ♦ zelená plet'
- ♦ křídla

Charakter:

- ♦ průměrná inteligence
- ♦ obvykle lehkomyšlný postoj k životu

Mají rádi:

- ♦ létání — víc než cokoli jiného nad nebo pod zemí

Čemu se vyhnout:

- ♦ pozor na nízko letící víly — ne vždycky se dívají, kam se ženou

ŠOTCI

Typické rysy:

- ♦ přibližně metr vysocí
- ♦ špičaté uši
- ♦ až na uši a výšku vypadají šotkové skoro jako lidé

Charakter:

- ♦ výjimečně inteligentní
- ♦ nemorální
- ♦ lstiví
- ♦ ctižádostiví
- ♦ chamtiví

Mají rádi:

- ♦ moc a peníze
- ♦ čokoládu

Čemu se vyhnout:

- ♦ nikdy si to se šotkem nerozházejte, zvlášť když je tak chytrý a bezohledný jako Opal Koboí; samozřejmě pokud nejste stejně geniální jako Artemis Fowl!

Interview s Artemisem Fowlem II

Kdybyste nebyl geniální zločinec, co byste nejraději dělal?

Myslím, že na poli psychologie je ještě hodně práce. Kdyby mi všechen čas nezabíraly moje kriminální plány, myslím, že bych se věnoval nápravě některých omylů pánů Freuda a Junga.

Co si doopravdy myslíte o kapitánce Myrtě Krátké?

Kapitánky Krátké si nesmírně vážím a často si přeji, aby jednou přešla na mou stranu. Vím ale, že to nikdy neudělá. Je příliš zásadová. A kdyby od svých zásad někdy upustila, možná bych k ní pak já ztratil respekt.

Hodně jste cestoval. Které je vaše nejoblíbenější místo na světě a proč?

Moje nejoblíbenější místo na světě je Irsko. Jak říkají příslušníci Národa, je to místo velice magické. Zdejší krajina je nejinspirativnější na světě. A lidé jsou tu vtipní a upřímní, i když mají i svou temnou stránku.

Jaký nejtrapnější okamžik jste zažil?

Jednou jsem vypracoval úkol z matematiky na pouhých 99 bodů ze sta možných. Strašně jsem se styděl. Zapomněl jsem zaokrouhlit třetí desetinné místo. Umíte si jistě představit, jak trapně mi bylo.

Jaká je vaše oblíbená kniha?

Tento týden je moje oblíbená kniha Pán much od Williama Goldinga. Je to fascinující psychologická studie skupiny chlapců, kteří uvízli sami na ostrově. Pořád se mi vrací přesvědčení, že kdybych na tom ostrově byl býval já, do týdne bych tam všemu velel.

Jaká je vaše oblíbená píseň?

Málokdy poslouchám populární hudbu, jedinou výjimkou je David Bowie, který je v podstatě chameleon. Jeden nikdy neví, co má od něj čekat. Myslím, že Bowie je fascinující osobnost a uvažuji o tom, že bych ho oslovil s jedním svým plánem na znovuzrození

ztracené Mozartovy opery, kterou jsem samozřejmě napsal. Moje oblíbená píseň od pana Bowieho je It's No Game Part 2 z CD Scary Monsters.

Co vám nedá v noci spát?

Moje plány. V noci se mi honí hlavou a brání mi usnout. A ještě jedna věc kazí spaní. Občas si vyčítám některé věci, které jsem udělal. Když mě takový pocit viny postihne, zkontroluji si on-line stav svého bankovního účtu a brzo jsem zase v pořádku.

Jakého svého majetku si nejvíc vážíte?

Moje nejcennější věc je zásoba skřítkovského policejního vybavení, které Butler zkonfiskoval zásahové jednotce LEPreko. Jsou v ní tisíce vynálezů, které lidé nikdy neviděli. To je moje pojistka na důchod.

Kdo je váš nejlepší přítel?

Myslím, že jsme se dohodli, že tahle otázka nepadne. Kdyby moji nepřátelé zjistili, kdo je můj nejlepší přítel, mohli by mě vydírat tím, že budou ohrožovat jeho či ji. Řeknu jen, že můj nejlepší přítel není nikdy daleko a že je se mnou už od mého narození.

Interview s kapitánkou

Myrtou Krátkou

Nevadí vám, že jste jediná žena v jednotce LEPreko?

Občas je to nepříjemné. Bylo by milé mít kolegyni, se kterou bych si mohla popovídat po dlouhé směně. Na začátku se mi to někteří kolegové snažili pěkně osladit. Teď se tak moc snaží překonat moje letové rekordy, že už nemají kdy mě urážet.

Na co jste nejvíc pyšná?

Na to, že se nám podařilo potlačit skřeti vzpouru. Kdyby se těm šupinatým gangsterům povedlo ovládnout policejní ústředí, byla by celá naše kultura zničena.

Jaký nejtrapnější okamžik jste zažila?

Jednou mě kousla do zadku nadávavá žába. Prohledávali jsme tunely a hledali uprchlého trolla, a ta malá potvora prostě najednou vyskočila z díry a kus si mě uhryzla. Kousnutí nebylo veliké, zato ropuší jed mi způsobil pořádný otok. Tenhle trapas mě bude pronásledovat do konce života. Jen doufám, že se o něm nikdy nedozví Artemis Fowl.

Dost často máte potíže s velitelem Břízným, protože porušujete pravidla. Stávalo se vám něco podobného i ve škole?

Otec mě vždycky učil, že mám dělat, co je správné, bez ohledu na to, co mě to bude stát. A já to tak dělám. Pravidla jsou důležitá, ale důležitější je zachovat se správně. Ve škole jsem kvůli tomu občas potíže měla, protože jsem nikdy nedokázala mlčet, když jsem viděla, jak někdo někoho zastráše nebo nespravedlivě trestá. Jsem prostě taková.

Jaký byl ve škole váš oblíbený předmět?

Milovala jsem virtuální školu. Nasadíte si V—přilbu a cestujete historií. Ty přilby jsou úžasné — mají dokonce i speciální vzduchové filtry, takže dobu, ve které cestujete, taky cítíte.

Co si doopravdy myslíte o Artemisi Fowlvi?

Pokud jde o Artemise, jsem rozpolcená. Zpoloviny bych ho chtěla obejmout, a zpoloviny na pár měsíců zavřít do cely a dát mu za vyučenou. Artemis je sice úžasně chytrý, ale přitom není schopen chápat důsledky svých plánů. Kdykoli se pustí do nějakého dobrodružství, nakonec to někdo odnese. Nebude u toho vždycky Butler, aby ho zachránil. A nebudu u toho vždycky já, abych zachránila Butlera.

Jaké máte koníčky?

Hodně čtu. Hlavně klasiku — Horri Antowicz je výborný autor, a taky Burger Melviss. Mám ráda dobré thrillery. Taky mě baví drtilbal a hraju policejní ligu. Jsem druhý smečar a to je na holku někdy dost dřina.

Jakého svého majetku si nejvíc vážíte?

Pořád ještě mám hodnostní žaludy, které mi dal velitel Břízný osobně. Bez ohledu na to, kolik medailí a povýšení dostanu, ty první žaludy jsou nejlepší.

Co vám nedá v noci spát?

Někdy jsem v noci vzhůru a uvažuji o tom, co lidé provádějí s planetou. A také o tom, jak dlouho to potrvá, než nás objeví. Občas, když mám trochu paranoidní náladu, přísahala bych, že slyším v noci nad hlavou lidské stroje, jak ryjí a dolují.

Kdo je váš nejlepší přítel?

To je těžká otázka. Budu muset říct dva: Klusák a kapitán Risk Chaluha. Oba mi několikrát zachránili život. A stáli za mnou v těžkých dobách, kdy mě všichni ostatní odepsali.

Interview s Butlerem

Řekněte nám tři nejdůležitější tipy, jak být dobrým osobním strážcem.

Tvrdě trénujte; znalosti ničím nenahradíte.

Poslouchajte svého sensei; má zkušenosti, které potřebujete.

Bud'te připraveni pro svou práci obětovat úplně všechno.

Vy a vaše mladší sestra Julie jste si velice blízcí. Byl jste rád, když se rozhodla jít ve vašich šlápějích, a myslíte si, že z ní bude dobrá strážkyně?

Doufal jsem, že si vybere jinou profesi. Julie v sobě má příliš mnoho života, než aby ho dusila pod uniformou osobního strážce. Řekl bych, že moje mladší sestra si možná nakonec přece jen vybere nějakou méně nebezpečnou profesi, třeba zápasení.

Jakého svého majetku si nejvíc vážíte?

To nejcennější, co mám, je vtištěno do mojí kůže. Je to modré kosočtvercové tetování z Akademie madam Ko. Byl jsem nejmladší absolvent v historii a toto tetování mi umožňuje přístup do kruhů, o jejichž existenci lidé ani nevědí. Je to, jako byste na paži nosili to nejlepší doporučení.

Jaká je vaše oblíbená kniha?

Nemám moc času na čtení. Artemisovy plány mě udržují v pohotovosti. Většinou čtu manuály k helikoptérám a sleduji předpovědi počasí a současné události. Když mám chvílku pro sebe, líbí se mi romantické příběhy. Ale jestli to někomu řeknete, tak si vás najdu!

Jaká je vaše nejhezčí vzpomínka z dětství a proč?

Dodnes rád vzpomínám, jak jsem jako teenager učil svou tehdy malinkou sestru na jejím pískovišti dělat kopy s otočkou.

Jaká je vaše oblíbená píseň?

Mám rád irskou skupinu U2. Tu svou písničku Still Haven't Found What I'm Looking For, tedy Pořád jsem nenašel, co hledám, mohli napsat pro pana Artemise.

Jaký je váš oblíbený film?

Nemám rád střilečky, příliš mi připomínají skutečný život. Rád se podívám na dobrou romantickou komedii. I Zapomínám při nich na stresy svého povolání. Můj nejoblíbenější film všech dob je *Někdo to rád horké*.

Jaké je vaše nejoblíbenější místo na světě a proč?

Moje nejoblíbenější místo na světě je po boku pana Artemise, ať už je kdekoli. Jednu věc vím jistě — ať jsme E kde jsme, nudit se nebudeme.

Osobní strážci musejí být hodně stateční. Z čeho máte strach?

Všichni strážci se bojí stejné věci: selhání. Kdyby se Artemisovi stalo něco, čemu jsem mohl zabránit, pronásledovalo by mě to do konce života.

Interview se Slámou Hrabošem

Litujete někdy toho, že jste se dal na zločineckou dráhu?

Neberu to jako zločin. Vidím v tom přerozdělování bohatství. Jen беру zpátky od lidí to, co původně uloupili oni nám. Takže odpověď zní — Ne, nelituji své zločinné minulosti, jen toho, že jsem se dal chytit. Ostatně odted' už budu žít poctivě. Vážně.

Všichni permoníci mají velké sklony k plynatosti, což pro Blátivé může být trapné. Jaký byl váš nejtrapnější zážitek?

Permoníci mají sklon k záchvatům větrů, což samo o sobě trapné není, je to přirozené. Ovšem při mojí profesi mohou takové hlasité projevy dost nepříjemnit život. Jednou jsem se dostal už skoro až do hlavního sálu Louvru, když obzvlášť prudký únik uvedl v činnost pohybové senzory. V Nápravném zařízení v Atlantidě se tomu smáli celé roky.

Kdy jste nejšťastnější?

Permoníci nejsou nikdy šťastnější, než když tunelují. Jak nabere první sousta hlíny, cítíme se doma a v bezpečí. Popravdě řečeno se domnívám, že permoníci jako druh mají blíže ke krtkům než k lidem.

Na co jste nejvíc pyšný?

Nejpyšnější jsem na den, kdy jsem docela sám zachránil Artemise a Myrtu před jistou smrtí na výstavišti Jedenáct divů — ale zatím vám o tom nemůžu moc říct, protože tohle dobrodružství ještě nahoře nad zemí nevyšlo.

Během svých dobrodružství s Artemisem Fowlem jste se dostal do mnoha obtížných situací. Kdy jste se nejvíc bál?

Musím přiznat, že jsem skoro znehybněl hrůzou tehdy v podzemí Fowl Manor, když jsem se vrhnul do tunelu a Butler mě chytil za kotníky. Věřte mi, rozzuřený Butler, který vás někam vleče, to je hodně nepříjemný zážitek. To se samozřejmě stalo předtím, než jsme se spřátelili.

Co si skutečně myslíte o Artemisi Fowlovi a o Butlerovi?

Toho irského kluka mám rád. Upřímně rád. Máme stejný zájem — zlato. Dělalí jsme spolu na projektu Fei Fei a já myslím, že před sebou máme ještě dlouhou spolupráci.

Kapitánka Myrta Krátká, velitel Julius Břízný nebo Klušák? Koho z nich máte nejradši a proč?

Rozhodně ne Julia. Vážím si ho, to ano, ale že bych ho měl rád? Myslím, že Julia nikdo nemá doopravdy rád, až na jeho důstojníky — ti by pro něj všichni umřeli. Nebesa vědí proč. Řekl bych, že nejradši z těch tří mám asi Myrtu. Párkrát mi už zachránila ten můj chlupatý zadek, ale nejde jen o to. Myrta je velice vzácné stvoření — věrná přítelkyně. A takových moc nepotkáte.

Co byste poradil mladému permoníkovi?

Zaprvé, kameny vždycky rozkousej, než je polkneš. Jednak snáz projdou a jednak zuby potřebují vlákninu. A zadruhé, nikdy nejez stejnou hlínu podruhé, pokud se tomu můžeš vyhnout.

Jaké je vaše nejoblíbenější místo nad nebo pod zemí a proč?

V Irsku, v hrabství Kerry je jedno pole, kde je půda čistá a bez chemikálií. Rád si vyhloubím malou díru, nějakých pět šest metrů hlubokou, a poslouchám, jak o dvě pole dál naráží příboj na skály.

Interview s Klusákem

Na který vynález jste nejpyšnější?

Těžko vybrat jen jeden — registroval jsem si víc patentů než kterýkoli jiný skřítek v historii. Kdybych měl přece jeden zvolit, tak asi věže pro zastavení času; je to sada pěti přenosných věží, které umožňují policii akumulovat do baterií moc několika čarodějů, schopných zastavit čas. Pak může jejich prostřednictvím zastavit čas sama, kdykoli potřebuje. Sice se říká, že samochvála smrdí, ale podle mě je to geniální. Ty věžičky nás už dostaly z pěkných pár průšvihů, včetně obléhání Fowl Manor.

Kdo nebo co vás inspiruje?

Musím přiznat, že si často čtu svoje vlastní články ve vědeckých časopisech a inspiruji tak sám sebe. Ale kromě mne je mou hlavní inspirací šotka Opal Koboí. Opal je zločinný šílenec, ale pro techniku a ekonomiku má výjimečný cit. Její model křídel DoubleDex představoval revoluci v individuálním létání, a kdykoli ona zavedla nějaké vylepšení, mě to vždycky pobídlo k tomu, abych ho překonal.

Řekněte nám tři nejdůležitější tipy, jak se stát vynálezcem.

Vynalézejte věci, které někdo skutečně chce. Nechte si své nápady pro sebe až do chvíle, kdy jste připraveni je patentovat, a vždycky noste přílbu z kovové fólie, abyste se chránili proti paprskům sondujícím mysl. Sice ještě nebyly vynalezeny, ale jeden nikdy neví.

Jaké máte koníčky?

Když nejsem v laboratoři, rád si čtu články o sobě a sleduji videozáznamy svých vystoupení na vědeckých konferencích. V poslední době jsem začal s řadovými tanci.

Na co nejraději vzpomínáte?

Pamatuji se na chvíli, kdy moje pohotové uvažování ukončilo skřetí vzpouru. Nebýt mě, celé policejní ústředí by dneska dvakrát do

roka svlékalo kůži. A co myslíte — dostal jsem medaili? Postavili mi na náměstí sochu? Ne. Tomu říkám vděčnost.

Co byl váš oblíbený předmět ve škole, kromě fyziky?

Vždycky jsem se považoval tak trochu za umělce. Toho snu jsem se vzdal, když mi učitel kreslení řekl, že moje krajiny jsou plošší než vyžehlený rýžový papír. Předpokládám, že to nebyl kompliment. Byl jsem z toho zdrcený a už nikdy jsem nevzal štětec do ruky.

Co vám nedá v noci spát?

Moje nápady, a taky myšlenka, že je někdo jiný patentuje dřív než já. Mám vedle postele zapnutý počítač pro případ, že mě něco napadne v tom stavu mezi bdělostí a spánkem.

Jakého svého majetku si nejvíc vážíte?

Vlastním sbírku přileb z fólie. Pro každou příležitost jednu. Objevil jsem jednoho řemeslníka, který mi ty přilby zdobí různými vzory. Minulý týden jsem si všiml dvou techniků, kteří měli přilby z fólie na hlavě také. Možná jsem začal novou módu.

Kterého Blátivého nejvíc obdivujete?

Ochránce životního prostředí Giovanniho Zita. Je to i jeden z mála lidí, kteří se skutečně snaží svět zlepšit. i Kdyby zbytek světa zavedl jeho technologii slunečních větrných elektráren, za deset let by emise poklesly o sedmdesát procent. Kdyby tak Zito měl mozek Artemise Fowla!

Kdo je váš nejlepší přítel?

Moje nejlepší přítelkyně pod touhle zemí je elfka Myrta Krátká. Oba jsme workoholici, a proto se nevidáme tak často, jak bychom rádi, ale ona si na mě kdovíjak vždycky najde čas, zvlášť když na mě práce začíná být moc. Kdykoli mám chuť roztřískat počítač na malé střípky, zvednu hlavu a vedle mě stojí Myrta s mrkví v ruce. Ona je skutečně výjimečná elfka.

Interview s Juliem Břízním

Proč jste na kapitánku Myrtu Krátkou tvrdší než na ostatní důstojníky Reko? A proč jste byl tak moc proti tomu, aby do Reko nastoupila žena?

Nebyl jsem proti ženám-důstojnicím Reko obecně, jen jsem se domníval, že nedokážou splnit požadavky. Rád přiznávám, že Myrta mi dokázala, že jsem se mýlil, a teď právě je mezi kandidáty do Reko šest dalších žen. Tvrdý jsem byl na Myrtu proto, že jsem četl její psychologický profil a věděl jsem, že se tím spíš bude snažit uspět. Samozřejmě jsem měl pravdu.

Kdy jste pocíťoval největší hrdost?

Nejpyšnější jsem byl, když kapitánka Krátká potlačila vzpouru skřetů. Hodně jsem té elfce věřil, a ona mě neklamala.

Čemu se zasmějete nahlas?

Ničemu. Málokdy se usmívám, skoro nikdy se neuchechtnu a nahlas jsem se nesmál už 200 let. Škodí to disciplíně — a jestli někdo tvrdí, že mě slyšel hlasitě smát, tak chci vědět jeho jméno a hodnost.

Vy a Klusák se zároveň máte rádi a nesnášíte. Co si o něm doopravdy myslíte?

Máme se rádi a nesnášíme se? No, napůl máte pravdu. Většinu času mám chuť toho nafoukaného kentaura vykopat z ústředí. Ovšem musím nerad přiznat, že některé ty jeho hračky byly občas docela užitečné. Nebýt toho, byl by nezaměstnaný, dřív než by stačil mrknout.

Jaké tři věci jsou podle vás nejdůležitější pro špičkového důstojníka LEPreko?

První: Poslouchej svého velitele — má vždycky pravdu.

Druhá: Neber vážně žádné předtuchy, leda by je měl tvůj velitel, který má vždycky pravdu.

Třetí: Když si nejsi jistý, zavolej svého velitele. Má vždycky pravdu.

Kdybyste nebyl velitelem LEPreko, čím byste chtěl být?

Vždycky jsem si sám sebe představoval jako krajináře, nebo možná jako mima. Co blázníte? LEPreko je jediná práce, která pro mě přichází v úvahu. Kdyby neexistovalo, musel bych si ho vymyslet.

Jaký byl ve škole váš oblíbený předmět a proč?

Měl jsem vždycky rád dějepis, obzvlášť vojenskou taktiku. V šesti letech jsem věděl přesně, co měl udělat král Frond v bitvě u Ogřího kotle. Být já jeho taktikem, byla by možná jeho dynastie vydržela ještě několik dalších století.

Risk Chaluha, nebo Myrta Krátká: kdo z nich je podle vašeho názoru lepší důstojník Reko?

Risk je spolehlivější, ale Myrta jedná instinktivněji. Kdybych uvízl v ďábelské pasti, chtěl bych, aby Risk tu past našel a Myrta mě z ní dostala.

Myslíte si, že Blátiví a skřítkové dokážou někdy žít v harmonii?

Pochybuji. Blátiví nedokážou žít v harmonii dokonce ani sami mezi sebou. I když musím přiznat, že naši průzkumníci odhalili během uplynulých pár let mohutný výkyv celkové nálady, především u mladé generace. Jsou méně bojovní a chápavější. Možná tedy přece jen je naděje.

Interview s Eoinem Conferem

Jaká je vaše oblíbená kniha?

Příběh pro děti *Stig of the Dump*, tedy Stig ze skládky.

Jaká je vaše oblíbená písnička?

The Great Beyond od REM.

Jaký je váš oblíbený film?

Mlčení jehňátek.

Co je váš nejcennější majetek?

Knihy.

Kdy jste začal psát?

Poprvé jsem se vážně pokoušel o psaní v šesté třídě. Napsal jsem pro třídu hru o severských bozích. Na konci všichni umřeli, až na mě.

Odkud berete nápady a inspiraci?

Inspirace přichází se zkušeností. Moje představivost je jako kotel, ve kterém bublá všechno, co jsem viděl, všechna místa, která jsem navštívil. Můj mozek to všechno smíchá a přezvýchá je tak, že vznikne — jak doufám — originál.

Můžete nám říct tři nejdůležitější tipy, jak se stát spisovatelem?

1. Cvičte. Pište každý den, i když je to jen deset minut. Pamatujte si, nic se neztratí. Nakonec si najdete svůj styl. Vydržte!

2. Neodevzdávejte rukopis dřív, než je tak dobrý, jak jen dokážete. Opravujte! Škrtejte! Zkracujte! Věřte svému redaktorovi.

3. Opatřete si dobrého agenta — a ten najde vydavatelství, které se k vám bude hodit.

Jaká je vaše nejmilejší vzpomínka?

Rád vzpomínám na svůj svatební den, kdy se moje manželka a její tři sestry pustily do improvizovaného irského tance — byl to takový předchůdce Riverdance.

Jaké je vaše nejoblíbenější místo na světě a proč?

Slade, malá rybářská vesnička v Irsku. Jako malý jsem tam trávil prázdniny rybařením a teď se tam vracím se svým vlastním synem.

Jaké máte koníčky?

Můj hlavní koníček je čtení; čtu dokonce i etikety na konzervách! Miluju taky divadlo a napsal jsem pár her. A nedávno jsem zkusil skákání padákem!

Kdybyste nebyl spisovatelem, čím byste nejspíš byl?

Kdybych nebyl spisovatelem, asi bych zůstal učitelem na základní škole. Děti jsou skvělý zdroj inspirace.

Výroční hodnocení

Student: Artemis Fowl

Ročník: první

Školné: zapláceno

Třídní učitel: dr. Po

Mateřský jazyk a literatura

Pokud mohu posoudit, Artemis od začátku roku neudělal naprosto žádný pokrok. Je to proto, že jeho schopnosti jsou naprosto mimo rozsah jakékoli mé dosavadní zkušenosti. Shakespeara umí nazpaměť a rozumí mu po jediném přečtení. Nachází chyby v každém cvičení, které zadám, a obvykle se tise pochechtává, kdykoli se pokouším vysvětlovat některé složitější texty. V příštím roce hodlám vyhovět jeho žádosti a povolit mu chodit místo mých hodin do knihovny.

Matematika

Artemis je nesnesitelný chlapec. Jeden den zodpoví všechny moje otázky správně, a druhý den je každá jeho odpověď špatná. Říká tomu ukázka teorie chaosu a tvrdí, že se mě jen snaží připravit na skutečný svět. Prohlašuje, že pojem nekonečna je směšný. Upřímně řečeno, nemám dostatečnou průpravu na to, abych si poradil s chlapcem, jako je Artemis. Většině mých studentů dělá potíže počítat bez pomoci prstů. Je mi líto, o matematice Artemise nic naučit nemůžu, ale někdo by ho měl naučit slušnému chování.

Přírodní vědy

Artemis se nepovažuje za studenta, spíš za likvidátora vědeckých teorií. Trvá na tom, že periodická tabulka by měla obsahovat o několik prvků víc a že teorie relativity je sice moc hezká na papíře, ale ve skutečném světě neobstojí, protože se dřív rozpadne vesmír než čas. Jednou jsem udělal tu chybu, že jsem se s ním začal přát, a

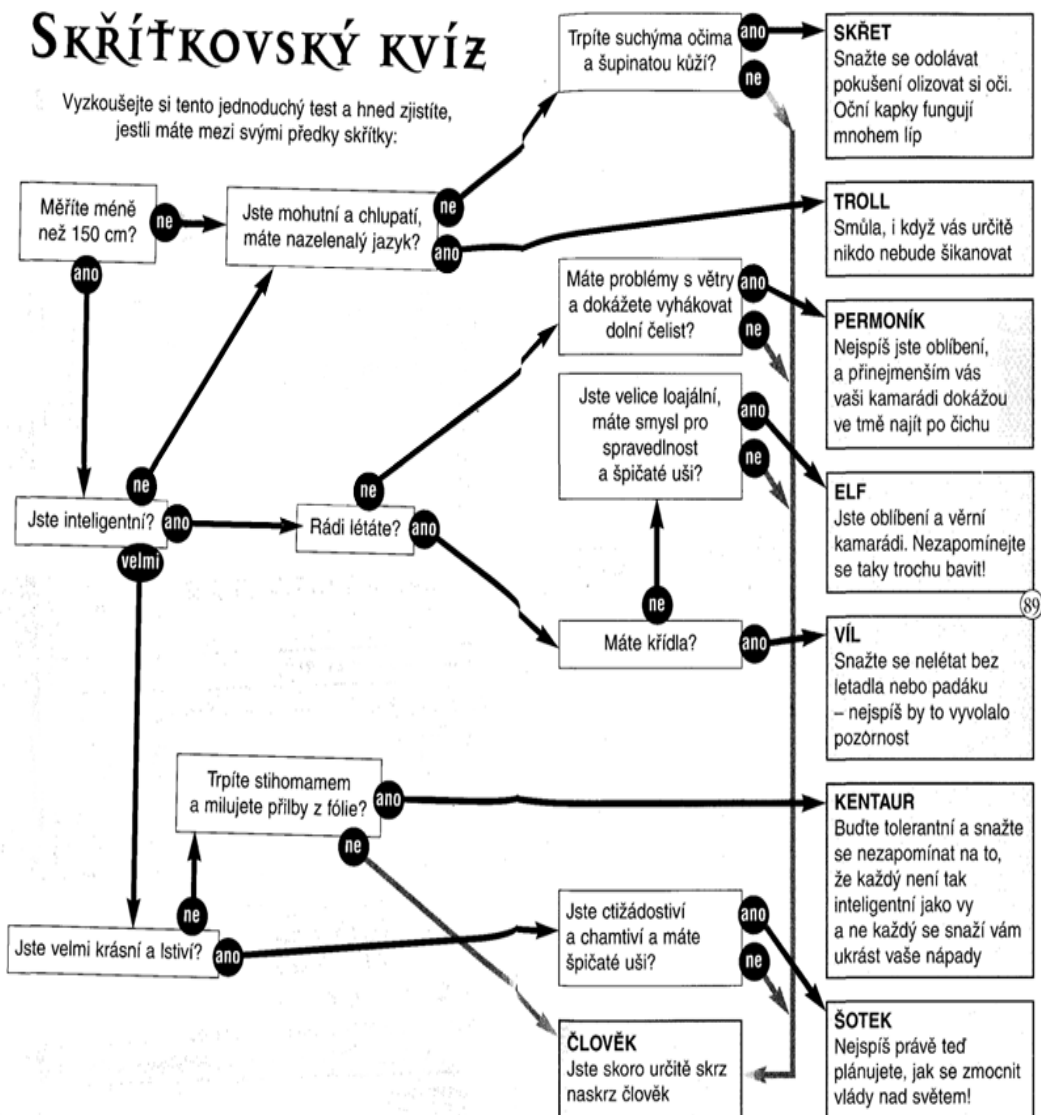
Artemis mě během pár vteřin dohnal k slzám. Artemis požádal o dovolení během příštího roku provádět na škole analýzu poruch. Musím jeho žádosti vyhovět, protože ode mě se už nic naučit nemůže.

Sociální a osobní rozvoj

Artemis je hodně vnímavý a krajně intelektuální. Dokáže dokonale odpovídat na otázky jakéhokoli psychologického testu, ale to jen proto, že všechny potřebné odpovědi zná. Obávám se, že Artemis považuje ostatní chlapce za příliš dětinské. Odmítá se s kýmkoli kamarádit a ve svém volném čase raději pracuje na nejrůznějších vlastních projektech. Čím víc pracuje sám, tím je izolovanější, a pokud své zvyky brzo nezmění, může se stát, že se úplně izoluje od každého, kdo by se s ním chtěl přátelit, a nakonec i od své rodiny. Musí se víc snažit.

Skřítkovský Kvíz

Vyzkoušejte si tento jednoduchý test a hned zjistíte, jestli máte mezi svými předky skřítky:

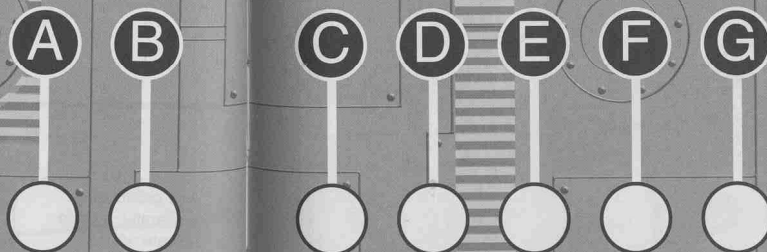
Z JISTOTY DO SVĚTA: UMÍSTĚNÍ SKŘÍTKOVSKÝCH PŘEPRAVNÍCH TERMINÁLŮ

Po celém světě existuje mnoho maskovaných přístavů, kudy skřítkové přicházejí mezi lidi a zase se vrací zpátky. Jejich umístění je přísně střeženým tajemstvím. Artemis Fowl zatím zná jen několik z nich.

Dokážete názvy přístavů správně přiřadit k jejich umístění na mapě?

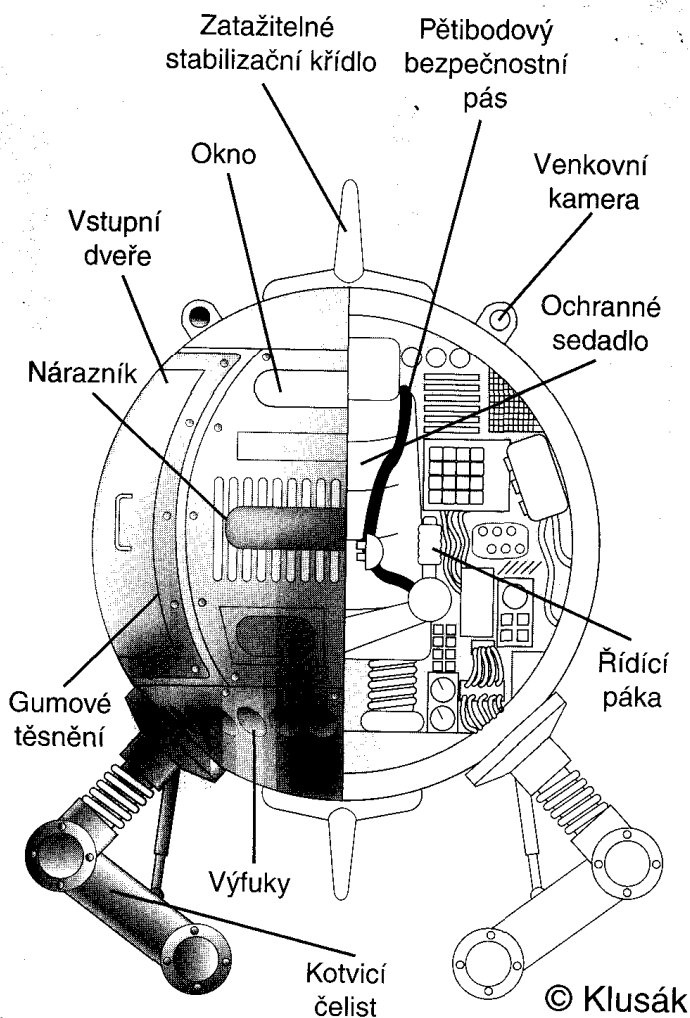
- A Tara, Irsko
- B Murmansk, Severní Rusko
- C Marina Franca, Itálie
- D Wajir, Keňa
- E Los Angeles, USA
- F Stonehenge, Velká Británie
- G Paříž, Francie

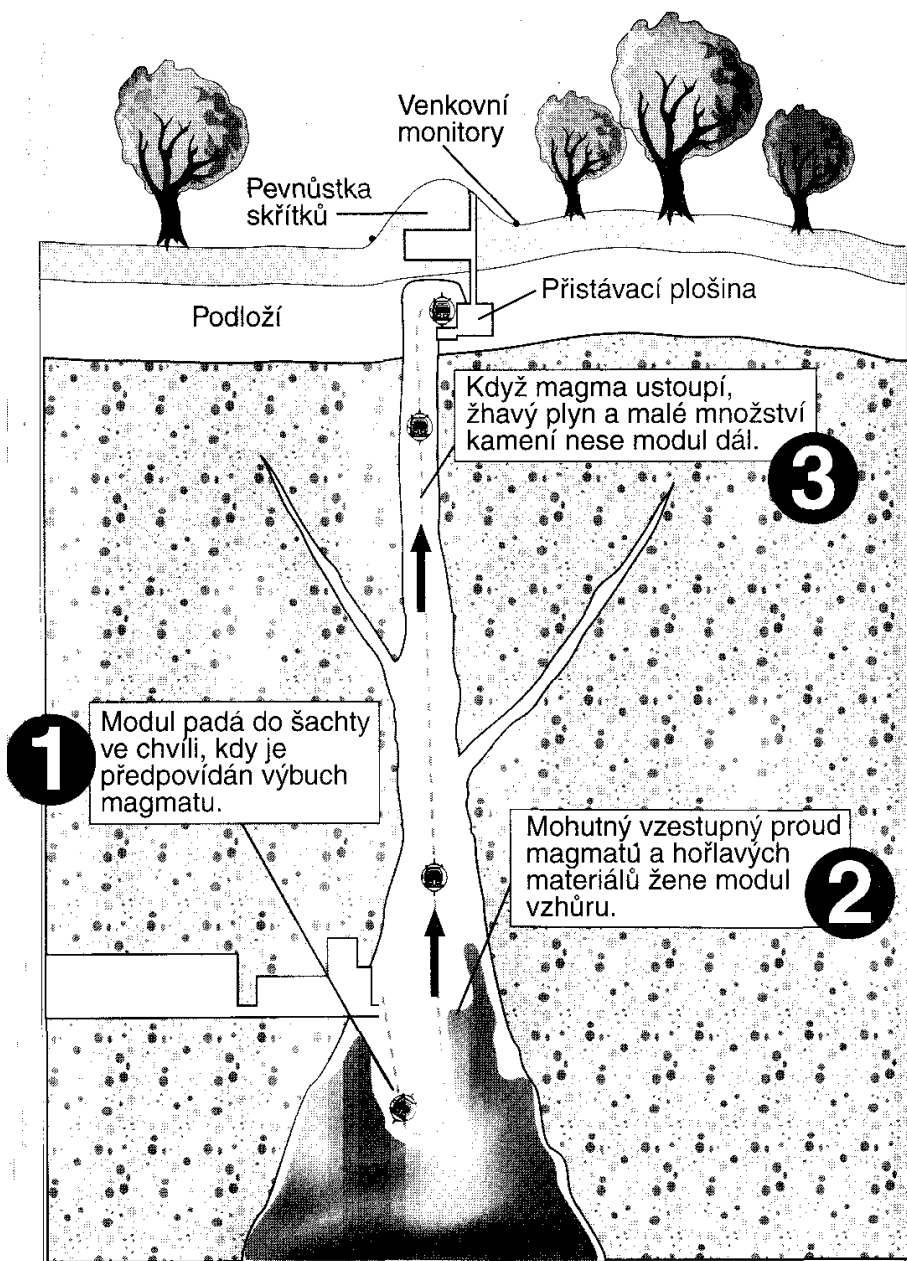

Šprávnou odpověď si ověř na www.albatros.cz

KLUSÁKOVY VYPÁLEZY

Titanový modul: dokáže dopravit policisty na povrch Země, ať už za pomoci vlastního motoru nebo na vzestupných proudech horkého plynu, které se uvolňují při výbuchu magmatu.

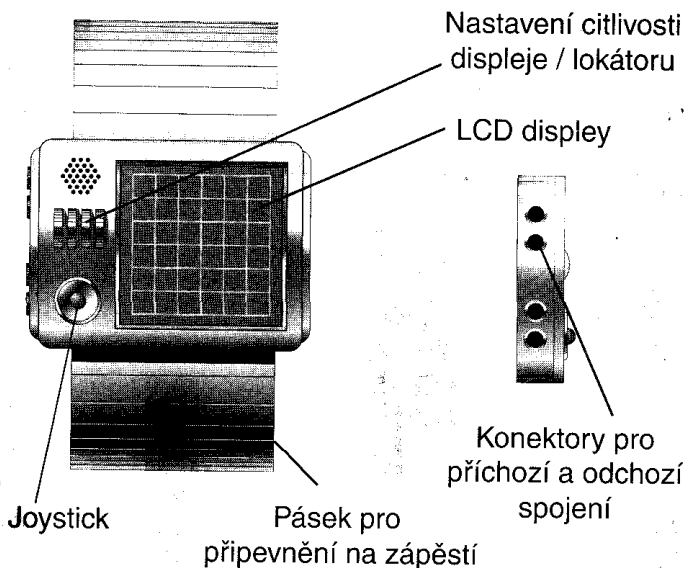

© Klusák

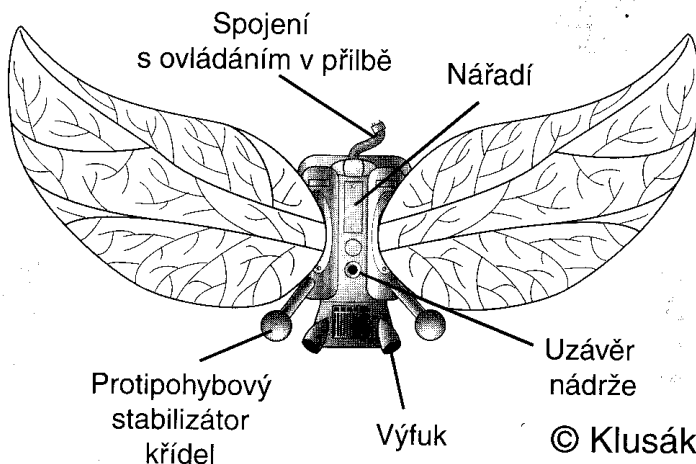
KLUSÁKOVY VYPÁLEZY

Vybavení pro člena zásahové jednotky skřítkovské policie

Lokátor

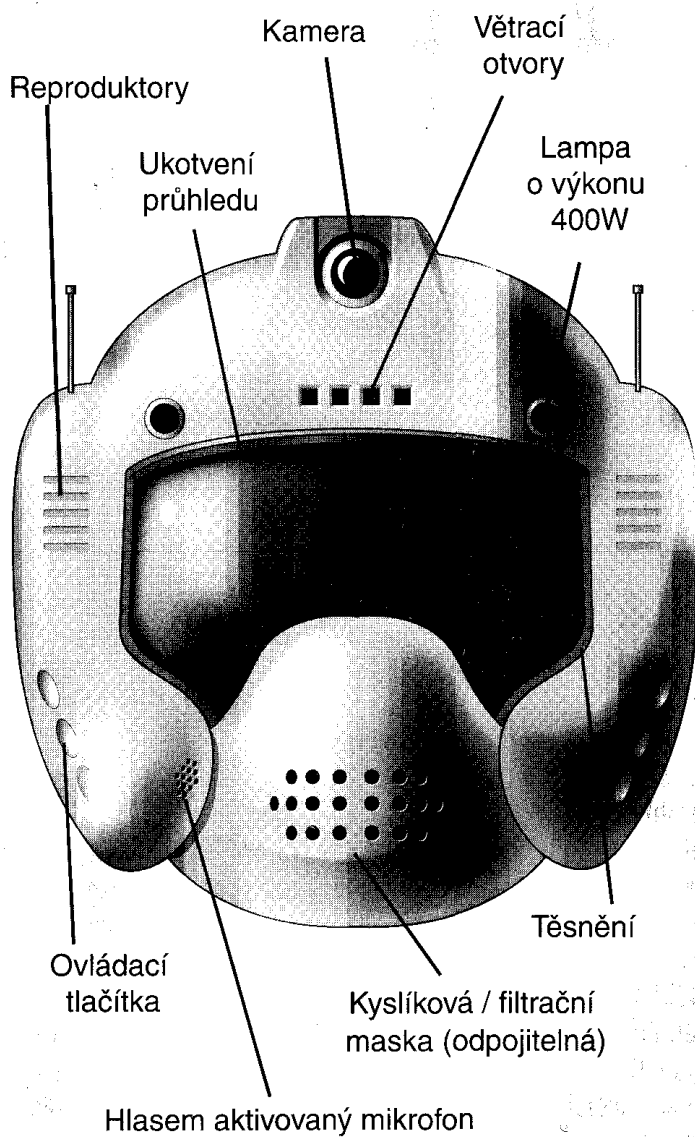

Křídla (model Vážka)

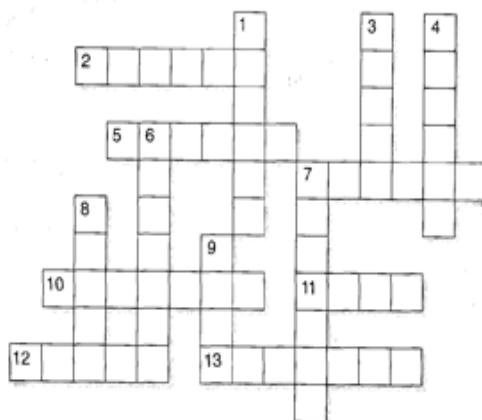
© Klusák

Přilba

© Klusák

KŘÍŽOVKA

Vodorovně:

2. Příslušníci
Národa s velkým
smyslem pro
spravedlnost
5. Geniální policejní
vynálezce
7. Tímhle jménem
nikdy neoslovujte
velitele Břizného,
nemá to rád
10. Bohyně lovu
(ačkoli mladý
pan Fowl by vám
vysvětlil, že to
NENÍ holčičí
jméno)
11. Jeden z hlavních

- skřítkovských
přístavů na
povrchu Země
12. Permonici to
milují – a zdaleka
nejen oni
13. Napůl člověk,
napůl kůň. Často
je postižen stího-
mamelem, geniali-
tou a vysycháním
kopyt

Svisle:

1. Oblíbená činnost
kapitánky Krátké
3. Jméno světo-
vládné šotky

4. Prostředek,
umožňující poli-
cistům cestovat
na výbuchu
magmatu
6. Elitní oddělení
skřítkovské
policie
7. Hlavní město
podzemí
8. Rostlina, po
které se jmenuje
kapitánka Krátká
9. Kapitán Chaluha
to miluje tak,
že si podle toho
zvolil jméno

OSMISMĚRKA

Najděte dvanáct ukrytých slov.
Mohou být vodorovně, svisle i šikmo,
správně i pozpátku.

B	Ě	E	S	Ž	B	Í	D	H	W	P
Á	A	T	L	A	N	T	I	D	A	K
É	E	T	Á	F	K	S	O	Z	O	Y
V	I	E	M	D	N	R	K	B	Č	L
O	L	R	A	J	Á	L	O	Ř	M	Á
L	A	V	H	N	T	I	K	Y	E	U
Í	I	S	R	E	L	T	U	B	Í	T
V	Ý	M	A	Z	P	A	M	Ě	T	I
O	Z	M	B	P	J	V	Y	N	R	R
J	Š	F	O	W	L	É	B	Ř	O	Ý
Ž	Y	Z	Š	Ě	K	Ř	Í	D	L	A
P	S	H	Á	I	P	O	N	E	L	Á

ATLANTIDA
BUTLER
FOWL
KOBOL
KŘÍDLA
NÁROD

RITUÁL
SKŘET
SLÁMA HRABOŠ
TROLL
VÍLOVÉ
VÝMAZ PAMĚTI

Řešení najdeš na www.albatros.cz

Tato část policejního spisu Artemise Fowla je zapečetěná a není přístupná nikomu s bezpečnostní prověrkou nižší než alfa+. Případ Fej Fej se odehrál krátce po prvním kontaktu skřítkovského Národa s Artemisem Fowlem. Tou dobou kapitánka LEPreko Myrta Krátká uzdravila Artemisovu matku, ale jeho otec byl dosud pohřešován v severním Rusku a považován za mrtvého.

Sedmý trpaslík

Kapitola I

ČELENKA PANÍ FEJ FEJ

Pod budovou Fleursheim Plaza, Manhattan, New York

Permoníci kopou tunely. Jsou k tomu zrození. Jejich těla se za miliony let adaptovala tak, že ve stavbě tunelů jsou nepřekonatelní. Trpaslík mužského pohlaví dokáže vyhákovat čelist, takže může po libosti otevřít ústa a jimi pak hloubit tunel. Odpad vyhazuje druhým koncem, aby měl místo na další sousto.

Nás bude zajímat jeden určitý permoník — neblaze proslulý skřítkovský zločinec Sláma Hraboš. Sláma zjistil, že jeho povaze vyhovuje mnohem spíš lupičství než dolování. Pracovní doba byla kratší, riziko menší a drahé kovy a kameny, které bral Blátivým, byly už zpracované, vykované a naleštěné.

Dnes měl spadeno na čelenku paní Fej Fej, legendární čínské diplomatky. Čelenka byla mistrovský kousek, složitá ozdoba z jadeitu a diamantů, zasazená v bílém zlatě. Její cena byla nevyčíslitelná, ačkoli Sláma ji prodá za mnohem méně.

Čelenka momentálně putovala po muzeích jako hlavní atrakce výstavy orientálního umění. Ten večer, kdy náš příběh začíná, se na jednu noc zastavila ve Fleursheim Plaza cestou do Klasického muzea. Tenhle jediný večer byla čelenka paní Fej Fej zranitelná a Sláma Hraboš si takovou příležitost rozhodně nehodlal nechat ujít.

Bylo to neuvěřitelné, ale původní geologický průzkum, prováděný při stavbě Fleursheim Plaza, byl volně dostupný na internetu, takže si Sláma Hraboš mohl svou trasu naplánovat pěkně z pohodlí East Village, kde bydlel. Permoník ke své radosti zjistil, že přímo ke

zdi suterénu vede úzká žíla udusané hlíny a volné břídlíce. A právě v suterénu byla členka paní Fej Fej uložena.

Právě v přítomné chvíli Slámoví mizelo v čelistech dobrých pět kilo země za vteřinu a provrtával se stále blíž k suterénu Fleursheimu. Dýchat a polykat zároveň je schopnost, kterou většina živočichů ztratí, když odrostou miminkovskému věku, ale pro permoníky patří k základním podmínkám přežití.

Slámový vousy zaznamenaly někde blízko nějaké vibrace. Bylo to stabilní bzučení, jaké obvykle prozrazovalo klimatizaci nebo generátory. To ještě nemuselo znamenat, že se blíží ke svému cíli. Sláma Hraboš měl ale nejlepší vnitřní kompas v celé branži, a navíc si naprogramoval přesné souřadnice do ukradené přílby LEPReko, kterou měl teď v ruksaku. Zastavil se na chvíli, aby zkontroloval trojrozměrnou mapku na hledí přílby. Suterén Fleursheimu byl osmačtyřicet stupňů na severovýchod. Deset metrů nad jeho současnou polohou. Pro permoníka Slámová kalibru to znamenalo jen pár vteřin.

Pustil se znova do hryzáni a projížděl hlinou jako skřítkovské torpédo. Dával si přitom pozor, aby na dolním konci vypuzoval jen hlinu“ a ne vzduch. Ten možná bude potřebovat, jestli narazí na nějakou překážku. A také se o pár vteřin později dostal právě k takové bariéře, pro jakou si ho schovával. Lebkou narazil na patnáct centimetrů betonu. Permoníci mají sice tvrdé lebky, ale ne dost na to, aby něco takového prorazili.

„D'Arvit!“ zaklel Sláma a zamrkal, aby mu z dlouhých permonických řas opadaly úlomky betonu. Natáhl ruku nahoru a zaťukal na plochý povrch.

„Takových patnáct dvacet cent'áků,“ řekl jen tak pro sebe, nebo si to aspoň myslel. „To by nemělo být těžké.“

Sláma zacouval a udusal hlinu pod sebou. Hodlal uplatnit manévr, známý mezi permoníky jako cyklon. Používalo se to obvykle tehdy, když se někdo potřeboval dostat z krizové situace, nebo udělat dojem na permonice. Narazil si nerozbitnou policejní přílbu na rozčuchané vlasy a přitáhl kolena k bradě.

„Tohle byste měly vidět, dámy,“ broukl, zatímco stupňoval tlak plynu ve svých útrokách. Za posledních pár minut spolykal spoustu

vzduchu a jednotlivé bubliny se teď spojovaly v natlakovaný píst, který se zadržoval stále obtížněji.

Ještě pár vteřin,“ funěl. Z toho tlaku mu až zrudly tváře.

Pak si zkrřížil ruce na prsou, zatáhl vousy a natlakovaný plyn uvolnil.

Výsledky byly neuvěřitelné. Udělat tohle před permonicemi, mohl mít, na kterou by ukázal. Představte si, že tunel je hrdlo láhve šampaňského, a Sláma v něm jako zátko. Proletěl tou cestičkou rychlostí přes sto padesát kilometrů v hodině a točil se přitom jako káča. Když se kost potká s cementem, vyhraje obvykle cement, ale Sláma měl hlavu chráněnou ukradenou policejní přilbou. A ty jsou vyrobené z prakticky nezničitelného polymeru.

Sláma prolétl podlahou suterénu tak, že bylo vidět jen zvířený cementový prach a kmitající končetiny. Prach se roztočil v desítkách drobných tornádek, jak rychle Sláma přesvištěl kolem. Měl tolik energie, že ho to vyneslo skoro dva metry do vzduchu, než padl na podlahu a lapal po dechu. Cyklon dá jednomu pořádně zabrat. Kdo tvrdí, že je zločin hračka?

Sláma se chvilku vydýchal, pak si sedl a zasadil čelist tam, kam patří. Rád by si odpočinul déle, ale bylo možné, že ho právě zabírá nějaká kamera. V přilbě nejspíš bylo taky něco, čím by se dal policejní signál rušit, jenže technika nikdy nepatřila k jeho silným stránkám. Musel sebrat členku a zmizet pod zemí.

Vstal, vytrásl z poklopce na zadku pár hrudek hlíny a rychle se rozhlédl. Žádná blikající červená světélka, prozrazující kamery průmyslové televize, tu nikde nebyla. Nebyly tu žádné trezory na cenné předměty. Dokonce tu ani nebyly obzvlášť bezpečné dveře. Vypadalo to jako dost divné místo pro tak nesmírně cennou členku, i když jen na jedinou noc. Lidé mají sklon své poklady chránit, především před jinými lidmi.

Ze tmy na něj něco mrklo. Něco, co shromaždovalo a odráželo to minimum světla, které v suterénu bylo. Mezi sochami, skladovacími bedničkami a minimrakodrapy židlí naskládaných na sebe stál podstavec. A na tom podstavci ležela členka; úžasný modrý kámen uprostřed ní se třpytil dokonce i tady, skoro ve tmě.

Sláma překvapením říhl. Že by Blátiví nechali členku ležet takhle volně? To sotva. Musí to být nějaká léčka.

Opatrně se blížil k podstavci a dával si pozor, aby nešlápl do nějaké pasti. Nebylo tu ale nic, žádná pohybová čidla, žádné laserové oči. Nic. Všechny instinkty na Slámu přímo ječely, ať prchá, ale zvědavost ho přitahovala k čelence jako mečouna na rybářské šňůře.

„Pitomče,“ řekl si pro sebe, nebo aspoň myslel, že pro sebe. „Zmiz, dokud můžeš. Z tohohle nic dobrého nevzejde.“ Jenže členka byla úžasná. Fascinující.

Sláma zapomněl na zlé tušení a obdivoval nádherný klenot před sebou.

„To není špatné,“ podotkl, ale možná se mýlil. Naklonil se blíž.

Kameny měly nepřírozený lesk. Mastný. Ne čistý jako pravé drahokamy. A to zlato až moc zářilo. Lidské oko by si toho jistě nevšimlo, ale pro permoníka je zlato život. Mají ho v krvi i ve snech.

Sláma vzal členku do ruky. Byla příliš lehká. Členka téhle velikosti by měla vážit přinejmenším kilo.

Z toho se daly vyvodit dva možné závěry. Bud tohle bylo jen vnaidlo a pravá členka je bezpečně schovaná jinde, nebo to je zkouška a on sem byl vylákán, aby ji podstoupil. Ale vylákán kým? A proč?

Na tyhle otázky dostal odpověď skoro okamžitě. V nejhlubším stínu se otevřel obrovský egyptský sarkofág a objevily se dvě postavy, které docela jistě nebyly mumie.

„Gratuluju, Slámo Hraboši,“ řekla první z nich, bledý tmavovlasý chlapec. Sláma si všiml, že má na očích brýle pro noční vidění. Ten druhý byl obrovský tělesný strážce, kterého Sláma zahanbil dost nedávno na to, aby to ještě pálilo. Ten člověk se jmenoval Butler a nezdál se zrovna v dobré náladě.

„Úspěšně jsi splnil mou zkoušku,“ pokračoval chlapec sebejistě. Narovnal si sako, vylezl ze sarkofágu a podal Slámovi ruku.

„Rád vás poznávám, pane Hraboši, já jsem váš nový obchodní partner. Dovolte, abych se představil. Jmenuji se...“

Sláma zavrtěl hlavou. Věděl, kdo ten kluk je. Střetli se už dřív, jen ne tváří v tvář. Byl to jediný člověk, který kdy ukradl zlato skřít-

ků a povedlo se mu si ho nechat. Sláma si byl jistý, že ať už mu hodlá nabídnout cokoli, bude to zajímavé.

Já vím, kdo jsi, Bláteníčku,“ řekl permoník. Jmenuješ se Artemis Fowl.“

Kapitola II:

Nejvyšší priorita

POLICEJNÍ ÚSTŘEDÍ, MĚSTO JISTOTA, PODZEMÍ

Když Sláma Hraboš vyslovil jméno Artemis Fowl, složka toho mladého Bláteníka se na policejním ústředí automaticky přesunula mezi otevřené případy. Každá přílba skřítkovské policie měla v sobě satelitní sledovací zařízení a dala se vystopovat kdekoli na světě. Také tam byly hlasově aktivované mikrofony, takže cokoli Sláma řekl, slyšel i praktikant, který měl zrovna sledovací službu. Ovšem případ mu okamžitě sebrali ze stolu, jakmile padlo jméno Artemis Fowl. To byl totiž pro každého skřítka nepřítel číslo jedna a cokoli, co s malým Irem nějak souviselo, se okamžitě posílalo přímo technickému poradci LEPreko, kentauru Klusákovi.

Klusák se napojil na živý přenos ze Slámový přílby a pak naklusal do kanceláře velitele LEPreko Julia Břízného.

„Něco tu mám Julie. A mohlo by to být důležité.“

Velitel Julius Břízný vzhlédl od houbového doutníku, jehož špičku právě zastříhoval. Nevypadal zrovna šťastně, jenže to on vypadal málokdy. Pleť neměl tak zarudlou jako obvykle, ale kentaur tušil, že to se brzo změní.

„Dám vám radu, koníku poníku,“ utrl se na něj Břízný a uškubl doutníku špičku. „Vlastně dvě. Za prvé mi neříkejte Julie. A za druhé, když se mnou chcete mluvit, držte se protokolu. Já jsem tady velitel, ne nějaký váš kamarád z póla.“

Opřel se v křesle a zapálil si doutník. Na Klusáka tím ale dojem neudělal.

„No jo. Tohle je důležité. Ve zvukovém záznamu se objevilo jméno Artemis Fowl.“

Břízný se okamžitě narovnal a na protokol zapomněl. Ani ne před rokem unesl Artemis Fowl jeho kapitánku a získal dobré půl tuny zlata z fondu, který LEPreko mělo na výkupné. Důležitější než

zlato samo ale byly znalosti, které měl ten irský kluk v hlavě. Věděl o existenci Národa a mohl se rozhodnout ho zneužít ještě jednou.

„Tak mluďte, Klusáku. A žádnou hatmatilku, hezky gnómsky.“

Klusák si povzdechl. Když přinesl nějakou důležitou zprávu, největší radost mu dělalo vysvětlovat, jak by tuhle informaci policie nikdy nezískala bez jeho skvělé techniky.

„OK. Tak tedy, každý rok se ztratí určité množství policejního vybavení.“

„Proto ho taky můžeme dálkově ničit.“

„Ve většině případů ano.“

Veliteli vztekle zrudly tváře. „*Ve většině případů*, Klusáku? Když jsme měli schůzi o rozpočtu, slova *ve většině případů* tam nepadla ani jednou!“

Klusák rozhodil ruce. „No, můžete si to dálkové ničení zkusit, jestli chcete. Uvidíte, co se stane.“

Velitel se na něj podezřívavě zamračil. „A proč bych asi to tlačítko neměl hned teď zmáčknout?“

„Protože samodestrukce je vypnutá, což znamená, že tu věc dostal do ruky někdo chytrý. Předtím byla přilba aktivní, což znamená, že ji měl někdo na hlavě. Nemůžeme riskovat, že urazíme hlavu nějakému skřítkovi, i když je to nakrásně zločinec.“

Břízný žvýkal špičku doutníku. „No, jsem v pokušení to udělat, to mi věřte. Odkud ta přilba je? A kdo ji má na hlavě?“

Klusák nakoukl do počítačové složky na komunikační kartě, kterou držel v ruce. Je to starý model. Já bych odhadl, že ji nejspíš nějaký překupník na povrchu prodal některému permonickému zločinci.“

Břízný zamáčkl doutník v popelníku. „Permoníci. Když zrovna nedolují v chráněných oblastech, tak kradou u lidí. Víme jméno?“

„Ne. Vzdálenost je tak velká, že hlasová analýza se nedá použít. A i kdyby to šlo, víte sám dobře, že vzhledem k neobvyklému postavení hrtanu mají všichni permoníci mužského pohlaví skoro stejný hlas.“

„No ještě toho trochu,“ zasténal velitel. „Další permoník na povrchu. Myslel jsem, že bude už pokoj, když...“ Nedořekl, protože to byla smutná vzpomínka. Před několika měsíci přišel o život permoník Sláma Hraboš, když se tunelem dostával ze sídla Artemise Fow-

la. Sláma byl sice příjemný asi jako osina... no víte kde, ale měl určité charisma.

„Tak co tedy víme?“

Klusák přečetl seznam ze své malé obrazovky. „Náš neidentifikovaný subjekt se prokopává do suterénu domu na Manhattanu, kde se setkává s Artemisem Fowlem mladším. Odcházejí společně, takže mají nepochybně něco za lubem.“

„A co konkrétně?“

„To nevíme. Fowl věděl o naší technice dost na to, aby vypnul mikrofon i samodestrukci, nejspíš proto, že Butler tehdy při obléhání Fowl Manor připravil zásahovou jednotku o slušnou porci vybavení.“

„A co satelitní zaměření? To Fowl taky dokázal vypnout?“

Klusák se poťouchle usmál. „To se vypnout nedá. Ty staré přilby na sobě mají nastříkanou signální vrstvu.“

„No to máme štěstí. Kde jsou teď?“

„Ve Fowlově tryskáči, mají namířeno do Irska. Je to Lear, špičkový model.“ Klusák si všiml, že Břízný ho probodává pohledem ostrým jako laser. „Ale ten tryskáč vás nejspíš nezajímá, takže půjdeme dál, ano?“

Jo,“ ušklíbl se Břízný kysele. „Máme někoho nahoře?“

Klusák zapnul velkou plazmovou obrazovku na stěně a rychle se proklikával k mapě světa. V různých zemích blikaly ikonky skřítků.

„Máme tam tři týmy ze zásahovky, ale ve Staré vlasti nikoho.“

Jak jinak,“ ulevil si Břízný. „Proč by to mělo být tak snadné?“ Chvilku přemýšlel. „Kde je kapitánka Krátká?“

„Na dovolené nad zemí. Ale připomínám, že je mimo činnou službu a čeká ji soud.“

Břízný zahrozil prstem na imaginární pravidla. „To je drobnost. Myrta zná Fowla lip než kterýkoli jiný skřítek. Kde je?“

Klusák nahlédl do počítače, jako by to nevěděl z hlavy, a jako by jí desetkrát za den od svého pultu nevolal, aby si ověřil, jestli mu už obstarala ten zvlhčovač na kopyta, o který ji žádal.

Je v lázních Cominetto. Jenže já nevím, veliteli. Myrta je tvrdá povaha, ale Artemis Fowl ji unesl. Co když bude předpojatá?“

„Ne,“ zavrtěl Břízný hlavou. „Myrta je jeden z mých nejlepších lidí, i když tomu sama nevěří. Dejte mi spojení do těch lázní. Myrta letí zpátky do Fowl Manor.“

Kapitola III:

Sedmý trpaslík

OSTROV COMINETTO. U POBŘEŽÍ

MALTY. STŘEDOZEMÍ MOŘE

Lázně Cominetto bylo to nejluxusnější letovisko Národa. Kdo je chtěl navštívit, musel obvykle několik let opakovaně žádat o vízum, ale Klusák si kapku pohrál s počítačem, aby dostal Myrtu do letounu. Po tom, čím si prošla, si nějaký ten odpočinek zasloužila. A vlastně to všechno ještě neskončilo. Místo aby jí dali medaili za to, že zachránila polovinu výkupného, tak ji oddělení vnitřního vyšetřování ještě honilo po prověrkách.

Myrta během minulého týdne absolvovala exfoliaci, laserový peeling, pročištění (neptejte se, co to je) a depilaci, to vše ve jménu odpočinku. Její plet' kávové barvy byla hladká a bez poskvrnky, nakrátko ostříhané kaštanové vlasy zářily vnitřním leskem. Zoufale se však nudila.

Obloha byla modrá, moře bylo zelené, život byl snadný. A Myrta věděla, že zešílí, jestli bude muset o sebe nechat ještě minutu pečovat. Klusák měl ale takovou radost, že se mu povedlo jí ten výlet zařídit, že neměla to srdce mu sdělit, jak toho má plné zuby.

Dnes ležela v bublinkové lázni plné kaše z mořských řas a hrála sama se sebou hru Na zločiny. To předpokládáte, že každý, kdo jde kolem, je zločinec, a musíte uhodnout, jaký zločin spáchal,

Algoterapeut v bílém plášti přišel s telefonem na průhledném táčku.

„Hovor z policejního ústředí, sestro Krátká,“ řekl a jeho tón nechal nikoho na pochybách, co si myslí o telefonních hovorech v téhle oáze klidu.

„Děkuju, bratře Hummusi,“ řekla a popadla přístroj. Na druhém konci byl Klusák.

„Špatné zprávy, Myrto,“ začal kentaur. Jste zpátky v činné službě. Zvláštní úkol.“

„Vážně?“ řekla Myrta a snažila se, aby to znělo zklamaně, i když zároveň radostně švihla rukou do vzduchu. Jaký úkol?“

„Několikrát se zhluboka nadechněte,“ radil Klusák. „A možná to bude chtít i nějaký prášek.“

„Tak co je to, Klusáku?“ naléhala Myrta, i když v hloubi duše to už věděla.

„Je to...“

„Artemis Fowl,“ dořekla Myrta. „Mám pravdu?“

„Jo,“ připustil Klusák. „Ten Irčan je zpátky na scéně. A dal se dohromady s nějakým permoníkem. Nevíme, co plánují, takže to máte zjistit.“

Myrta se už hrabala ven ze zelené kaše a nechávala na bílém koberci zelené stopy.

„Nemám tušení, co plánují,“ řekla a vrazila do šatny. „Ale dvě věci vám povím rovnou. Nebude se nám to líbit a nebude to legální.“

TRYSKOVÝ LETOUN ARTEMISE FOWLA.

NAD ATLANTIKEM

Sláma Hraboš se povaloval v luxusní vířivce letadla. Žízlivými póry do sebe už nasál celé litry vody a vyplachoval si z těla jedovaté odpadní látky. Když si připadal dostatečně osvěžený vyšel z koupelny zabalený v obrovském županu. Ze všeho nejvíc připomínal nejošklivější nevěstu na světě, která za sebou táhne vlečku.

Sláma si sedl ke konferenčnímu stolku a hodil si do jícnu celý talířek oříšků i se slupkami.

„Tak co, Bláteníčku,“ začal. „Copak se ti to honí tím tvým kriminálním mozkiem?“

Artemis si složil ruce před obličejem a rozhlédl se široko posazenýma modrýma očima. Jeho kriminálním mozkiem se toho honilo poměrně dost, ale Sláma Hraboš toho uslyší jen malou část. Artemis byl přesvědčený, že je lepší nikdy nikomu neříkat všechny podrobnosti o chystaných akcích. Úspěch těchtohle plánů totiž občas závisí na

tom, že nikdo neví přesně, co vlastně dělá. Nikdo kromě Artemise samého.

Artemis nasadil nejprátelejší výraz a naklonil se dopředu.

„Já mám takový dojem, Slámo,“ začal, „že mi už něco dlužíš.“

„Vážně, Bláteníčku? A proč myslíš?“

Artemis poklepal na policejní přilbu, která ležela vedle něj. „Tohle jsi určitě koupil na černém trhu. Je to starší model, ale i tak má standardní hlasově aktivovaný mikrofon a samodestrukční zařízení.“

Sláma se pokusil spolknout oříšky, ale v krku měl najednou vyschlo.

„Samodestrukční zařízení?“

Jistě. Je v tom dost výbušniny na to, aby ti to nadělalo z hlavy sulc. Samozřejmě není třeba samo—destrukci spouštět, když ten mikrofon dovede LEPreko přímo ke tvým dveřím. Obě ty funkce jsem vypnul.“

Sláma se zamračil. S tím překupníkem, co mu přilbu prodal, si ještě promluví.

„Fajn. Dík. Ale nečekáš, že ti budu věřit, žes mě zachránil jen z dobroty srdce.“

Artemis se zasmál. Kdo ho znal, ten by něčemu takovému skutečně těžko uvěřil.

„Ne. Máme společný cíl. Členku paní Fej Fej.“

Sláma založil ruce na prsou. „Pracuju sám. Abych ukradl tu členku, k tomu tě nepotřebuju.“

Artemis sebral ze stolu noviny a hodil je permoníkovi. „Pozdě, Slámo. Někdo už nás předběhl.“

Titulek velikým písmem hlásal: „Z Klasického muzea ukradena čínská členka.“

Sláma se zamračil. „Tak teď to moc nechápu, Bláteníčku. Členka byla v Klasickém muzeu? Měla přece být ve Fleursheimu.“

Artemis se usmál. „Ne, Slámo. Členka ve Fleursheimu nikdy nebyla. Jen jsem potřeboval, aby sis to myslel.“

Jak jsi o mně věděl?“

„To je jednoduché,“ odpověděl Artemis. „Butler mi říkal o tvém pozoruhodném tunelovacím nadání, tak jsem se trochu blíž podíval

na nedávné loupeže. A začalo se mi to rýsovat. Série krádeží klenotů ve státě New York. Pokaždé z podzemí. Nebylo tedy těžké tě přilákat do Fleursheimu tím, že jsem umístil pár falešných informací na internetovou stránku Arte Fakta, odkud pro sebe čerpáš data. Bylo mi jasné, že při tom speciálním talentu, který jsi prokázal na Fowl Manor, budeš pro mě neocenitelný spojenec.“

„Ale členku ukradl někdo jiný.“

„Přesně tak. A já ji potřebuju dostat zpátky.“

Sláma vycítil, že má navrch. „A proč bych ji měl od někoho dostávat zpátky? A i kdyby ano, nač bych potřeboval tebe, Bláteničku?“

„Potřebuju přesně tuhle členku, Slámo. Ten modrý diamant na ní je jedinečný barvou i kvalitou. Poslouží mi jako základ pro nový laser, který vyvíjím. Zbytek členky si můžeš nechat. Budeme neporazitelný tým. Já plánuju, ty vykonáváš. Budeš si svůj exil užívat v absolutním přepychu. Ten první úkol bude zkouška.“

„A když odmítnu?“

Artemis povzdechla. „No, tak to pak na internetu zveřejním svoje informace o tom, že jsi naživu a kde jsi. Jsem přesvědčený, že velitel LEPreko Břízný na to časem narazí. A pak se obávám, že tvůj exil nejen nepotrvá dlouho, ale navíc ještě nebude ani trochu přepychový.“

Sláma vyskočil. „Takže vydírání, co?“

Jen když to jinak nepůjde. Dávám přednost spolupráci.“

Sláma cítil, jak mu to v žaludku kysele vře. Břízný si o něm myslí, že zahynul při obléhání Fowl Manor. Kdyby policie zjistila, že žije, tak by velitel považoval za otázku osobní cti strčit ho za mříže. Permoník moc na vybranou neměl.

„Tak dobře, člověče. Tuhle práci provedu. Ale žádné partnerství. Jenom jednu věc a pak zmizím. Mám chuť chovat se pár deseti let čestně a poctivě.“

„No tak dobře. Domluveno. Ale nezapomeň, že kdyby sis to někdy rozmyslel, na světě existuje spousta takzvaně nedobytných trezorů.“

Jen jednu akci,“ trval na svém Sláma. Já jsem permoník. My pracujeme sami.“

Artemis vytáhl z válcového pouzdra plán a rozložil ho na stole.

Jenže tohle není tak docela pravda,“ řekl a ukázal na první sloupec na stránce. „Tu členku ukradli permoníci, a ti už společně pracují léta. A velice úspěšně.“

Sláma si šel přečíst jméno nad Artemisovým prstem.

„Gavril Gigant,“ řekl. „Tady má někdo komplex méněcennosti.“

„To je jejich vůdce. V té Gavrilově partě je celkem šest permoníků, ovšem pracují mezi lidmi, takže oficiálně šest trpaslíků. Všichni dohromady si říkají Giganti,“ pokračoval Artemis. „A ty budeš sedmý.“

Sláma se hystericky zachechtal. „No jasně, proč ne? Sedm trpaslíků. Tenhle den začal mizerně, a moje vousy mi říkají, že to bude ještě mnohem horší.“

V té chvíli poprvé promluvil Butler. „Být tebou, Slámo,“ prohlásil svým hlubokým, vážným hlasem, „tak těm vousům věřím.“

Myrta byla z lázní venku v tu chvíli, jak si spláchla řasy z kůže. Byla by se mohla vrátit linkou do Jistoty a tam předsednout na další spoj, ale kapitánka radši létala.

Klusák se jí ozval přes přílbu právě ve chvíli, kdy se vznášela těsně nad vlnami Středozemního moře a máchala si špičky prstů v pění.

„Myrto, máte pro mě ten krém na kopyta?“

Myrta se usmála. Bez ohledu na to, jaká nastala krize, Klusák nikdy neztratil ze zřetele to nejdůležitější: sám sebe. Naklonila křídla a vystoupala do třiceti metrů.

Jo, mám ho. Poslala jsem vám ho kurýrem. Zrovna tam měli akci dva za cenu jednoho, takže můžete čekat dvě balení.“

„No skvěle! Nemáte ponětí, jak je těžké pod zemí sehnat slušný hydratační krém. A nezapomeňte, Myrto, tohle je jen mezi námi. Ostatní jsou pořád ještě trochu staromódní, pokud jde o kosmetiku.“

Je to naše tajemství,“ uklidnila ho Myrta. „Víme už, co má ten Artemis za lubem?“

Myrtě zrudly tváře, jen vyslovila jméno toho Bláteníka. Unesl ji, omámil drogami a získal za ni výkupné. A to, že na poslední chvíli změnil názor a nechal ji jít, ještě neznamenal, že mu to odpustila.

„Nevíme přesně, co se děje,“ připustil Klusák. „Víme jediné, že totiž nic pěkného to nebude.“

„Nějaké video?“

„Ne. Jenom audio. A to už taky nemáme. Fowl nejspíš odpojil mikrofon. Zbyl nám jen sledovací signál.“

„Jak zní moje rozkazy?“

„Velitel říkal, že se máte držet poblíž, umístit tam odposlech, když to půjde, ale za žádných okolností nekontaktovat. To je práce pro zásahovku.“

„OK. Rozumím. Jen sledování, žádný kontakt s Bláteníkem ani s tím permoníkem.“

Klusák otevřel na Myrtině hledí videookno, aby viděla jeho skeptický výraz. „Vy to říkáte, jako by vás nikdy ani nenapadlo neposlechnout rozkaz. Jenže co já si pamatuju, a myslím, že si to pamatuju správně, byla jste nejmíň desetkrát v hlášení, protože jste ignorovala svoje nadřízené.“

„Neignorovala jsem je,“ odsekla Myrta. „Brala jsem jejich názory v úvahu. Občas ale jen ten, kdo je přímo na místě, může rozhodnout správně. Od toho je člověk agent.“

Klusák pokrčil rameny. „No, jak myslíte, kapitánko. Ale být vámi, tentokrát bych si moc rozmyslel jít proti Juliovi. Měl takový ten svůj výraz. No však víte jaký.“

Myrta vypnula spojení s ústředím. Klusák nemusel nic víc vysvětlovat. Opravdu věděla jaký.

Kapitola IV:

Představení začíná

CIRKUS MAXIMUS, DOSTIHOVÉ

ZÁVODIŠTĚ WEXFORD, JIŽNÍ IRSKO

Artemis, Butler a Sláma měli sedadla hned u manéže. Circus Maximus patřil k tomu novému druhu cirkusů, kde to, co bylo k vidění, bylo skutečně tak dobré, jak slibovaly plakáty, a kde nevystupovala žádná zvířata. Klauni byli skutečně legrační, akrobati prováděli skoro zázračné kousky a trpaslíci byli opravdu malí.

Gavril Gigant a čtyři z jeho pěti parťáků stáli v řadě uprostřed manéže a předváděli se před svým vystoupením znalému publiku. Žádný trpaslík neměřil ani metr a všichni na sobě měli přiléhavé kombinézy s obrázkem blesku. Tváře všem zakrývala stejná maska.

Sláma byl zabalený do veliké pláštěnky. Špičatý klobouk si stáhl do čela a obličej měl tlustě natřený ostře páchnoucím, doma vyrobeným protislunečním krémem. Permoníci jsou krajně citliví na slunce a spálí se za pouhých pár minut, dokonce i když je zataženo.

Sláma si nasypal do krku celý maxikornout pražené kukuřice.

Jo,“ broukl a vyprskl pár nepopraskaných zrněk. Jsou to praví permoníci, docela určitě jsou.“

Artemis se napjatě usmál; byl rád, že se jeho podezření potvrdilo. „Objevil jsem je náhodou. Používají stejnou webovou stránku jako ty. Moje počítačová analýza odhalila dvě souvislé řady zločinů, a nebylo tak těžké spojit tyhle série s pohyby cirkusu. Překvapuje mě, že Interpol a FBI už po Gavrillově gangu nejdou. Když byl oznámen program výstav, kde se má objevit členka Fej Fej, a shodoval se s cirkusovým turné, věděl jsem, že to není náhoda. Měl jsem samozřejmě pravdu. Permoníci členku ukradli a pak ji propašovali do Irska; cirkus jim poskytl dobré krytí. Vlastně bude mnohem snazší ukrást členku těm permoníkům, než by bylo ukrást ji z Klasického muzea.“

„A proč?“ nechápal Sláma.

„Protože to nečekají,“ vysvětlil Artemis.

Gavril Gigant a jeho skupina se chystali k prvnímu číslu. Bylo stejně jednoduché jako působivé. Do středu manéže spustil jeřáb malou nezdobenou dřevěnou bedničku. Gavril, s velkými poklonami a předváděním drobných svalů, k bedničce přistoupil, zvedl víko a vlezl dovnitř. Cynické publikum čekalo některý z obvyklých triků se závěsem nebo zástěnou, které by umožnily mužičkovi uniknout, ale nestalo se nic. Bednička tam prostě stála. Bez hnutí. Zarývaly se do ní všechny oči v celém šapitó. Nikdo se k ní nepřiblížil víc než na šest metrů. Uplynula plná minuta, než do ringu vstoupil další permóník. Postavil na zem staromódní detonátor, ten, co vypadá jako pumpička na kolo, a po pětivteřinovém virblu ho stiskl. Bednička vybuchla v dramatickém oblaku sazí a balzového dřeva. Gavril byl buď mrtvý, nebo byl pryč.

„Hmmm,“ odfrkl si Sláma při hromovém potlesku. „Co je na tom?“

„Nic, když víš, jak se to dělá,“ souhlasil Artemis.

„Vleze do bedny, protuneluje se do šatny a časem se nejspíš zas objeví.“

„Správně. Na konci vystoupení postaví do manéže další bedničku, a vida vida, Gavril je tady zpátky. Zázrak!“

„Pěkný zázrak. Takových schopností máme, a ti pitomci nedokážou vymyslet nic lepšího než tohle.“

Artemis se zvedl, a Butler okamžitě stál za ním, aby ho chránil před možným útokem zezadu. „Tak pojd’te, pane Hraboši, musíme si udělat plány na dnešek.“

Sláma spolkl zbytek popcornu. „Na dnešek? Proč na dnešek?“

„No přece na noční představení,“ odpověděl Artemis s úsměvem. „A ty, příteli, jsi jeho hlavní hvězda.“

FOWL MANOR, SEVERNÍ HRABSTVÍ DUBLIN.

IRSKO

Z Wexfordu to bylo zpátky do Fowl Manor dvě hodiny jízdy. Artemisova matka na ně čekala u dveří.

„Tak jaký byl cirkus, Arty?“ usmála se na svého chlapce i přes bolestný výraz, který měla neustále v očích. Ta bolest ji nikdy docela neopustila, ani tehdy, když ji skřítka Myrta Krátká vyléčila z deprese po zmizení jejího manžela, Artemisova otce.

„Prima, mami. Úžasný. Pozval jsem tady pana Hraboše na večeři, vystupuje tam a je úplně báječný. Doufám, že ti to nevadí.“

Jistěže ne. Pane Hraboši, buďte u nás jako doma.“

„No, nebude to poprvé,“ zavrčel Butler pro sebe. Doprovodil Slámu do kuchyně, kdežto Artemis zůstal, aby si popovídal s matkou.

„Tak jak se máš, Arty, ale doopravdy?“

Artemis nevěděl, co odpovědět. Co měl říct? Rozhodl jsem se jít ve zločineckých stopách svého otce, protože to umím nejlíp. Protože je to jediný způsob, jak získat dost peněz na zaplacení těch četných soukromých detektivních kanceláří a internetových vyhledávacích agentur, které zaměstnávám, aby ho našly. Ale nejsem z těch zločinů šťastný. Vítězství není nikdy tak sladké, jak jsem čekal.

Jo, dobře, mami, fakt,“ odpověděl nakonec nepřesvědčivě.

Angelina si ho přitáhla k sobě. Artemis cítil její parfém a vnímal její teplo.

Jsi hodný kluk,“ povzdechla. „Hodný syn.“

Elegantní dáma se narovnala. „A teď si běž popovídat s tím svým novým přítelem. Určitě budete mít hodně o čem mluvit.“

„Ano, mami,“ kývl Artemis a odhodlání přehlušilo smutek v jeho srdci. „Musíme toho před večerním představením hodně probrat.“

CIRCUS MAXIMUS

Sláma Hraboš si připravil díru hned pod stanem permoníků a byl připravený vrhnout se do akce. Vrátili se do Wexfordu na noční představení. Dost brzo, aby si stačil z vedlejšího pole vyhloubit tunel pod stan. Artemis byl teď pod šapitó a dával pozor na Gavrila Giganta a jeho tým. Butler na smluveném místě čekal, až se Sláma vrátí.

Artemisův plán vypadal ve Fowl Manor celkem rozumně. Dokonce se zdálo, že by jim to mohlo projít. Ale teď, když Slámoví nad hlavou vibroval cirkus, přece jen viděl menší problém. A to ten, že zatímco on strká hlavu na špalek, Artemis si klidně sedí u manéže a cpe se cukrovou vatou.

Artemis mu vysvětlil svůj plán v salonu Fowl Manor.

„Od té doby, co jsem objevil Gavrila a jeho partu, dával jsem si na ně dobrý pozor. Jsou docela chytrá banda. Možná by bylo snazší ukrást ten drahokam tomu, komu ho nakonec prodají, jenže za chvíli skončí prázdniny a já budu nucený svoje operace pozastavit, takže ten modrý diamant potřebuju teď hned.“

„Pro ten tvůj laser?“

Artemis si odkašlal. „Pro laser. Ano, správně.“

„A musí to být zrovna tenhle diamant?“

„Rozhodně. Modrý diamant Fej Fej je unikát. Ten jeho konkrétní odstín je jedinečný.“

„A to je to tak důležité?“

„Životně důležité. Kvůli lomu světla. To je technická věc. Nerozuměl bys tomu.“

„Hmm,“ zabručel Sláma, protože tušil, že mu Artemis něco tají. „Tak jak tedy chceš ten životně důležitý modrý diamant získat?“

Artemis spustil projekční obrazovku. Přes ni byl přilepený plánek stanu Cirkus Maximus.

„Tadyhle je manéž,“ ukázal teleskopickým ukazovátkem.

„Cože? Tady to kulaté, co je v tom napsáno manéž? No nepovídej.“

Artemis zavřel oči a několikrát se zhluboka nadechl. Nebyl zvyklý na to, aby ho někdo přerušoval. Butler poklepal Slámoví na rameno.

„Poslouchej ho, mrňousku,“ poradil mu svým nejvážnějším tónem. „Jinak bych si třeba mohl vzpomenout, že ti dlužím pěkný výprask za ten, cos dal ty mně.“

Sláma polkl. „Poslouchat, jo, dobrý nápad. Tak pokračuj, Blátě... ehm, Artemisi.“

„Děkuju,“ kývl Artemis. „Takže: Sledovali jsme tu skupinu permoníků dlouhé měsíce a za celou tu dobu nikdy nenechali svůj stan nehlídaný. Předpokládám proto, že svou kořist ukrývají tam. Obvykle je tam celá skupina, kromě doby představení, kdy je jich pět ze šesti potřeba pro akrobatická čísla. Jedinou příležitost máme v téhle době, kdy jsou v manéži všichni kromě jednoho.“

„Všichni kromě jednoho?“ opakoval Sláma. „Mě nesmí vidět vůbec nikdo. Kdyby mě jenom za—hlídli, tak by mě nadosmrtili pronásledovali. Permoníci si takovéhle věci pamatují.“

„Nech mě domluvit,“ pokračoval Artemis. „Já jsem o tom trochu přemýšlel, víš? Jeden večer v Bruselu se nám povedlo opatřit si i nějaké video pomocí tužkové kamery, kterou Butler prostrčil plátnem.“

Butler zapnul televizi s plochou obrazovkou a na dálkovém ovládání stiskl PŘEHRAJ. Obrázek, který se objevil, byl šedivý a zrnitý, ale bylo naprosto jasné, co na něm je. Jeden permoník si tam v kulatém stanu hověl v koženém křesle. Byl oblečený do kombinézy Gigantů a skrz malý kroužek vyfukoval bubliny.

Podlaha z udusané hlíny se začala zlehka chvět a uprostřed stanu se hlína zavlnila, jako kdyby se tam odehrávalo maličké místní zemětřesení. Vzápětí se asi metrový kruh půdy propadl docela a z díry vylezl maskovaný Gavril. Vypustil trochu plynu a ukázal svému kolegovi zdvižený palec. Trpaslík s bublinkami okamžitě vyběhl ze stanu.

„Gavril se zrovna podhrabal z bedničky a náš bublifukový přítel musí do manéže,“ vysvětloval Artemis. „Gavril převezme hlídku až do konce vystoupení, kdy se vrátí všichni ostatní permoníci a Gavril se znova objeví v bedničce. Máme zhruba sedm minut na to, najít členku.“

Sláma se rozhodl ten plán trochu pocuchat. Jak víme, že tam členka vůbec je?“

Na tuhle otázku byl Artemis připravený. „Protože ze svých zdrojů vím, že na dnešní představení přijede pět evropských překupníků s klenoty. Sotva se chtějí podívat na klauny.“

Sláma pomalu kývl. Věděl, kde ta členka bude. Gavril a jeho gigantičtí kamarádi určitě všechno schovávají pár metrů pod svým stanem, bezpečně zakopané mimo dosah lidí. To ale stejně znamenalo prohledat stovky čtverečních metrů.

„To nikdy nenajdu,“ prohlásil nakonec. „Za sedm minut ne.“

Artemis otevřel laptop. „Tohle je počítačová simulace. Ty jsi ta modrá postava. Gavril je ta červená.“

Na obrazovce se dva počítačové tvorové prokopávali simulovanou půdou.

Sláma sledoval modrou postavu víc než minutu.

„Musím přiznat, Bláteníčku,“ řekl nakonec, „že je to chytré. Ale potřebuju láhev stlačeného vzduchu.“

Artemis to nechápal. „Vzduchu? Já myslel, že dokážeš dýchat pod zemí?“

„To dokážu.“ Permoník se na Artemise zeširoka usmál. „To není pro mě.“

Teď tedy Sláma seděl ve své podzemní díře s potápěčskou lahví vzduchu připnutou na zádech. Dřepěl tam naprosto tiše. Jakmile se Gavril ponoří do země, budou jeho vousy citlivé na sebemenší vibrace, včetně rádiového vysílání, a tak Artemis trval na naprostém rádiovém klidu až do chvíle, kdy se dostanou do druhé fáze plánu.

Od západu přehlušila všudypřítomný hluk jedna vysokofrekvenční vibrace. Gavril vyrazil. Sláma cítil, jak jeho bratr permoník projíždí hlinou, možná ke své tajné skrýši ukradených klenotů.

Sláma se soustředil na to, jak Gavril postupuje. Tuneloval na východ, ale směrem dolů, a zřejmě mířil přímo k nějakému cíli. Sonar ve Slámových vousech zaznamenával Gavrilovu rychlost i směr. Druhý permoník postupoval stálým tempem a sklonem skoro sto metrů a pak se na místě zarazil. Něco kontroloval — doufejme, že členku.

Po půlminutě, kdy se skoro nehýbal, vyrazil Gavril k povrchu, skoro přímo ke Slámovi. Sláma cítil, jak mu záda pokrývá tenká vrstva potu. Tohle bylo nebezpečné. Pomalu sáhl do své kombinézy a vytáhl kuličku, která se velikostí i barvou podobala mandarince. Bylo to organické sedativum, které používali chilští indiáni. Artemis Slámu ujistil, že nemá žádné vedlejší účinky a že Gavrilovi vyčistí dokonce i dutiny, jestli s nimi náhodou něco má.

Sláma se s nejvyšší opatrností přiblížil Gavrilově trase tak blízko, jak si troufal, a provrtal se pěstí, ve které držel sedativum, do hlíny. O pár vteřin později Gavril pozřel míček spolu s několika kily hlíny. Pak už kousl nejvýš pětkrát, než se jeho pohyb vpřed zpomalil a zastavil a jeho žvýkání ustalo. Tohle pro něho byla nebezpečná chvíle. Kdyby zůstal v bezvědomí s útroby plnými hlíny, mohl by se udusit. Sláma se prohryzal tenkou vrstvou půdy, která je dělila, pak otočil spícího permoníka na záda a zasunul vzduchovou hadici hluboko do propasti jeho úst. Pak otočil kohoutkem láhve a vyslal do Gavrilových útrob stálý proud vzduchu. Ten malému skřítkovi pročistil útroby a zbavil ho všech stop hlíny. Tělo se mu trásl, jako by si sáhl na elektrický drát, ale nevzbudil se. Chrápal dál.

Sláma nechal Gavрила stočeného v hlíně a zamířil čelistmi k povrchu. Hlína byla typicky irská, měkká a vlhká, nepříliš znečištěná, zato plná hmyzu. O pár vteřin později ucítil, že jeho pátrající prsty vyrazily na povrch a jejich konečky ovál chladný vzduch. Sláma se ujistil, že mu cirkusová maska zakrývá horní polovinu obličeje, a pak vystrčil hlavu nad zem.

V křesle seděl další permoník. Dnes si hrál se čtyřmi jojo. Roztáčel jedno na každé ruce a noze. Sláma neřekl nic, i když náhle zatoužil popovídat si s jiným permoníkem. Jen ukázal zdvižený palec.

Druhý permoník beze slova smotal svá joja. Obul si špičaté boty a rozběhl se ke vchodu do stanu. Sláma slyšel náhlý řev

dav, když Gavrilova bednička vybuchla. Uplynuly dvě minuty. Zbývalo jich ještě pět.

Otočil zadek vzhůru a spočítal si přesný kurz k místu, kde se Gavril předtím zastavil. Nebylo to tak obtížné, jak by to mohlo vypadat. Vnitřní kompas permoníků je fantastický nástroj a může tyhle skřítky vést stejně přesně jako GPS. Sláma se vrhl pod zem.

Pod stanem byla vyhloubená malá komůrka. Typická permonická skrýš, zdi uhlazené slinami, které poskytovaly mírné osvětlení. Permonické sliny jsou multifunkční výměšek. Kromě normálního využití také tvrdnou při delším styku se vzduchem a vytvářejí lak, který není jen tvrdý, ale navíc svítí.

Uprostřed komůrky ležela dřevěná truhla. Nebyla zamčená. Tak proč? Sem dolů se nedostane nikdo kromě permoníků. Sláma pocítil osten studu. Jedna věc byla oloupit Blátivé, druhá věc okrást jiné permoníky, kteří se snaží poctivě si vydělávat na živobytí okrádáním Blátivých. Takhle hluboko ještě neklesl. Sláma se rozhodl, že to Gavrilovi a jeho Gigantům nějak vynahradí, až tohle skončí.

Čelenka byla v truhle, modrý kámen na vrcholu se třpytil ve svitu slin. Ano, tenhle byl pravý. Na něm nebylo nic falešného. Sláma si nacpal čelenku pod trikot. V truhle byla ještě spousta dalších klenotů, ale on si jich nevšímal. Vždyť sebrat čelenku bylo samo o sobě dost zlé. Teď už stačilo jen vytáhnout Gavрила na povrch, kde se může bezpečně vzpamatovat, a zmizet stejnou cestou, jakou přišel. Bude pryč dávno předtím, než si ostatní permoníci uvědomí, že něco nehraje.

Sláma zamířil zpátky ke Gavrilovi, podebral jeho ochablé tělo a prokousal se zpátky na povrch svého spícího bratra přitom táhl za sebou. Pak si znova nasadil čelist a vylezl z díry ven.

Stan byl pořád prázdný. Giganti už budou dávno za polovinou svého čísla. Hraboš vytáhl Gavрила přes okraj díry a vylovil z boty permonickou pazourkovou dýku. Odřízne z křesla pár pruhů a sváže Gavrilovi ruce a nohy a ucpe mu ústa. Artemis ho ujišťoval, že se Gavril neprobere, jenže co ten Bláteník ví o permonických útrobách.

„Promiň, bráško,“ zašeptal skoro s láskou. „Dělám to strašně nerad, ale ten Bláteník mě má v hrsti.“

Koutkem oka zahlédl, jak se něco chvěje. Chvělo se to a pak to promluvílo.

„Nejdřív mi povíš o tom Bláteníkovi, permoníku,“ řeklo to. „A pak něco o té hrsti.“

Kapitola V:

Pán manéže

Myrta Krátká letěla na sever, dokud se nedostala nad pevninskou Itálii, a pak zahrnula o čtyřicet stupňů vlevo, nad světla Brindisi.

„Máte se vyhýbat hlavním letovým trasám a městským oblastem,“ připomněl jí přes helmu Klusák. „To je první pravidlo Řeko.“

„První pravidlo Řeko je vypátrat uprchlého skřítko,“ odsekla Myrta. „Chcete, abych toho permoníka našla, nebo nechcete? Když se budu držet pobřeží, bude mi cesta do Irska trvat celou noc. Svoji trasou tam budu v jedenáct v noci místního času. Kromě toho se kryju štítem.“

Skřítkové jsou schopni zvýšit srdeční tep a napumpovat své cévy k prasknutí, takže jejich těla začnou vibrovat takovou rychlostí, že nikdy nejsou na jednom místě tak dlouho, aby byli vidět. Jediný člověk, který kdy tenhle magický trik doslova prohlédl, byl samozřejmě Artemis Fowl, který natáčel skřítky vysokorychlostní kamerou a pak si záznam prohlížel obrázek po obrázku.

„Štít už není tak spolehlivý, jak býval,“ poznamenal Klusák. „Přeposlal jsem vám do přilby sledovací signál z té ukradené. Stačí se řídit pípáním. Až toho permoníka najdete, velitel chce, abyste...“

Kentaurův hlas se vytratil v syčení a praskání statické elektřiny. Magma pod zemskou kůrou dneska v noci řádilo a likvidovalo tak policejní spojení. Tohle už bylo potřetí od té doby, co startovala. Nemohla dělat nic jiného než pokračovat podle plánu a doufat, že se kanály zase vzpamatují.

Byla jasná noc, a tak se Myrta při navigaci řídila hvězdami. Jistěže její policejní přilba měla GPS, triangulovaný ze tří satelitů, ale navigace podle hvězd byla jedním z prvních předmětů, které se učily na Policejní akademii. Bylo totiž možné, že se příslušník Řeko ocitne nad zemí bez techniky, a za takových okolností mohou být hvězdy jeho jediná naděje, že někdy najde skřítkovský přístav.

Pod ní ubíhala krajina, pokropená stále větším počtem lidských sídel. Kdykoli se vypravila na povrch, bylo jich víc. Za chvíli už ne-

zbude vůbec žádná krajina a žádné stromy, které by vyráběly kyslík. Pak budou umělý vzduch dýchat všichni, ať pod zemí, nebo nad ní.

Myrta se pokoušela ignorovat varovnou ikonku znečištění, která jí blikala na hledí. Přilba většinu odfiltruje, a kromě toho neměla na vybranou. Bud musela letět přes města, nebo mohla toho uprchlého permoníka ztratit. A kapitánka Myrta Krátká nerada prohrávala.

Zvětšila si pátrací mřížku na hledí a zaostřila na velký kruhový pruhovaný stan. Cirkus. Permoník se schovával v cirkuse. Originální to nebylo, ale rozhodně se tam dalo dobře vydávat za lidského trpaslíka.

Myrta si přenastavila mechanická křídla a klesla do šesti metrů. Pípání sledovacího signálu ji zavedlo doleva, mimo hlavní stan, k menšímu vedle.

Myrta se snesla ještě níž a ujistila se, že štít jede naplno, protože všude kolem byla spousta lidí.

Chvilku se vznášela nad špičkou stanové tyče. Ukradená přilba byla určitě tady. Aby to mohla lépe prošetřit, musela dovnitř. Skřítkovská bible neboli Kniha sice zakazovala skřítkům vstoupit do lidského obydlí bez pozvání, Nejvyšší soud však nedávno rozhodl, že stany jsou dočasné stavby a jako na takové se na ně pravidlo z Knihy nevztahuje. Myrta propálila stehy na jednom ze švů laserovým výbojem ze svého Neutrína 2000 a vklouzla dovnitř.

Na udusané hlíně dole byli dva permoníci. Jeden měl na zádech připnutou ukradenou přilbu, druhý trčel v díře. Oba měli na horní polovině obličeje masky a stejné trikoty. Opravdu rozkošné.

Tohle byl překvapivý obrat. Permoníci obvykle drží při sobě, ale tihle dva zřejmě hráli každý za jiný tým. Vypadalo to, že ten první vyřadil toho druhého a možná se chystal jít ještě dál. V ruce měl třeptivou pazourkovou dýku. A permoníci obvykle zbraně nevytáhnou, když se je nechystají opravdu použít.

Myrta zacvakala spínačem mikrofону na rukavici. „Klusáku? Ozvěte se, Klusáku! Máme tady potenciálně nebezpečnou situaci.“

Nic. Šum. Dokonce ani takové ty přízračné hlasy. To je typické. Nejvyspělejší komunikační systém v téhle galaxii, a možná i v pár dalších, a to všechno stačí vyřadit pár zážehů magmatu.

„Potřebuju kontakt, Klusáku. Jestli mě můžete aspoň nahrávat, právě tady dochází ke zločinu, možná i k vraždě. Jde o dva skřítky, není čas čekat na zásahovku. Jdu dovnitř, pošlete okamžitě zásahovou.“

Myrtin zdravý rozum v duchu kvílel. Technicky vzato byla už teď mimo činnou službu, a kontakt zlikviduje její kariéru v Řeko docela jistě. Ale v podstatě na tom nezáleželo. Nastoupila k policii proto, aby chránila Národ. A přesně tohle taky hodlala udělat teď.

Nastavila křídla na sestup a snesla se ze stínu dolů.

Permoník mluvil tím zvláštním, vážným hlasem, jakým se vyjadřuje každý permoník mužského pohlaví.

„Promiň, bráško,“ řekl, snad aby omluvil chystané násilí. „Dělám to strašně nerad, ale ten Bláteník mě má v hrsti.“

Tak dost, pomyslela si Myrta, tady se dneska vraždit nebude. Zrušila štít a náhle se zhmotnila jako ohňostroj ve tvaru skřítky. „Nejdřív mi povíš o tom Bláteníkovi, permoníku,“ řekla. „A pak něco o té hrsti.“

Sláma Hraboš poznal Myrtu okamžitě. Setkali se před několika měsíci ve Fowl Manor: je to zvláštní, jak některé lidi svádí osud pořád a pořád znova dohromady. Jak jim prolíná životy.

Pustil jak dýku, tak Gavřila a zvedl prázdné ruce. Gavřil sklouzl zpátky do jámy.

Já vím, jak to vypadá. My... kapitánko, jenom jsem ho chtěl svázat, pro jeho vlastní dobro. Dostal tunelové křeče, to je všechno. Mohl by si ublížit.“

Sláma si v duchu pogrataloval. Byla to dobrá lež a navíc se včas kousl do jazyka, než stačil vyslovit Myrtino jméno. Policie si myslí, že zahynul v závalu, a Myrta ho v té masce nepozná. Vidí jen hedvábí a vousy.

„Tunelové křeče? Ty dostávají permonické děti, ne zkušený tuneláři.“

Sláma pokrčil rameny. Já mu to říkám pořád. Žvýkej, než něco spolkeš. A myslíte, že mě poslouchá? Je to dospělý permoník, co s ním můžu dělat? Mimochodem, neměl bych ho nechat tam dole.“ Permoník strčil jednu nohu do tunelu.

Myrta přistála. „Zkus udělat ještě krok, permoníku,“ varovala ho. „A teď mi pěkně pověz o tom Bláteníkovi.“

Sláma se pokusil o nevinný úsměv, ale věrohodněji by se to povedlo obřímu žralokovi. „O jakém Bláteníkovi?“

„O Artemisi Fowlovi,“ vyjela na něj Myrta. „Tak mluv. Půjdeš do basy, permoníku. Na jak dlouho, to záleží na tobě.“

Sláma si to chvíli převracel v hlavě. Cítil, jak ho členka Fej Fej píchá pod kombinézou. Svezla se ke straně, do podpaží, a to bylo hrozně nepříjemné. Musel se rozhodnout. Bud se pokusit dokončit úkol, nebo se postarat o to nejdůležitější: Fowl, nebo snížený trest. Rozhodnutí mu netrvalo ani vteřinu.

„Artemis chce, abych pro něj ukradl členku Fej Fej. Moji... ehm... kolegové z cirkusu ji už vzali a on mě podplatil, abych ji donesl jemu.“

„A kde je ta členka?“

Sláma sáhl pod kombinézu.

„Pomalů, permoníku.“

„No dobře. Dva prsty, jo?“

Sláma vytáhl členku z podpaží.

„Vy předpokládám úplatky neberete?“

„Správně. Ta členka se vrátí skoro tam, odkud zmizela. Policie dostane anonymní tip a najde ji tam v ošatce.“

Sláma si povzdechl. „Zase už v ošatce? Že vás to ještě baví.“

Myrta se ale nenechala zatáhnout do hovoru.

„Hod ji na zem,“ přikázala. „A pak si tam lehni taky. Na záda.“

Přikázat permoníkovi, ať si lehne na břicho, je nesmysl. Jedno cvaknutí čelistmi a pachatel zmizí v oblaku prachu.

„Na záda? To je v té přilbě strašně nepříjemné.“

„Na záda!“

Sláma poslechl, pustil členku a posunul si přilbu dopředu. Permoník horečně uvažoval. Kolik času už uplynulo? Giganti budou určitě každou vteřinu zpátky. Přiběhnou vystřídat Gavrila.

„Kapitánko, fakt byste měla odsud zmizet.“

Myrta ho prohledala, jestli nemá zbraně. Odepnula mu policejní přilbu a odkulila ji stranou.

„A pročpak?“

„Ostatní tady každou chvilku budou. Máme to dost těsně načasované.“

Myrta se nevesele usmála. „S tím si hlavu nelam. S permoníky si poradím. Moje pistole má jadernou baterii.“

Sláma polkl a podíval se mezi Myrtinýma nohama ke vchodu do stanu. Giganti dorazili přesně na čas a tři se teď protahovali dovnitř a dělali přitom asi tolik hluku jako mravenci v trepkách. Každý permoník držel v krátkých prstech pazourkovou dýku. Sláma se podíval nahoru, protože tam uslyšel zašustění, a zjistil, že další Gigant kouká dovnitř čerstvou trhlinou ve stanu. Nevěděl tedy už jen o jednom.

„Na baterii nezáleží,“ řekl Sláma. „Nejde o to, kolik máte kulek, ale jak rychle dokážete střílet.“

Artemis se v cirkuse nebavil. Butler už ho měl před víc než minutou kontaktovat a potvrdit, že Sláma dorazil na smluvené místo. Něco se muselo stát. Jeho instinkt mu říkal, ať se tam podívá, ale ignoroval ho. Drž se plánu. Dej Slámovi každou jen trochu možnou vteřinu.

Za chvilku ale uplynulo i těch několik posledních chvil — pět permoníků v manéži se uklonilo a opustilo šapitó sérií složitých salt. Mířili ke svému stanu.

Artemis pozvedl pravou pěst k ústům. V dlani měl připnutý drobnou mikrofón, takový, jaké používá americká tajná služba. V pravém uchu měl sluchátko v pleťové barvě.

„Butlere,“ řekl tiše — mikrofón uměl zachytit i šepot. „Giganti opustili stan. Musíme rozjet plán B“

„Rozumím,“ řekl v jeho uchu Butlerův hlas.

Samozřejmě že měli ještě plán B. Plán A byl sice možná dokonalý, ale ten permoník, který ho vykonával, rozhodně ne. Plán B znamenal chaos a únik, doufejme, že i s členkou Fej Fej. Artemis se spěšně vysoukal z řady, zatímco do manéže spouštěli druhou bedničku. Děti i dospělí všude kolem kulili oči na podívanou, která probíhala před nimi, a vůbec netušili, že skutečné drama se odehrává ani ne dvacet metrů od nich.

Artemis se blížil ke stanu permoníků a držel se ve stínu.

Giganti klusali v jedné skupině před ním. Během pár vteřin vejdou do stanu a zjistí, že tam není všechno tak, jak by mělo. Dojde ke zdržení a zmatkům, a během té doby se sem nejspíš přiženou všichni obchodníci s klenoty, co sedí v šapitó, a s nimi i jejich ozbrojená ochranka. Tenhle plán se musí buď dokončit, nebo vzdát během několika vteřin.

Artemis slyšel ze stanu hlasy. Giganti je uslyšeli také a ztuhli. Žádné hlasy tam být neměly. Gavril byl sám, a jestli nebyl, tak se něco stalo. Jeden per—moník se po břiše připlížil ke vchodu do stanu a nakoukl dovnitř. To, co viděl, ho zjevně dost vyvedlo z míry, protože se spěšně vyplížil zpátky k ostatním a začal horečně vydávat rozkazy. Tři permoníci zamířili ke vchodu, jeden lezl po stanu nahoru a ten poslední si odepnul poklopec na zadku a zmizel pod zemí.

Artemis pár okamžiků počkal a pak se připlížil ke stanu. Jestli je Sláma ještě vevnitř, musí ho dostat odtamtud ven, i kdyby to znamenalo obětovat diamant. Přitiskl se k pevně napjatému plátnu a nakoukl dovnitř. To, co viděl, ho překvapilo. Překvapilo, ale neohromilo, vlastně to měl čekat. Myrta Krátká stála nad ležícím permoníkem, který možná byl, ale možná taky nebyl Sláma Hraboš. Giganti se k ní blížili s tasenými dýkami.

Artemis zvedl vysílačku k ústům.

„Butlere, jak jsi přesně daleko?“

Butler odpověděl okamžitě. „Na obvodu cirkusu. Čtyřicet vteřin, ne víc.“

Za čtyřicet vteřin budou Myrta i Sláma mrtví. To nemohl připustit.

„Musím dovnitř,“ ohlásil úsečně. „Až se sem dostaneš, uprav plán B podle potřeby.“

Butler neztrácel čas dohadováním. „Rozumím. Donuťte je mluvit, Artemisi. Slibte jim všechno na světě i pod ním.“

Chamtivost vám zachrání život.“

„Rozumím,“ kývl Artemis a vkročil do stanu.

„Ale vida vida,“ řekl Derf, Gavrilův zástupce. „Tak nás ruka zákona přece jen nakonec dostala, co?“

Myrta položila nohu Slámoví na hrud a přimáčkla ho k zemi. Namířila na Derfa zbraň.

„Správně. Já jsem z Řeko, zásahovka je pár vteřin odsud. Tak se s tím smířte a lehněte si na záda.“

Derf si jakoby nic přehazoval dýku z ruky do ruky. „To sotva, elfko. Tenhle život už žijeme pět set let a nehodláme s tím teď přestat. Pěkně Gavrila pustíš a my zmizíme. Nikdo nemusí přijít k úrazu.“

Sláma si uvědomil, že ostatní permoníci ho považují za Gavrila. Možná ještě je nějaká cesta, jak z toho ven.

Jen pěkně zůstaňte, kde jste,“ odsekla Myrta sebejistěji, než se cítila. Já mám pistoli, vy jen nože. To nemůžete vyhrát.“

Derf se usmál skrz vousy. „Už jsme vyhráli,“ řekl.

S dokonalou synchronizací, vypěstovanou staletími týmové práce, zaútočili permoníci najednou. Jeden se spustil ze stínu ve špici stanu, druhý prorazil hlinu podlahy, čelist doširoka otevřenou. Tune-lové větry ho vynesly dobrý metr do výšky. Vibrace Myrtina hlasu ho k ní dovedly stejně bezpečně, jako kopání vyčerpaného plavce přivolá žraloka.

„Pozor!“ zaječel Sláma. Nehodlal Gigantům dovolit, aby si to s Myrtou vyřídili, dokonce ani kdyby to jeho samotného mělo stát svobodu. Je sice zloděj, ale uvědomil si, že hloub už prostě klesnout nehodlá.

Myrta vzhlédla a vystřelila, čímž omráčila sestupujícího trpaslíka. Dolů se ale už podívat nestačila. Druhý útočník sevřel v prstech její zbraň, div jí neurval ruku, a pak mocnými pažemi Myrtu sevřel, až jí vyrazil dech. Ostatní se blížili.

Sláma vyskočil.

„Počkejte, bratři. Napřed musíme elfku vyslechnout a zjistit, kolik toho LEPreko ví.“

Derf nesouhlasil. „Ne, Gavrile. Uděláme to jako vždycky. Svědka zákopem, a pryč. Pod zemí nás nechytí nikdo. Seberem šperky a mizíme.“

Sláma uhodil permoníka, který držel Myrtu, pod paží — tam mají trpaslíci citlivé místo. Akrobat Myrtu pustil a elfka padla na zem a lapala po dechu.

„Ne,“ vyštěkl. „Šéf jsem tady já! Tohle je policajtká. Když ji zabijeme, máme jich za patama tisíc. Svážeme ji a mizíme.“

Derf náhle ztuhl a namířil na Slámu špičku dýky. Jsi nějaký jiný, Gavrile. Odkdy šetříš elfy? Sundej masku, ať tě vidím.“

„Cože? Na to je dost času,“ couvl o krok Sláma.

„Masku! Hned! Nebo si prohlídnu taky tvoje střeva, nejenom obličej.“

Vtom už byl ve stanu Artemis a rázoval si to rovnou doprostřed, jako by mu stan patřil.

„Co se to tady děje?“ obořil se na všechny se zřetelně němec-kým přízvukem.

Všechny tváře se obrátily k němu. Fascinoval je.

„Co jsi zač?“ zeptal se Derf.

Artemis se ušklíbl. „Kdo jsem, ptá se ten mužíček. Nepozvali jste sem mého pána z Berlína? Moje jméno není důležité. Potřebujete vědět jen to, že zastupuji Herr Ericha Sterna.“

„H—h—herr Sterna, s—samožrej—mě,“ koktal Derf. Erich Stern byl legenda v oboru drahých kamenů a toho, jak se jich ilegálně zbavit. Zbavoval se i lidí, kteří ho zklamali. Byl pozván na aukci členky a seděl ve třetí řadě.

„Přijedeme sem za obchodem, a místo profesionality najdeme nějakou trpasličí krevní mstu.“

„To není žádná msta,“ ujistil ho Sláma, stále ještě v roli Gavрила. Jen malé nedorozumění. Rozhodujeme se, jak se zbavit nevíтанého hosta.“

Artemis se ušklíbl. „Nevítaných hostů se dá zbavit jenom jediným způsobem. Prokážeme vám laskavost a uděláme to za vás, samozřejmě za slevu na členku.“ Zarazil se a nevěřičně vytřeštil oči. „Neříkejte mi, že je to ona,“ prohlásil a sebral členku ze země, kam ji Myrta upustila. „Leží tady ve špíně jako nějaká hromádka obyčejných kamenů. Tohle je opravdu cirkus!“

„Tak se nerozcilujte,“ chlácholil ho Sláma.

„A co je tohle?“ pokračoval Artemis a ukázal na Slámovu přilbu ležící v prachu.

„Nevím,“ pokrčil rameny Derf. „To je přilba LEP... myslím té naší návštěvy. Je to její přilba.“

Artemis nesouhlasně zakýval prstem. „To bych neřekl, leda že ta vaše malinká návštěva má dvě hlavy. Jednu přílbu totiž už má.“

Derf chvilku počítal. „No jo, to je fakt. Tak kde se tady tahleta vzala?“

Artemis pokrčil rameny. Já jsem zrovna přišel, ale hádal bych, že máte mezi sebou zrádce.“

Permoníci se jako jeden obrátili ke Slámovi.

„Masku!“ zavrčel Derf. „Sundej ji! Ihned!“

Sláma střelil po Artemisovi zlým pohledem. „Tak ti pěkně děkuju.“

Permoníci se blížili v polokruhu s pozvednutými dýkami.

Artemis před ně předstoupil. „Stát, mužíčkové,“ řekl velitelsky. „Existuje jediný způsob, jak zachránit operaci, a rozhodně to není potřísnit zem krví. Přenechte ty dva mému osobnímu strážci a pak zahájíme jednání.“

Derfovi se to nezdálo. „Moment. Jak víme, že jsi od Sterna? Přišel jsi sem zrovna včas, abys ty dva zachránil. Trochu moc divná náhoda na můj vkus.“

„Tvůj vkus nikoho nezajímá,“ odsekl Artemis. Jsi hlupák.“

Derfova dýka se nebezpečně blýskla. „Už toho mám akorát, ty kluku. Já říkám, zbavíme se všech svědků a mizíme.“

„No dobře,“ povzdechl Artemis. „Tyhle hry už mě začínají nudit.“ Zvedl dlaň k ústům. „Čas na plán B.“

Venku před stanem si Butler omotal hlavní lano stanu kolem ruky a zatáhl. Byl to muž neuvěřitelně silný, takže za chvilku už kovové kolíky začaly vyjíždět z bláta, do kterého byly zatlučené. Plátno praskalo, vlnilo se a povolovalo. Permoníci zírali na nadouvající se plachtu.

„Nebe padá!“ zaječel jeden obzvlášť tupý.

Myrta využila náhlého zmatku a popadla omračovací granát, který měla za pasem. Zbývalo jí pár vteřin, než se permoníci rozhodnou minimalizovat ztráty a zmizí pod zem. Jak by jednou došlo na tohle, bylo by po všem. Permoníka pod zemí nechytí nikdo a nic. Než by sem dorazila zásahovka, byli by už permoníci kilometry daleko.

Granát pracoval na principu stroboskopu — vysílal záblesky světla na tak vysoké frekvenci, že do mysli toho, kdo se na něj díval, se dostávalo příliš mnoho informací najednou a mozek dočasně vypínal. Permoníci byli na tenhle typ zbraně zvlášť citliví, protože obecně těžko snášeli světlo.

Artemis si všiml stříbřité koule v Myrtině dlani.

„Butlere,“ řekl do mikrofonu, „musíme odsud pryč! Rychle. Severovýchodní roh.“

Popadl Slámu za límec a vedl ho pozpátku. Nad nimi padala plachta stanu, vzduch uvnitř zpomaloval její pád.

„Jdem!“ zařval Derf. „Mizíme. Nechtě všeho a pod zem.“

„Vy nejdete nikam,“ zasípala Myrta a každé nadechnutí ji v pohmožděném hrtanu bolelo. Natočila časový spínač a odkutálela granát přímo mezi Giganty. Proti permoníkům to byla ideální zbraň. Lesklá. Žádný permoník lesklé věci neodolá. Dokonce ani Sláma nespouštěl oči z třpytivé koule a byl by se díval až do záblesku, kdyby Butler ne—prořízl ve stanovém plátně metr a půl dlouhou šterbinu a nevytáhl je oba ven.

„Plán B,“ zavrčel. „Příště musíme věnovat víc pozornosti záložní strategii.“

„Výčitky potom,“ zarazil ho Artemis zprudka. Jestli je tu Myrta, tak záloha nebude daleko. V té přílbě musí být něco, co umožňuje ji sledovat. A co jsem neobjevil. Nejspíš některá vrstva nátěru.

Nový plán je takový. Protože se na scéně objevilo LEPreko, musíme se teď rozejít. Napíšu ti šek na tvůj podíl na čelence. Jedna celá osm milionu eur, slušná cena na černém trhu.“

„Šek? To si děláš legraci?“ protestoval Sláma. Jak mám vědět, že ti můžu věřit, Bláteníku?“

„Věř mi,“ odpověděl prostě Artemis. „Obecně vzato se mi věřit nedá. Ale my jsme se na něčem dohodli a já svoje parťáky nepodvádím. Samozřejmě, můžeš si tu počkat, až dorazí LEPreko a objeví tvé zázračné zotavení z obvykle fatálního postižení smrtí.“

Sláma popadl nabízený šek. „Jestli není krytý, tak přijdu do Fowl Manor a nezapomeň, že vím, jak se dostat dovnitř.“ Všiml si Butlerova vzteklého zamračení. „I když samozřejmě doufám, že k tomu nedojde.“

„Nedojde. Věř mi.“

Sláma rozepnul poklopec na zadku. „To doufám,“ mrknul na Butlera. A byl pryč, pod zemí — zůstal po něm jen obláček prachu dřív, než strážce stačil něco říct. Bylo to ostatně jen dobře.

Artemis sevřel v hrsti modrý diamant na vrcholu čelenky. Už teď seděl dost volně. Stačilo jen odejít. Jak jednoduché! Jen ať si LEPreko řeší svoje zmatky samo. Ale ještě než uslyšel Myrtin hlas, věděl, že to nemůže být tak jednoduché. Nikdy nic nebylo jednoduché.

„Ani hnout, Artemisi,“ řekla skřítkovská kapitánka. „Nebudu váhat a střelím tě. Upřímně řečeno, docela se na to těším.“

Myrta aktivovala polarizační filtr na svém hledí těsně předtím, než omračovací granát vybuchl. Bylo dost těžké se soustředit dokonce i na takhle jednoduchý úkol. Plátno se vlnilo, permoníci rozepínali poklopce na zadku a koutkem oka zahlédla Fowla, jak mizí trhlínou ze stanu ven.

Tentokrát však neuteče. Tentokrát si Myrta opatří povolení k výmazu paměti a odstraní tomu malému Irčanovi všechny vzpomínky na Národ natrvalo.

Zavřela oči pro případ, že by nějaké stroboskopické světlo proniklo filtrem, a čekala na známé bouchnutí. Když přišel záblesk, rozzářil stan jako stínítko lampy. Několik slabších švů se rozevřelo, protože jim shořely stehy, a pruhy bílého světla vystřelily k nebi jako vojenské pátrací reflektory.

Když otevřela oči, permoníci leželi v bezvědomí na podlaze stanu. Mezi nimi byl i nešťastník Gavril, kterému se povedlo vylézt z tunelu právě včas, aby se taky nechal omráčit. Myrta sáhla za pas po sledovači—uspávači. To byla injekční pistole nabitá drobnými kapsličkami, které se jednak daly sledovat a jednak obsahovaly sedativum a drobnou rozbušku. Když se tyhle kapsličky injekčně vpravily někomu do krve, bylo příslušného skřítko možné najít kdekoli na světě a podle potřeby ho uspat. Tím se dopadení uprchlíků značně zjednodušovalo. Myrta se rychle prohrabala záhyby stanové plachty, označila všech šest permoníků a pak se proplazila ke vchodu. Gavrila a

jeho bandu teď bude možné kdykoli snadno najít, a ona má volné ruce k pronásledování Artemise Fowla.

Stan v té chvíli sahal Myrtě tak do výšky uší, ještě ho trochu nadnášel vzduch v něm uzavřený. Musela ven dřív, než se na ni úplně složí. Kapitánka aktivovala mechanická křídla, která měla na zádech, vytvořila si tím svůj vlastní malý vzduchový tunel a proplula vchodem tak nízko, že špičkami bot škrtala o zem.

Fowl odcházel s Butlerem.

„Ani hnout, Artemisi,“ křikla. „Nebudu váhat a střelím tě. Upřímně řečeno, docela se na to těším.“

Bylo to bojovné prohlášení, které přetévalo odvahou a sebejistotou. Popravdě řečeno, těchhle dvou věcí zase tak moc neměla, ale přinejmenším to znělo, jako by byla připravená k boji.

Artemis se pomalu obrátil. „Kapitánka Krátká. Nevypadáš zrovna nejlíp. Asi bys potřebovala lékařskou pomoc.“

Myrta věděla, že vypadá strašně. Cítila, jak její kouzlo hojí modřiny na žebrech, a taky ještě docela ostře neviděla, protože přes všechna opatření k ní trochu světla z granátu přece jen proniklo.

„Nic mi není, Fowle. A i kdyby bylo, tak počítač v mojí přilbě dokáže z té pistole vystřelit úplně sám.“

Butler udělal krok stranou, aby Myrta měla dva terče místo jednoho. Věděl, že nejdřív by musela zasáhnout jeho.

„Nenamáhej se, Butlere,“ ušklíbla se. „Klidně tě složím a Bláteníčka si pak podám, až na to budu mít čas.“

Artemis zamlaskal. „Jenže čas právě nemáš. Cirkusáci se sem ženou už teď, a jim v patách i publikum. Pět set lidí chce vědět, co se tu děje.“

„No a co? Budu se krýt štítem.“

„Což ale znamená, že mě nedostaneš. A i kdyby ano, tak jsem přesvědčený, že jsem neporušil žádný zákon skřítků. Jediné, co jsem udělal, že jsem uloupil lidskou členku. LEPreko se snad do lidských zločinů neplete, nebo ano? A za skřítkovské zločince žádnou zodpovědnost nenesu.“

Myrta se ze všech sil snažila, aby se jí zbraň ani ne—zachvěla. Artemis mluvil pravdu, neudělal nic, co by ohrožovalo Národ. A křik lidí z cirkusu se blížil.

„Takže vidíš, Myrto, nemáš jinou možnost než mě pustit.“

„A co ten další permoník?“

„Jaký permoník?“ ptal se Artemis nevinně.

„Ten sedmý permoník, nebo trpaslík, nebo jak mu chceš říkat. Bylo jich sedm.“

Artemis počítal na prstech. „Ne, myslím, že šest. Jenom šest. V tom zmatku možná...“

Myrta se pod přilbou zamračila. Přece musí existovat aspoň něco, co se v téhle situaci dá zachránit.

„Dej mi tu členku. A tu přilbu.“

Artemis poslal Myrtě přilbu po zemi. „Přilbu samozřejmě. Ale členka je moje.“

„Dej ji sem!“ rozkřikla se Myrta a z každé slabiky čísel autorita. „Dej ji sem, nebo vás oba omráčím, a pak si to můžete rozdat s Erichem Sternem.“

Artemis se skoro usmál. „Gratuluju, Myrto. To byl mistrovský kousek.“ Vytáhl členku z kapsy a hodil ji policistce.

„Teď můžeš ohlásit, že jsi dopadla bandu permonických lupičů klenotů a dostala zpátky ukradenou členku. Budeš mít slušné zásluhy, ne?“

Lidé se blížili. Jejich dusající nohy rozechvívaly zemi.

Myrta nastavila křídla na stoupání.

Ještě se potkáme, Artemisi Fowle,“ řekla a vznesla se do výšky.

Já vím,“ odpověděl Artemis. „Těším se na to.“

A byla to pravda. Skutečně se těšil.

Artemis se díval, jak jeho bohyně pomsty pomalu stoupá k nočnímu nebi. A právě když se za rohem vynořil dav, rozvibrovala se a zmizela z viditelného spektra. Zbylo jen souhvězdí ve tvaru skřítky.

S Myrtou se člověk opravdu nenudí, pomyslel si a sevřel v dlani modrý kámen, který měl v kapse. To bych rád věděl, jestli si všimne té záměny. Podívá se pořádně na ten modrý diamant a všimne si, že působí trochu moc masně?

Butler poklepal Artemisovi na rameno.

Je čas zmizet,“ připomněl obří sluha.

Artemis kývl. Butler měl pravdu jako vždycky. Bylo mu skoro líto Gavrila a jeho Gigantů. Budou si myslet, že jsou v bezpečí, až do chvíle, kdy je přijde posbírat zásahovka.

Butler vzal svého svěřence za rameno a zamířil s ním do stínu. Stačily dva kroky a byli neviditelní. Najít tmu uměl Butler dokonale.

Artemis se ještě jednou, naposled podíval k nebi. *Kde asi teď je kapitánka Krátká*, pomyslel si. V jeho mysli bude pořád s ním, bude se mu dívat přes rameno a čekat na jeho chybu.

Epilog :

Fowl Manor

Angelina Fowlová se choulila u svého toaletního stolku a v koutcích očí se jí hromadily slzy. Dnes měl narozeniny její manžel. Otec malého Artyho. Už víc než rok byl nezvěstný, a s každým dnem se pravděpodobnost jeho návratu snižovala. Každý den to bylo těžké, ale dnes skoro nesnesitelné. Přejela štíhlým prstem po fotografii, která stála na stolku. Artemis starší, se silnými zuby a modrýma očima. Byla to tak neuvěřitelná modrá, že podobnou nikdy předtím ani potom neviděla, kromě té v očích svého syna. To bylo první, čeho si na něm všimla.

Artemis váhavě vstoupil do místnosti. Jednou nohou stál ještě venku.

„Arty, miláčku,“ řekla Angelina a osušila si oči. „Pojď sem. Obejmi mě. Potřebuju to.“

Artemis přešel po vysokém koberci a vzpomněl si, kolikrát viděl otce stát tam u toho arkýřového okna.

Já ho najdu,“ zašeptal, když ho Angelina vzala do náruče.

Já vím, že ano, Arty,“ odpověděla, ale měla strach z toho, kam až je její výjimečný syn ochoten zajít. Bála se, že ztratí ještě jednoho Artemise.

Chlapec ji pustil. „Něco pro tebe mám, mami. Aby ti ho to připomínalo a aby ti to dalo sílu.“

Vytáhl z náprsní kapsy zlatý řetízek. Na něm se houpal neuvěřitelně krásný modrý diamant. Angelina se zajíkla. „Arty, to je neuvěřitelné, to je... Ten kámen má přesně stejnou barvu...“

Jako tátovy oči,“ dořekl Artemis a zapnul matce řetízek kolem krku. „Říkal jsem si, že by se ti mohl líbit.“

Angelina pevně sevřela kámen v dlani a slzy jí už bez zábran stékaly po tvářích. „Nikdy ho nesundám.“

Artemis se smutně usmál. „Věř mi, mami, já ho najdu.“

Angelina se v úžasu podívala na svého syna. Já vím, že najdeš, Arty,“ řekla znova. Ale tentokrát tomu věřila.

Obsah

LEPReko

Kapitola 1 — Pavoučí síť
Kapitola 2 — Rybičky, rybičky, rybáři jedou
Kapitola 3 — Ostrov ztracených snů
Kapitola 4 — Bratři ve zbrani
Kapitola 5 — Rozkaz, nebo svědomí?

Kódovaná zpráva
Gnómská abeceda
Klíč k určování příslušníků národa
Rozhovor s Artemisem Fowlem II.
Rozhovor s kapitánkou Myrtou Krátkou
Rozhovor s Butlerem
Rozhovor se Slámou Hrabošem
Rozhovor s Klusákem
Rozhovor s velitelem Juliem Břízným
Rozhovor s Eoinem Conferem
Školní Výroční hodnocení Artemise Fowla
Skřítkovsky kvíz
Z Jistoty do světa: Umístění skřítkovských
převážných terminálů
Klusákovy vynálezy
Křížovka
Osmisměrka

Sedmý trpaslík

Kapitola 1 — Čelenka paní Fej Fej
Kapitola 2 — Nejvyšší priorita
Kapitola 3 — Sedmý trpaslík
Kapitola 4 — Představení začíná
Kapitola 5 — Pán manéže
Epilog